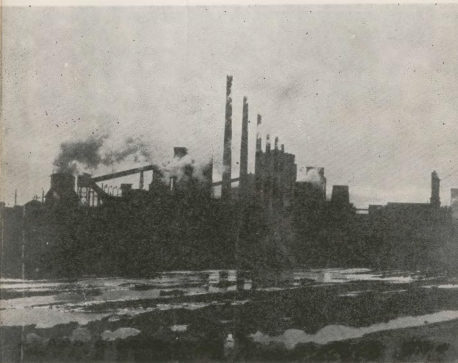

RATGEV

**ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ**

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

RATGEB

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ
ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Μετάφραση
Μαρία Ζάκκα

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τὸ βιβλίο τοῦ RATGEB: «DE LA GREVE SAUVAGE A L' AUTO-GESTION GENERALISEE», - «Ἀπὸ τὴν ἀγρία ἀπεργία, στὴ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση», ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴ «Διεθνή Βιβλιοθήκη», Ἀκαδημίας 63, ὁρ. 7ος. - γραφ. 10, τηλ. 608.635, τὸν Μάρτιο τοῦ 1976, σὲ μετάφραση Μ α ρ ί α Ζ ά κ κ α.— Ὑπεύθυνος τυπογραφείου: Λουκᾶς Γιωάννης, Θεμιστοκλέους 80 (Πλατεία Ἐξαρχείων), τηλ. 615. 079 - Ἀθήνα.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΖΗΤΗΘΕΙ, ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙ,
ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΡΑΞΗ ΧΩΡΙΣ ΧΡΟΝΟΤΡΙΒΗ

Οι σελίδες που ακολουθούν, απευθύνονται στους επαναστάτες εργάτες και σε κανέναν άλλον. Στους εργάτες, γιατί, εκτός απ' τους εργαζόμενους που συμμετέχουν *ε μ ε σ α* στο πρωτόεργο παραγωγής, κανείς άλλος δεν έχει τη δύναμη να δώσει ένα αποφασιστικό χτύπημα στον εμπορευματικό ιμπεριαλισμό. Στους επαναστάτες εργάτες, γιατί αυτοί που παραμένουν ένταγμένοι στα κόμματα, τα συνδικάτα, τις μικροοργανώσεις, δεν κάνουν άλλο παρά να δουλεύουν, σαν έλλεινοί σκλάβοι, για το δυνάμωμα του κυρίαρχου συστήματος και της μζέρας του.

Τὰ δέκα τελευταία χρόνια, άγριες άπεργίες* δλοένα συ-

* Σημ. του μετ. — 'Ο όρος «άγρια άπεργία» αποτελεί κυριολεκτική απόδοση του γαλλικού όρου «GREVE SAUVAGE», που με μερικές παραλλαγές συναντιέται σήμερα στις περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες (στα άγγλικά ο αντίστοιχος όρος είναι WILDCAT STRIKE, δηλαδή «άπεργία της άγριόγατας»). Σάν «άγριες» χαρακτηρίζονται οι άπεργίες που δεν εκπληρώνουν τις προβλεπόμενες από το νόμο προϋποθέσεις, δηλαδή κατά κύριο λόγο: 1ον δεν κηρύσσονται από τα συνδικάτα ούτε έχουν την έγκρισή τους, κάτι που ή νομοθεσία των περισσότερων χωρών θεωρεί σαν άπαραίτητο για ή νομιμότητα της άπεργίας· 2ον δεν τηρούν το προειδοποιητικό διάστημα (συνήθως

χνότερες και ολοένα πιο αποφασιστικές συγκλόνισαν, χωρίς ακόμα να τον συντρίψουν, τον κοινό ζυγό της μπουρζουαζίας και των γραφειοκρατικών μηχανισμών. Αυτό το λανθάνον κίνημα εξέγερσης αποκάλυψε στη συνείδηση του προλεταριάτου την αυξανόμενη κυριαρχία που το έμπορευμα άσκει στην καθημερινή ζωή, στο σύνολο της ανθρώπινης συμπεριφοράς, στην ίδια τη φύση. Και, συγχρόνως, αποκάλυψε τη δύναμη του ίδιου του προλεταριάτου, έδειξε μέσα στον καθρέφτη της άρνησής του την ανεπανάρθωτη αδυναμία του εμπορευματικού συστήματος και του Κράτους.

Μέσα στην άρνηση διαφαίνεται επίσης το πλησίασμα ενός τρόπου ζωής σε θίατη αντίθεση με την *επιβίωση*, την κυριαρχούσα μεζέρια στην οποία σήμερα ο καθένας έχει το μερίδιό του. Πρόκειται για αποσπασματικές και συχνά συγχυσιμένες αντιδράσεις, γεννημένες από την αθόρμητη επιθυμία να τελειώνουμε με και καλή με την εργασία, τη θυσία, το θέαμα, τον οικονομισμό, την ανία, τις πιέσεις, τους διαχωρισμούς. "Όσο κι' αν είναι όμως διεσπαρμένες και απομονωμένες, τοποθετούν τις βάσεις μιας ριζικά νέας κοινωνίας: της κοινωνίας της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

1-3 μήνες) για τη «μελέτη» των αιτημάτων από την εργοδοσία, τη διεξαγωγή διαπραγματεύσεων και, σε περίπτωση άποτυχίας τους, την προσφυγή στην κρατική διαίτησία. Οι άγριες απεργίες εκφράζουν λοιπόν συνήθως μια αθόρμητη πρωτοβουλία της βάσης και ξεσπινε παρά τη θέληση των συνδικάτων ή, ακριβέστερα, χωρίς καν να ρωτηθούν οι καθαγιασμένοι από το Κράτος προαγωγοί της εργασιακής δύναμης. Σαν αποτέλεσμα, οι άγριες απεργίες παίρνουν πολύ συχνά μαχητικές και ριζοσπαστικές μορφές, όπως είναι ή κατάληψη του τόπου εργασίας, ή αιχμαλωτισμός ή ή κακοποίηση διοικητικών στελεχών, ή έξοδος της ίδιας της γενικής συνέλευσης των εργαζομένων να αποφασίζει για την πορεία της απεργίας. Το γεγονός ότι, τα τελευταία χρόνια, αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των απεργιών σε χώρες όπως ή Γαλλία, ή Άγγλία κλπ., αντανακλά με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την αυξανόμενη αυτονομία και ριζοσπαστικότητα του εργατικού κινήματος.

Ἡ ἐπαναστατικὴ θεωρία τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης προσπάθησε νὰ δώσει μεγαλύτερη συνοχή στὸ σύνολο τῶν ἀντιδράσεων ἄρνησης. Ἀναπτύχθηκε, μέχρι ποῦ ἔφτασε σήμερα στὸ στάδιο ὅπου πρέπει νὰ πάρει τὴ θέση της μέσα στὸ κίνημα ποῦ τῆς ἔδωσε ζωὴ, τὸ κίνημα ἐξέγερσης τῶν ἐργαζομένων.

Ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης ἐξαρτιέται στὸ ἐξῆς ἀπ' αὐτοὺς ποῦ, μέσα σὰ ἐργοστάσια, τίς ἀποθήκες, τὰ μεγάλα καταστήματα, τὰ μέσα συγκοινωνίας, τὰ χωράφια, κρατῶνε σὰ χέρια τους τὴν τύχη τοῦ ἐμπορεύματος· ἀπ' αὐτοὺς ποῦ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν, πρὸς ὄφελος ὄλων, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τῆς βιομηχανίας, ἢ ἀντίθετα νὰ συνεχίσουν, ἐνάντια στοὺς ἑαυτοὺς τους καὶ ἐνάντια σ' ὅλο τὸ προλεταριάτο, νὰ ἐπιτρέπουν στὸ ἐμπορευματικὸ προτσέσσο νὰ ἐπεκτείνει τὴ μόλυνσή του.

Μιὰ ἀποφασιστικὴ ἀλλαγὴ ἀρχίζει παντοῦ. Ἄρκει νὰ τὴν ἐπιταχύνουμε προσφέροντάς της τίς ἐγγυήσεις γιὰ ἀποτελεσματικότητα καὶ πρακτικὴ συνοχή. Θάταν ἔγκλημα νὰ περιμένουμε περισσότερο, ἢ ἀκόμα χειρότερα, θάταν ἓνα ἱστορικὸ λάθος, ποῦ ὅλο τὸ νερὸ τῆς θάλασσας δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζεπλύνει τὸ αἷμα του.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, οἱ συνθήκες μᾶς εἶναι εὐνοϊκές. Τὰ ὑπερανάπτυγμένα τεχνικὰ μέσα δὲν εἶναι καθόλου ἀπρόσιτα γιὰ μᾶς: ἀρκεῖ νὰ θέλωμε νὰ τὰ στρέψουμε ἐνάντια στοὺς ἐκμεταλλευτὲς μας, κι' ὅλα εἶναι δυνατά, τίποτα δὲν εἶναι οὐτοπικό. Ποτὲ ἢ ἐπιβίωση δὲν κυριάρχησε τόσο καὶ ποτὲ δὲν προκάλεσε τόση ἐξέγερση. Ποτὲ τὸ Κράτος δὲν χρησιμοποίησε καλύτερα τὴ δύναμη τοῦ φέμματος καὶ ποτὲ δὲν ἦταν τόσο εὐθραυστο ἀπέναντι στὴν καθημερινὴ ἀλήθεια. Ποτὲ τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα δὲν ἐξώθησε τόσο πολὺ τὴν ὑποδούλωση τῶν ἀνθρώπων στὸ χρῆμα, στὴ φαινομενικότητα καὶ στὴν ἐξουσία, καὶ ποτὲ δὲν εἶδε νὰ ὀρθώνεται γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ του τόση ἔλλογη λύσσα, τόση δημιουργικότητα καὶ πάθος.

Ἐπειτα, ἀν οἱ ἐπαναστάτες ἐργάτες δὲν ἀποφασίσουν νὰ

κανονίσουν μόνοι τους τις υποθέσεις τους και να φέρουν σε πέρας την κοινωνική ανατροπή που αναγγέλλουν οι άγριες άπεργίες, οι καταλήψεις και η ενεργός οικειοποίηση* των εργοστασίων, αυτοί που δεν θέλουν ούτε μπορούν να πραγματοποιήσουν τη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση θα τη μετατρέψουν σ' ένα παραπάνω φέμμα μέσα στον ούρανό των ιδεών, και θα παραστήσουν τους μεσσίες που κατέβηκαν στη γη για να διδάξουν την οργάνωση του προλεταριάτου, σύμφωνα με την καλύτερη παράδοση των Λένιν, Τρότσκι, Μάο, Γκάρσια Όλιβερ, Κάτρο, Γκουεβέρα και άλλων γραφειοκρατών.

Τέλος, έδω και πάρα πολύ καιρό, η επανάσταση βρίσκεται στα πρόθυρα των τόπων της πλήξης μας, των μολυσμένων πόλεων και των άπατηλών παλατιών μας. Άρκετά ύποστήκαμε την εργασία, τους ήγγετες, το νεκρό χρόνο, τα βάσανα, την ταπεινώση, το φέμμα, τους μπάτσους, τ' άφεντικά, τις κυβερνήσεις το Κράτος. Η τόσο καιρό συγκρατημένη άνυπομονησία

* Σημ. του μετ. — Ο γαλλικός όρος είναι «DETOURNEMENT». Ο όρος αυτός έμπεριέχει: Ιον την έννοια της «έκτροπής», δηλαδή της άπόσπασης ενός πράγματος (τόπου παραγωγής, έμπορεύματος, τεχνικής, χώρου, λέξης, κλπ.) από το σύνολο μέσα στο οποίο είναι λειτουργικά ένταγμένο. 2ον την έννοια της ε ν ε ρ γ ο υ οικειοποίησης, δηλαδή της χρησιμοποίησης του με τρόπο και σκοπό δόλτελα διαφορετικούς από εκείνους που τη χαρακτηρίζαν προηγουμένως. Έτσι, η «έκτροπή - οικειοποίηση» ενός εργοστασίου θα έπαιρνε τη μορφή της άπόσπασής του από το σύστημα του έμπορεύματος και της έξουσίας, όπου λειτουργεί σαν παραγωγός έμπορευμάτων και ιεραρχικών - καταπιεστικών σχέσεων, και τη λειτουργία του μέσα στά πλαίσια της προοπτικής ά ν α τ ρ ο π η ς αυτού του συστήματος (κάτι τέτοιο συνέβη για παράδειγμα στη γενικευμένη άπεργία του Μάη του 1968 με δρισμένα τυπογραφεία που λειτουργούσαν μόνο για να τυπώνουν τά κείμενα και τις προκυρήξεις του έπαναστατικού εργατικού κινήματος). Πιο κάτω (Κεφάλαιο Ι, 4) ο ίδιος ο συγγραφέας δίνει την θρόλουθη συνοπτική διατύπωση: «Η άρχή της έκτροπής - οικειοποίησης συνίσταται στο να στρέφουμε ενάντια στον έχθρο τά τεχνικά μέσα και τά όπλα που χρησιμοποιεί εναντίον μας».

όδηγει στην τυφλή βία, στην τρομοκρατία, στην αυτοκαταστροφή. Φυσικά, έχουμε καλύτερα πράγματα να κάνουμε για να σώσουμε τους εαυτούς μας από μια κοινωνία που αυτοκτονεί, παρά να παριστάνουμε τα καμικάζι: βάζοντας σαν στόχο ένα σύνταγμα μπάτων, μια μπουκιά επισκόπου ή ένα σουβλάκι από αφεντικά, στρατηγούς και πολιτικούς... Οι ώρες όμως που κυλούν χωρίς ζωή είναι φρικτότερες απ' τον θάνατο. Άρκετά διάρκεσε έ «τελικός αγώνας» μας. Τώρα έχουμε ανάγκη από τη νίκη!

Τα κείμενα που προτείνουμε εδώ προσπαθούν ν' απαντήσουν στα προβλήματα που θέτε: τὸ πέρασμα από μια ταξική κοινωνία σέ μια κοινωνία γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης. Τὸ πρώτο μέρος ξεκινά από τις πιο κοινές ἀρνήσεις και ἐπιμένει στή σημασία τους, γιατί πρέπει: νά γνωρίσουμε καλύτερα τὸ οίκο τοῦ ἀν θέλουμε τὸ κάθε τι πὸ προέρχεται: ἀπ' τὴν καθημερινή ζωή νά ξαναγυρίζει σ' αὐτὴν γιὰ νά τὴν ἐμπλουτίζει διαρκῶς. Τὸ δεύτερο μέρος, ἀπαριθμεί μερικὰ μέτρα πὸ πρέπει νά παρθοῦν ἀνάλογα μὲ τὸ ἀν ἡ ἐργατική δράση περιορίζεται στὸ σαμποτάζ καὶ στήν οίκοποίηση, ἀν ἐπεκτείνεται σέ ἄγρια ἀπεργία ἢ ἀν καταλήγει στήν κατάληψη τῶν χώρων ἐργασίας. Τὸ τρίτο μέρος, δίνει ἕνα σχῆμα αὐτοῦ πὸ θά μπορούσε νά εἶναι ἡ γενικευμένη αυτοδιεύθυνση καὶ μὴ κοινωνία θραυσμένη στήν ἰκανοποίηση τῆς κάθε ἀτομικῆς θέλησης καὶ ἐπιθυμίας.

Οἱ τέτοιου εἴδους σημειώσεις εἶναι ἀναγκαστικὰ γεμάτες ἀπὸ ἀδυναμίες, δισταγμούς, ἀκόμα καὶ σφάλματα, ἡ ριζοσπαστικότητά τους όμως εἶναι ἀναμφισβήτητη. Ἄξιζει τὸν κόπο νά συζητηθοῦν, ὄχι όμως ἀπὸ αὐτοὺς πὸ δὲν ἔχουν νά τοὺς ἀντιπαρατάξουν παρὰ ἀσηρημένες κριτικές, ὄχι ἀπὸ τὸ σκυλολόι τῶν διανοουμένων. Τὸ μόνο τους ἐνδιαφέρον εἶναι νά συζητηθοῦνται ἐπὶ τόπου, ὅταν ἡ ὀργὴ ἀνεβαίνει μέσα στὰ ἐργαστάκια. Γιατί μόνον ἔτσι δοκιμασμένες, διορθωμένες, διαδομένες μὲ ὅλα τὰ μέσα πὸ τώρα κατέχουν τὰ αφεντικά,

τά στελέχη, οι συνδικαλιστικοί υπεύθυνα (τελέξ, φωτοκόπια, ραδιόφωνα, μικρόφωνα, τυπογραφεία), θα συνεισφέρουν πραγματικά να δοθεί στην επαναστατική όρμη δλη της ή συνοχή, θα αποτρέψουν την αναβολή και την βραδυπορία που τόσο συχνά αποβαίνουν μαραινες στις πρώτες στιγμές μιας επανάστασης, θα πετάξουν στα μούτρα των κρατιστών αυτή τη «λογική μέσα στην ιστορία» που τή φοβούνται πάνω απ' όλα όταν εκφράζεται από το δπλισμένο προλεταριάτο: «Νά ή κοινωνία που θα δημιουργήσουμε. Νά γιατί θέλουμε να σās καταστρέψουμε».

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

Νοιώσατε, έστω και για μία φορά την επιθυμία να φτάσετε άρ-
γοτεροημένοι στη δουλειά σας ή να φύγετε νωρίτερα;

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλάβετε ότι:

α) 'Ο χρόνος εργασίας μετράει διπλά γιατί είναι χρόνος δυ-
οφώς χαμένος:

— σάν χρόνος που θάταν πιο εύχαριστο να αφιερώνουμε στον
έρωτα, στις όνειροπολύσεις, στις επιθυμίες, στα πάθη· σάν χρό-
νος που θά διαθέταμε ελεύθερα.

— σάν χρόνος φυσικής και νευρικής φθοράς.

β) 'Ο χρόνος εργασίας απορροφάει το μεγαλύτερο μέρος
της ζωής, γιατί προσδιορίζει επίσης τον λεγόμενο «ελεύθερο»
χρόνο, το χρόνο του ύπνου, της μετακίνησης, του φαγητού, της
ψυχαγωγίας. Έτσι άγγίζει το σύνολο της καθημερινής ζωής
του καθένα και τείνει να την περιορίσει σε μία διαδοχή σα-
γμῶν και τόπων, που έχουν σάν κοινό χαρακτηριστικό την ίδια
κενή επανάληψη, την ίδια αυξανόμενη έλλειψη άληθινής ζωής.

γ) 'Ο χρόνος αναγκαστικής εργασίας είναι ένα εμπόρευμα.
Παντού όπου υπάρχει εμπόρευμα υπάρχει αναγκαστική έργα-
σία και σχεδόν όλες οι δραστηριότητες συγγενεύουν σιγά - α-
γά με την άναγκαστική εργασία: παράγουμε, καταναλώνουμε,
τρῶμε, κοιμόμαστε για ένα άφεντικό, για έναν ήγγέτη, για το
Κράτος, για το σύστημα του γενικευμένου έμπορεύματος.

δ) Να εργάζεσαι περισσότερο, σημαίνει να ζεις λιγώτερο.

Κατά συνέπεια, αγωνίζεστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για μία κοινωνία που θα εξασφαλίζει στον καθένα το δικαίωμα να διαθέτει από μόνος του το χρόνο και το χώρο να δημιουργεί κάθε μέρα τη ζωή του όπως το επιθυμεί.

Νοιώσατε έστω και για μία φορά την επιθυμία να μη δουλεύετε πια (χωρίς να βάλετε τους άλλους να δουλεύουν για λογαριασμό σας);

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλάβετε ότι:

α) 'Ακόμα κι' αν η αναγκαστική εργασία δεν παρήγε παρά μόνο χρήσιμα αγαθά όπως ρούχα, τροφή, τεχνική, άνεσεις..., δεν ήταν λιγώτερο καταπιεστική και απάνθρωπη, γιατί:

— ο εργαζόμενος θα εξακολουθούσε να μην ελέγχει το προϊόν της εργασίας του και να είναι υποταγμένος στους ίδιους νόμους της ξέφρενης αναζήτησης του κέρδους και της εξουσίας.

— ο εργαζόμενος θα εξακολουθούσε να περνάει στη δουλειά δεκαπλάσιο χρόνο απ' αυτόν που χρειάζεται μια ελκυστική εργάνωση της δημιουργικότητας για να δώσει στη διάθεση όλων εκατονταπλάσια αγαθά.

β) Μέσα στο εμπορευματοκό σύστημα που κυριαρχεί παντού, η αναγκαστική εργασία δεν έχει σκοπό, όπως θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε, την παραγωγή χρησίων και ευχάριστων για όλους αγαθών' έχει σκοπό την παραγωγή εμπορευμάτων. 'Ανεξάρτητα αν είναι χρήσιμα, αγρήστα ή ελαβερά, τα εμπορεύματα δεν έχουν άλλο ρόλο από τη διατήρηση του κέρδους και της εξουσίας της άρχουσας τάξης. Σ' ένα τέτοιο σύστημα όλοι εργάζονται χωρίς λόγο, και το συνειδητοποιούν διαρκώς περισσότεροι.

γ) Η αναγκαστική εργασία, συσσωρεύοντας και ανανεώνοντας τα εμπορεύματα, αυξάνει την εξουσία των αφεντικών, των γραφειοκρατών, των ηγετών, των ιδεολόγων. Έτσι γίνεται ένα αντικείμενο αηδίας για τους εργαζόμενους. Κάθε στάση εργασίας είναι ένας τρόπος να ξαναγίνουμε οι ίδιοι μας και μία

πρόκληση γι' αυτούς που μᾶς ἐμποδίζουν νά τὸ κάνουμε.

δ) Ἡ ἀναγκαστική ἐργασία παράγει μόνο ἐμπορεύματα. Κάθε ἐμπόρευμα εἶναι ἀξεχώριστο ἀπὸ τὸ ψέμα πού τὸ ἀντιπροσωπεύει. Ἡ ἀναγκαστική ἐργασία παράγει λοιπὸν ψέματα, παράγει ἓνα κόσμο ψευδῶν παραστάσεων, ἓνα κόσμο ἀνεστραμμένο ὅπου ἡ εἰκόνα ἀντικαθίστᾷ τὴν πραγματικότητα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ θεαματικὸ κι' ἐμπορευματικὸ σύστημα, ἡ ἀναγκαστική ἐργασία παράγει δύο σημαντικά ψέματα σχετικὰ μὲ τὸν ἐκυτό της:

— τὸ πρῶτο εἶναι ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι χρήσιμη καὶ ἀναγκαῖα, κι' ὅτι ὅλοι ἔχουν συμφέρον νά ἐργάζονται.

— τὸ δεύτερο ψέμα εἶναι ὅτι μᾶς κάνει νά νομίζουμε πὼς οἱ ἐργαζόμενοι εἶναι ἀνίκανοι νά χειραφετηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐργασία καὶ τὸ μισθωτὸ σύστημα, πὼς δὲν μποροῦν νά δημιουργήσουν μίᾳ ριζικὰ νέα κοινωνία, βασισμένη στὴ συλλογικὴ καὶ ἐλεύθερη δημιουργία, καὶ στὴ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση.

Κατὰ συνέπεια, ἀγωνίζεστε ἤδη, συναδελφὰ ἢ ὄχι, γιὰ μίᾳ κοινωνία ὅπου τὸ τέλος τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας θὰ ἐπιτρέψει μίᾳ κοινῇ δημιουργικότητι ρυθμιζόμενη ἀπὸ τίς ἐπιθυμίες τοῦ καθένα, καὶ τὴ χωρὶς ἀντάλλαγμα παροχῆ, τῶν ἀναγκαιῶν γιὰ τὴ δημιουργία τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀγαθῶν. Τὸ τέλος τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας σημαίνει τὸ τέλος τοῦ συστήματος ὅπου κυριαρχοῦν τὸ κέρδος, ἡ ἱεραρχημένη ἐξουσία, τὸ γενικὸ ψέμα. Σημαίνει τὸ τέλος τοῦ θεαματικοῦ - ἐμπορευματικοῦ συστήματος καὶ τὴν ἀρχὴ μᾶς καθολικῆς ἀλλαγῆς ὅλων τῶν ἐπιδιώξεων. Ἡ ἀναζήτηση τῆς ἁρμονίας τοῦ ἐπατέλους ἀπελευθερωμένου καὶ ἀγνωρισμένου πάθους, θὰ διαδεχθεῖ τὸ φρενήρη ἀνταγωνισμὸ γιὰ τὸ χρήμα καὶ γιὰ τὰ ψίγγουλα ἐξουσίας.

Σας συνέθη ποτὲ νά νοιώσετε ἐξω ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ἐργασίας, σας τὴν ἴδια ἀηδία καὶ τὴν ἴδια κούραση πού νοιώθετε στὸ ἐργοστάσιο;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, καταλάβετε ὅτι:

α) Το έργοστάσιο είναι παντού. Είναι το πρωινό, το τραίνο, το αυτοκίνητο, το κατεστραμμένο τοπίο, το μηχανήμα, οι ήγέτες, το σπίτι, οι έφημερίδες, ή οίκογένεια, το συνδικάτο, ή δρόμος τὰ ψώνια, οι εικόνες, ή πληρωμή, ή τηλεόραση, ή γλώσσα, οι άδειες, το σχολείο, το νοικοκυρό, ή πλήξη, ή φυλακή, το νοσοκομείο, ή νύχτα. Είναι ο χρόνος και ο χώρος της καθημερινής επιδίωξης. Είναι ή συνήθεια στις κινήσεις που επαναλημιόούνται μηχανικά, στὰ πάθη που άπωθούμε και τὰ ζούμε με έξουσιοδότηση, μέσω των εικόνων.

β) Κάθε δραστηριότητα που περιορίζεται στην επιδίωση είναι μία αναγκαστική εργασία. Κάθε αναγκαστική εργασία μεταμορφώνει το προϊόν και τον παραγωγό σε αντικείμενο επιδίωσης, σε έμπορευμα.

γ) Η άρνηση του γενικευμένου εργοστασίου βρίσκεται παντού έφ' όσον το σμποτάζ και ή παράνομη οικειοποίηση διακρίδονται παντού μέσα στους εργαζόμενους, και τους επιτρέπουν να νοιώθουν άκμα την εύχαρίστηση να κάνουν δόλτες, να κάνουν έρωτα, να συναντιούνται, να μιάνε ο ένας στον άλλο, να πίνουν, να τρώνε, να όνειρεύονται, να προετοιμάζουν την επανάσταση της καθημερινής ζωής, χωρίς να παραμελούν καμία από τις χαρές που πηγάζουν άπ' το ότι δέν είναι ολοκληρωτικά άλλοςτριωμένοι.

Κατά συνέπεια, άγωνίζεστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για μία κοινωνία όπου το πάθος θα είναι το πών, ή πλήξη και ή εργασία τίποτα. Η επιδίωση μας έμπόδισε μέχρι τώρα να ζήσουμε. Γι' αυτό πρέπει ν' ανατρέψουμε τον ανεστραμμένο κόσμο, να στηριχούμε στις άθθεντικές στιγμές, τις καταδικασμένες στην παρανομία και στη διαστρέβλωση μέσα στο θεαματικό - έμπορευματικό σύστημα: στις στιγμές της άληθινής εύτυχίας, της χωρίς όρια εύχαρίστησης, του πάθους.

Έίχατε ήδη την πρόθεση να έπιωφελθηίτε από τη μηχανή σας για να φτιάξετε ένα αντικείμενο που χρησιμοποιείτε έξω άπ' το εργοστάσιο;

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλάβετε ότι:

α) Ἡ μηχανή ἔχει ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀνάλογα ἂν χρησιμοποιεῖται πρὸς ὄφελος ἑνὸς ἀφενακοῦ καὶ τοῦ Κράτους, ἢ ἂν χρησιμοποιεῖται ἀπ' τὸν ἐργαζόμενον πρὸς τὸ ἄμεσο ὄφελός του.

β) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκτροπῆς-οἰκειοποίησης συνίσταται σὸ νὰ στρέψουμε ἐνάντια στὸν ἐχθρὸ τὰ τεχνικὰ μέσα καὶ τὰ ὄπλα ποὺ χρησιμοποιεῖ ἐναντίον μας.

γ) Τὸ ἀντίθετο τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας εἶναι ἡ ἀτομικὴ καὶ συλλογικὴ δημιουργία. Οἱ προλετάρια ἀποβλέπουν στὴ δημιουργία τῶν συνθηκῶν ζωῆς τους ἀπὸ τοὺς ἴδιους γιὰ νὰ πάψουν νὰ εἶναι προλετάρια. Ἐξω ἀπὸ μερικές σπάνιες ἐπαναστατικὲς στιγμὲς, αὐτὴ ἡ δημιουργικότητα παράμεινε λαθραία μέχρι σήμερα (χρήση τῶν μηχανῶν, κατασκευὴ διάφορων ἀντικειμένων, πείραμα, ἀναζήτηση νέων παθῶν καὶ ἀπολύσεων).

δ) Τὸ πάθος τῆς δημιουργικότητος θέλει νὰ εἶναι τὸ πᾶν. Σὰν καταστροφὴ τοῦ ἐμπορευματικοῦ συστήματος καὶ ἐλεύθερη διαμέρφωση τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀποτελεῖ τὸ πάθος ποὺ ἐμπεριέχει ὅλα τὰ πάθη. Ἡ ἐκτροπῆ-οἰκειοποίηση τῶν τεχνικῶν μέσων πρὸς ὄφελος τῆς δημιουργίας ποὺ γίνεται ἀπ' ὄλους, ἀποτελεῖ τὸν μόνον τρόπο γιὰ νὰ τελειώσουμε μὲ τὴν ἐργασία καὶ τοὺς διαχωρισμοὺς ποὺ διαχέει παντοῦ (χειρωνακτὰς - διανοσόμενος, ἐργασία - διασκέδαση, θεωρία - πρακτικὴ, ἄτομο - κοινωνία, ὄν - φαινόμενο...).

Κατὰ συνέπεια ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μίαν κοινωνία ὅπου οἱ ἀποθήκες, τὰ κέντρα διανομῆς, τὰ ἐργαστᾶσια, τὰ τεχνικὰ μέσα, θ' ἀνήκουν στὶς ἀπεργιακὲς συνελύσεις, καὶ μετὰ σὸ σύνολο τῶν ἀτόμων ποὺ θὰ συγκεντρώνουν σὲ συνελύσεις αὐτοδιεύθυνσης.

Σὰς συμβαίνει νὰ σαμποτάρετε θεληματικὰ ἐξαρτήματα στὴ διάρκεια τῆς κατεργασίας ἢ εἶδη ἀποθηκευμένα;

Ἄν νὰ, καταλάβετε ἔτι:

α) 'Ο αγώνας των εργατών ενάντια στο εμπόρευμα είναι το πραγματικό σημείο απ' όπου ξεκινάει ή επανάσταση. Μας δείχνει ολοφάνερα πώς ή εύχαριστηση του να είσαι ή έαυτός σου και ν' απολαμβάνεις τά πάντα, περνάει απ' την εύχαριστηση της ολοκληρωτικής καταστροφής αυτού που μας καταστρέφει κάθε μέρα.

β) Το εμπόρευμα είναι ή καρδιά ενός κόσμου χωρίς καρδιά: είναι ή δύναμη και το άσθενές σημείο της ιεραρχημένης εξουσίας, του Κράτους και της γραφειοκρατίας του. 'Η άτομηκή έλευθερία και εύτυχία όλων άπαιτούν όχι μόνο να το γιγνηήσουμε αλλά να το εξαφανίσουμε όριστικά και ολοκληρωτικά (για παράδειγμα, το άπλό σαμποτάρισμα των έμπορευμάτων δεν άρκει γιατί ή πρόωρη άχρήστευση των προϊόντων που θγαίνουν στην άγορά βοηθάει σε τελευταία άνάλυση τον ιδιωτικό και τον Κρατικό Καπιταλισμό — Ε.Σ.Σ.Δ., Κούβα Κίνα... — να επταχύνουν την άνάνεωση των άγορών και την άνάνεωση των ιδεολογιών μ' αυτό τον τρόπο καλύτερεύει τη συσώρευση του έμπορεύματος και τη συσώρευση των άναπαραστάσεων του και των κοινωνικών έκδηλώσεων που έπιβάλλει).

γ) Στο μέτρο που το σαμποτάρισμα άποτελει ένα τρόπο άποφυγής της εργασίας, έχει το θετικό στοιχείο ότι εξακονομει ενέργεια και μας ενθαρρύνει να μη δουλεύουμε πιά.

δ) "Όσο άνεπαρκές κι' αν είναι, το σαμποτάρισμα των τελειωμένων προϊόντων άποτελει μια ύγιη αντίδραση. Έκφράζει την απέχθεια του εργατή για το εμπόρευμα και για τον ρόλο του εργατή, δηλαδή για τη συμπεριφορά που συνδέεται με την ιδέα της αναγκαίας εργασίας, της εύσυνειδητης εργασίας κι' άλλων μαλακιών, που ή κυρίαρχη κοινωνία του επβάλλει.

ε) 'Η άρνηση του ρόλου του εργατή συμβαδίζει με την άρνηση της εργασίας και του έμπορεύματος. Έχει όλες τις πιθανότητες να επεκταθεί στην άρνηση όλων των ρόλων, όλων

των προτύπων συμπεριφοράς που κάνουν τον καθένα να δρά
δχι σύμφωνα με τις επιθυμίες και τα πάθη του, αλλά σύμφωνα
με εικόνες, καλές ή κακές, που του επιβάλλονται και που απο-
τελούν το ψέμα μέσω του οποίου το εμπόρευμα προσφέρεται
στην κοινή θέα. Για υπολογίστε τί απομένει από τον εαυτό σας
όταν συσσωρεύετε μέσα σε μια μέρα ρόλους όπως αυτόν του
πάτερ φαμίλια, του συζύγου, του εργάτη, του οδηγού, του πο-
λιτικά ενταγμένου, του τηλεθεατή, του καταναλωτή...

Κατά συνέπεια, αγωνίζεστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για
μία κοινωνία όπου οι διτχωρισμοί εξαφανίζονται στο μέτρο
που εξαφανίζεται ή εργασία' όπου ο καθένας μπορεί επιτέλους
να είναι απόλυτα αληθινός γιατί παύει να παράγει το εμπό-
ρευμα και το ψέμα του (τον ανεστραμμένο κόσμο όπου οι αν-
τανακλάσεις είναι σημαντικώτερες απ' το αυθεντικό) .

Έκτος απ' το σαμποτάρισμα της παραγωγής, νοιώθετε την έ-
πιθυμία να διασκεδάσετε σαμποτάροντας όλα τα καταστατικά
δίκτυα (γραφειοκρατικό μηχανισμό, μπάτσους, επιτηρητές της
εργασίας, ενημέρωση, πολεοδομία);

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλάβετε ότι:

α) Το εμπορευματοικό σύστημα ξέρει πολύ καλά να χρη-
σιμοποιεί προς όφελός του το μερικό σαμποτάρισμα του έμπο-
ρεύματος. Το περιορισμένο στα προϊόντα σαμποτάρισμα δεν κα-
ταστρέφει το εμπορευματοικό σύστημα, γιατί ή κακή ποιότητα
που επιτυγχάνεται απλώς προστίθεται στην πρόωρη άχρή-
στευση την ήδη προβλεπόμενη από τ' αφεντικά για την πρό-
κληση της επιταχυνόμενης ανανέωσης των αγορών. Έπι πλέ-
ον, το σαμποτάρισμα, σαν τρομοκρατική ενέργεια, άκανεώνει
το στόχ των εικόνων του θεάματος προσφέροντάς του τις απα-
ρτίτες άρνητικές εικόνες (ό άπεχθής σαμποτέρ, ό άπείσιος
έμπρηστης των άποθηκών...).

β) Αυτό που επιτρέπει την μετατροπή ενός προϊόντος
σε εμπόρευμα και την επέκταση του εμπορευματοικού προσέσο-
σου σε όλες τις κοινωνικές δραστηριότητες είναι ή άναγκαστι-

κή εργασία και οι δυνάμεις που την προφυλάσσουν και τη διατηρούν: το Κράτος, τα συνδικάτα, τα κόμματα, η γραφειοκρατία, το θέαμα, δηλαδή το σύνολο των αναπαράστάσεων στην ύπηρεσία του εμπορεύματος, που είναι κι' αυτές οι ίδιες εμπορεύματα (ιδεολογίες, κουλτούρα, ρόλα, κυρίαρχη γλώσσα).

γ) Ἡ καταστροφή του εμπορεύματος μέσω της καταστροφής της αναγκαστικής εργασίας είναι κατά συνέπεια άδιεχώς ριστη από την εξαφάνιση του Κράτους, της Ιεραρχίας, του κατανγκασμοῦ, της προτροπής για θυσία, του φέματος και όλων αὐτῶν που ὀργανώνουν τὸ σύστημα τοῦ γενικευμένου εμπορεύματος. Ἄν δὲν χτυπήσει τ α υ τ ὄ χ ρ ο ν α τὴν παραγωγή τοῦ εμπορεύματος και αὐτὸ που τὴν προφυλάσσει, τὸ συμποτάρισμα παραμένει μερικὸ και ἄκαρπο· μετατρέπεται σ' αὐτὴ τὴν τρομοκρατία που είναι ἡ ἀπόγνωση τῆς ἐπανάστασης και τὸ αὐτοκαταστροφικὸ πεπρωμένο μέσο τὴν κοινωνία τῆς ἐπαβίωσης.

δ) Τὸ κάθε τι που δὲν μπορεί νὰ χρησιμοποιηθεῖ πρὸς ὄφελος τῶν ἐπαναστατῶν, πρέπει νὰ καταστραφεῖ μὲ τὸ συμποτάρισμα. Ὅ,τι ἔμποδίζει: μὰ τέτοια οἰκειοποίηση πρέπει νὰ καταστραφεῖ.

Κατὰ συνέπεια, ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μία κοινωνία ὅπου τὸ Κράτος καθὼς και κάθε μορφή Ιεραρχημένης ἐξουσίας θὰ ἐξαφανιστοῦν και θ' ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ τίς συνελεύσεις αὐτοδιεύθυνσης, που θὰ ἔχουν στὴ διάθεσή τους τίς παραγωγικὲς δυνάμεις και τὰ ἀγαθὰ πρὸς διωρεὰν διανομὴ και που θὰ θέσουν τέρμα σὲ κάθε κίνδυνο παλιγόρθωσης τοῦ εμπορευματοκοῦ συστήματος.

Νοιώσατε ἤδη τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴ διαβάσετε πιά ἐφημερίδα και νὰ σπάσετε τὴν τηλεόρασή σας;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσή, καταλάβετε ὅτι:

α) Οἱ ἐφημερίδες, τὸ ραδιόφωνο, ἡ τηλεόραση εἶναι οἱ πῖο χονδροειδεῖς φορεῖς τοῦ φέματος. Ὅχι μόνο ἀπομακρύνουν

τόν καθένα ἀπ' τ' ἀληθινὰ προβλήματα — ἀπ' τὸ «πῶς νὰ ζήσουμε καλύτερα;» πού τίθεται συγκεκριμένα κάθε μέρα — ἀλλὰ ἐπὶ πλέον ὠθεῖν κάθε ἄτομο ἰδιαίτερος νὰ ταυτισεῖ μὲ προκατασκευασμένες εἰκόνες, νὰ μπεῖ ἀφηρημένα στὴ θέση ἑνὸς ἀρχηγοῦ Κράτους, μᾶς θεντέττας, ἑνὸς δολοφόνου, ἑνὸς θύματος, δηλαδὴ μὲ λίγα λόγια ν' ἀντιδράσει σὰ νάταν κάποιος ἄλλος. Ἡ κυριαρχία τῶν εἰκόνων ἐπάνω μας, εἶναι ὁ θρίαμβος αὐτοῦ πού δὲν εἶμαστε ἡμεῖς καὶ αὐτοῦ πού μᾶς διώχνει ἀπ' τοὺς ἑαυτοὺς μας· αὐτοῦ πού μᾶς μετατρέπει σὲ ἀντικείμενα πρὸς ταξινόμηση, πρὸς ἐτικεττάρισμα, πρὸς ἱεράρχηση σύμφωνα μὲ τὸ σύστημα τοῦ γενικευμένου ἐμπορεύματος.

δ) Ὑπάρχει μία γλώσσα στὴν ὑπηρεσία τῆς ἱεραρχημένης ἐξουσίας. Δὲν βρίσκεται μόνο μέσα στὴν ἐνημέρωση, στὴ διαφήμιση, στὶς ἐτοιμες ἰδέες, στὶς συνήθειες, στὶς κωδικοποιημένες κινήσεις, ἀλλὰ ἐπίσης σὲ κάθε γλώσσα πού δὲν προετοιμάζει τὴν ἐπανάσταση τῆς καθημερινῆς ζωῆς, σὲ κάθε γλώσσα πού δὲν μπαίνει στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐπαθμιῶν μας.

γ) Τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα ἐπιβάλλει τὶς ἀναπαραστάσεις του, τὶς εἰκόνες του, τὶς ἔννοιές του, τὴ γλώσσα του κάθε φορὰ πού ἐργαζόμαστε γι' αὐτό, δηλαδὴ τὸν περισσότερο καιρό. Αὐτὸ τὸ σύνολο ἰδεῶν, εἰκόνων, ταυτίσεων, συμπεριφορῶν πού καθορίζονται ἀπ' τὴν ἀνάγκη συσσώρευσης καὶ ἀνανέωσης τοῦ ἐμπορεύματος, ἀποτελεῖ τὸ **ΘΕΑΜΑ** ὅπου ὁ καθένας παριστάνει αὐτὸ πού δὲν ζεῖ πραγματικά καὶ ζεῖ ψεύτικα, αὐτὸ πού δὲν εἶναι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ ρόλος εἶναι ἐναζωγικὸν ψέμα καὶ ἡ ἐπιβίωση μὴ ἀτέρμονη δυσφορία.

δ) Τὸ θέαμα (ἰδεολογίες, κουλτούρα, τέχνη, ρόλοι, εἰκόνες, ἀναπαραστάσεις, λέξεις-ἐμπορεύματα) εἶναι τὸ σύνολο τῶν κοινωνικῶν προτύπων συμπεριφορᾶς μέσω τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι μπαίνουν στὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα, συμμετέχουν σ' αὐτὸ ἐνάντια στοὺς ἑαυτοὺς τους καὶ γίνονται ἀντικείμενα ἐπιβίωσης — ἐμπορεύματα —, ἀπαρνούμενα τὴν εὐχαρί-

στηση να ζήσουν πραγματικά για τους εαυτούς τους και να οικοδομήσουν ελεύθερα την καθημερινή τους ζωή.

ε) 'Επιδιώκουμε μέσα σ' ένα σύνολο εικόνων με τις όποιες μᾶς ώθουν να ταυτιστούμε. 'Ενεργοῦμε ὄλο και λιγώτερο ἀπὸ μόνι: μας και ὄλο και περισσότερο σὲ συνάρτηση μ' ἀφηρημένα σχήματα πού μᾶς κατευθύνουν σύμφωνα με τοὺς νόμους τοῦ ἐμπνευματικοῦ συστήματος (κέρδος και ἐξουσία).

στ) Οἱ ρόλοι ἢ οἱ ἰδεολογίες μπορεί νὰ εἶναι εὐνοϊκά ἢ ἐχθρικά στοῦ κυρίαρχο σύστημα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία ἐφ' ὅσον παραμένουν μέσα στοῦ θέαμα, μέσα στοῦ κυρίαρχο σύστημα. Μονάχα αὐτὸ πού καταστρέφει τὸ ἐμπόρευμα καὶ τὸ θέαμά του εἶναι ἐπαναστατικό.

Κατὰ συνέπεια ἔχετε μπουχτίσει τὸ ὀργανωμένο ψέμα, τὴν ἀνεστραμμένη πραγματικότητα, τις γκριμάτσες πού πιθηκίζουν τὴν ἀληθινὴ ζωή και πού τὴ φτωχαίνουν στοῦ ἔπακρο. 'Αγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μὲν κοινωνία ὅπου τὸ δικαίωμα πραγματικῆς ἐπικοινωνίας ἀνήκει σὲ ὄλους, ὅπου ὁ καθένας μπορεί νὰ κάνει γνωστὸ κάτι πού τὸν ἀφορᾷ χάρις στὴν ἐλεύθερη διέθεση τῶν τεχνικῶν μέσων (τυπογραφεῖα, τηλεπικοινωνίες), ὅπου ἡ οἰκοδόμησις μᾶς ζωῆς γεμάτης ἐνδιαφέροντα και πάθος ἐξαφανίζει τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχουμε ἕνα ρόλο και νὰ δίνουμε περισσότερη σημασία στὴ φαινομενικότη-
τα ἀπὸ τὸ αὐθεντικὸ βίωμα.

Σὰς συμβαίνει νὰ νοιώθετε τὸ δυσάρεστο συναίσθημα ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ σπάνιες στιγμῆς δὲν ἀνήκετε στὸν ἑαυτὸ σας, γίνεστε ξένος στὸν ἑαυτὸ σας;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, καταλάβετε ὅτι:

α) Μέσα ἀπὸ κάθε μὲν ἀπ' τις κινήσεις μας —μηχανοποιημένες, ἐπαναλαμβανόμενες, διχωρισμένες ἢ μίξ ἀπὸ τὴν ἄλλη— ὁ χρόνος κατατεμαχίζεται καί, κομμάτι με κομμάτι, μᾶς ξεριζώνει ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μας. Κι' αὐτοὶ οἱ νεκροὶ χρόνοι ἀναπαράγονται: και συσσωρεύονται: ἐργαζόμενοι και κάνοντάς

μας να εργαζόμαστε για την αναπαραγωγή και τη συσσώρευση των εμπορευμάτων.

β) Το γέραςμα σήμερα δεν είναι άλλο τίποτα από την αύξηση των νεκρών χρόνων, του χρόνου που χάνεται ή ζωή. Γι' αυτό το λόγο δεν υπάρχουν πια ούτε νέοι ούτε γέρα, αλλά άτομα λιγώτερο ή περισσότερο ζωντανά. Οι έχθροι μας είναι αυτοί που νομίζουν και κάνουν να νομίζεται ότι η ολοκληρωτική αλλαγή είναι αδύνατη, είναι οι νεκροί που μας κυβερνούν και οι νεκροί που αφήνουν να τους κυβερνούν.

γ) Δουλεύουμε, τρώμε, διαβάζουμε, καμόμαστε, καταναλώνουμε, παίρνουμε δόσεις ψυχαγωγίας, απορροφάμε κουλτούρα, δεχόμαστε φροντίδες, και έτσι επιβιώνουμε στα φυτά δωματίου. Επιβιώνουμε ενάντια στο κάθε τι που μας προτρέπει να ζήσουμε. Επιβιώνουμε για ένα σύστημα ολοκληρωτικό και απάνθρωπο — μά θρησκεία ανακειμένων και εικόνων — που μας αφομοιώνει σχεδόν παντού και σχεδόν πάντα για να μεγαλώνουν τα κέρδη και οι τεμαχισμένες εξουσίες της γραφειοκρατικο-άσπικης τάξης.

δ) Θα αποτελούσαμε απλώς το στοιχείο που κάνει το εμπορευματικό σύστημα να επιβιώνει αν που και που δεν ξαναβρίσκαμε έξφρα τον έπυτό μας, αν δεν μας κατακυρίευε ή επιθυμία να ζήσουμε έντονα, με πάθος. Αντί να διώνονται με εξουσιοδότηση, μέσω εικόνων, οι σαγμές που ζούμε αυθεντικά και ή χωρίς φραγμούς ευχαρίστηση, ένυμένη με την άρνηση αυτού που την εμποδίζει ή την παραποιεί, όλα αυτά αποτελούν χτυπήματα ενάντια στο θεαματικό-εμπορευματικό σύστημα. Άρκει να τους δώσουμε περισσότερη συνοχή για να τα επεκτείνουμε, να τα πολλαπλασιάσουμε και να τα δυναμώσουμε.

ε) Δημιουργώντας με πάθος τις ευνόικες συνθήκες για την ανάπτυξη του πάθους, θέλουμε να καταστρέψουμε αυτό που μας καταστρέφει. Η επανάσταση είναι το πάθος που επιτρέπει όλα τ' άλλα. Πάθος χωρίς επανάσταση δεν είναι παρά καταστροφή της ευχαρίστησης.

Ένα τῶν πραγμάτων ἔχετε βαρεθεῖ νὰ σέρνεστε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς χρόνους σοῦς καταναγκασμοῦς. Καὶ ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μίαν κοινωνίαν πού ἡ βάση της δὲν θάναί παρὰ τῆ φρενήρης ἐπιδίωξῃ τοῦ κέρδους καὶ τῆς ἐξουσίας ἀλλὰ τῆ ἀναζήτησῃ καὶ τῆ ἐναρμόνισῃ τῶν ἀμεσα διωκμένων ἀπολαύσεων.

Νοιώσατε ἤδη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βάλετε φωτιὰ σὲ ἓνα κέντρο διανομῆς (σοῦπερ - μάρκετ, μεγάλο κατάστημα, ἀποθήκη) ;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσῃ, καταλάβετε ὅτι :

α) Ἡ πραγματικὴ μόλυνσῃ εἶναι ἡ μόλυνσῃ ἀπὸ τὸ γε-
κευμένο ἐμπόρευμα πού ἐπεκτάθηκε σὲ ὅ λ ε ς τ ι ς ὅ -
ψ ε ι ς τῆς ζωῆς. Κάθε ἐμπόρευμα πού ἐκτίθεται σὲ μιὰ ὑ-
περχορὰ ἀποτελεῖ τὴν κυνικὴ ἐξύμνησῃ τῆς μισθωτῆς κατα-
πίεσῃς, τοῦ φέματος πού βοηθάει τίς πωλήσεις, τῆς ἀνταλλα-
γῆς, τοῦ ἡγέτη καὶ τοῦ μπάτσου πού χρησιμεύουν στὴν ὑπερά-
σπισῃ τους.

β) Ἡ ἔκθεσῃ τῶν ἐμπορευμάτων εἶναι μιὰ στιγμὴ τῆς ἐπαδίωσῃς καὶ ἡ ἐξύμνησῃ τῆς μιζέριας της: ἐξύμνησῃ τῆς ζωῆς πού χάνεται σὲ ὄρες ἀναγκαστικῆς ἐργασίας τῶν θυ-
σιῶν πού ἔγιναν γιὰ ν' ἀγοραστοῦν μαλακίες (παραπατημένη τροφή, εὐτελεῖ καὶ ἀχρηστὰ ἀντικείμενα, αὐτοκίνητα - φέρε-
τρα, κλουδιά στέγασῃς, ἀντικείμενα ἐπινοημένα γιὰ νὰ μᾶς ἀποδιοργανώνουν...) τῶν ἀπωθημένων ὀρμών τῶν εὐχαριστή-
σεων πού γίνονται ἄγχοι τῶν γελοίων εἰκόνων πού μᾶς προ-
τείνουν σὲ ἀντάλλαγμα μᾶς Ἐλλειψῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ πού ἀγοράζουμε γι' ἀποζημίωσῃ.

γ) Ὁ ἐμπρησμός ἐνός μεγάλου καταστήματος δὲν εἶναι παρὰ μιὰ τρομοκρατικὴ ἐνέργεια. Πράγματα, ἐφ' ὅσον τὸ ἐμ-
πόρευμα ἔχει ἐπινοηθεῖ γιὰ νὰ καταστρέφεται ἀπὸ μόνο του καὶ ν' ἀντικαθιστᾶται, ἡ πυρκαγιὰ δὲν καταστρέφει τὸ ἐμπο-
ρευματικὸ σύστημα ἀλλὰ ἀπλῶς συμμετέχει σ' αὐτὸ μὲ πολλὴ βιαιότητα. Δὲν πρέπει ὅμως τὸ ἐμπόρευμα νὰ μᾶς καταστρέ-

φε: καταστρεφόμενο τὸ ἴδιο. Πρέπει νὰ τὸ καταστρέψουμε ὀλοκληρωτικά γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε τὴ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἔχετε βαρεθεῖ τὰ νεκρὰ τῆς πλήξης καὶ τῆς ἀμέτοχης παρατήρησης: ἕνα κόσμον ὅπου αὐτὸ πού βλέπουμε ἐμποδίζει: τὴ ζωὴ καὶ αὐτὸ πού ἐμποδίζει ἡ ζωὴ προσφέρεται στὴν κοινὴ θεὰ σὰν ἀφηρημένη καρικατούρα ζωῆς. Καὶ ἀγωνίζεστε ἤδη συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μίαν κοινωνία ὅπου τὸ πραγματικὸ τέλος τοῦ ἐμπορεύματος βρίσκεται μέσα στὴν ἐλεύθερη χρῆση τῶν προϊόντων, δημιουργημένων ἀπ' τὸ τέλος τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας. Ἐναντὶα στὴν ἐργασία πού ἀπαγορεύει τὴν ἀφθονία καὶ παράγει μόνον τὴν ψεύτικη ἀνανάγκασή της, ἡμεῖς θέλουμε τὴν ἀφθονία πού προτρέπει: σὴ δημιουργικότητα καὶ στὸ πάθος.

Νοιώσατε ἤδη τὴν ἐπιθυμία νὰ πάρετε ἀπ' τὸ ἐργαστάσιον ἢ ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ τὸ Ἄλφα ἢ βῆτα ἀντικείμενο, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο ὅτι συμμετεῖχατε στὴν παραγωγή του ἢ γιὰ τὸν ἀκόμα καλύτερο λόγο ὅτι τὸ χρειάζεστε ἢ τὸ ἐπιθυμεῖτε;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, καταλάβετε δια:

α) Δὲν εἶναι κλεψιά νὰ ξαναπάρεις κάτι πού σοῦ ἀνήκει. Οἱ μόναι κλέφτες εἶναι οἱ ὑπηρετεῖς τοῦ ἐμπορευματοκλιτικοῦ συστήματος καὶ οἱ ἐμπιστοι τοῦ Κράτους: ἀφεντικά, γραφεῖς: κράτες, ἀτυνομικοί, δικαστικοί, κοινωνιολόγοι, πολεοδόμοι, ἱδεολόγοι. Ἀργοῦμε νὰ τοὺς καταδικάσουμε ἐμπρακτα στὴν ἐξαφάνιση, καὶ μόνον γι' αὐτὸ τολμοῦν ἀκόμα νὰ καταδικάζουν νόμιμα ἕναν ἐργάτη πού παίρνει μέσα ἀπὸ ἕνα ἐργαστάσιον ἢ ἕνα μαγαζὶ κάτι πού ἔχει ἀνάγκη.

β) Ἐνα βιομηχανικὸ ἢ ἀγροτικὸ προϊόν δὲν παρουσιάζει: ἐνδιαφέρον παρὰ μόνον ἂν χρησιμεύει ἐλεύθερα στὴν ἱκανοποίηση τοῦ καθένα. Εἶναι ἕνα ἐγκλημα ἐναντὶα στὸ δικαίωμα τῆς ἀπόλαυσης αὐτὸ τὸ προϊόν νὰ μετατρέπεται σ' ἐμπόρευμα, σὲ σταχεῖο ἀναλλαγῆς καὶ θεάματος.

γ) Ἡ ἀναγκαία συνθήκη γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσει στὸ

έμπορευματικό προτσέσσο ένα αντικείμενο πού αφαιρέθηκε απ' αυτό, είναι φυσικά νά μήν ξαναπουληθεί, ούτε νά ιδιοποιηθεί από ένα άτομο προσωπικά, ούτε ν' ανταλλαγεί για ένα μερίδιο χρήματος ή εξουσίας (τό νά κλέβεις γιά νά παριστάνεις τόν καμπόσο γιά νά πιάζεις κάποιον ρόλο, σημαίνει πάντα ότι αναπαράγεις τό θεαματικό-έμπορευματικό προτσέσσο, είτε αυτό είναι άνεκτό απ' τό Κράτος είτε όχι).

δ) 'Η προϋπόθεση γιά νά μήν αφομαίωσε: τό έμπορευματικό σύστημα ένα αντικείμενο ή μία ενέργεια, είναι νά τά χρησιμοποιήσουμε έναντίον του, νά τά στρέψουμε έναντια στό έμπόρευμα μέσα στην ίδια του την κίνηση (αυτή ή κίνηση πού μετατρέπει ένα προϊόν σε έμπόρευμα πηγαίνει από τό συγκεκριμένο αντικείμενο στην άφηρημένη του αναπαράσταση, και ή άφηρημένη του αναπαράσταση συγκεκριμενοποιείται μέ τη σειρά της σε διάφορους προκαθορισμούς κοινωνικών τρόπων συμπεριφοράς — τούς ρόλους).

ε) 'Η ολοκληρωτική καταστροφή του έμπορεύματος δεν μπορεί νά γίνει παρά μέ τη συλλογική έκτροπή-οίκειοποίηση των βιομηχανικών ή γεωργικών αγαθών πρós όφελος της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης και από τη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση.

'Εκ των πραγμάτων, έχετε διαρεθεί νά περνάτε από την ύποταγή στό χρήμα και στους ρόλους γιά νά πάρετε σε αντίλλαγμα τά αναγκαία αγαθά γιά μά ύπόνοια ζωής. 'Αγωνίζεστε ήδη, συναδητά ή όχι, γιά μία κοινωνία όπου ή διορεία και ή χωρίς αντίλλαγμα προσφορά θ' αποτελούν τις μόνες κοινωνικές σχέσεις.

Συμμετείχατε ήδη στη λεηλασία ενός κέντρου διανομής (όπεραγορά, μεγάλο κατάστημα, DISCOUNT);

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλάβετε ότι:

α) 'Η άτομική ανάγκηση των κλεμμένων απ' τό Κράτος και τ' άφεντικά αγαθών, ξανακαταλήγει μέσα στό έμπο-

ρευματικό προσέσο εάν δέν μετατραπεί σέ μία συλλογική δράση και μία ολοκληρωτική καταστροφή τού συστήματος (δσο κι' αν αυτή ή χειρονομία είναι συμπαθητική, δέν άρκει νά ξαναπάρουμε τά αγαθά, πρέπει επίσης ν' ανακτήσουμε και τόν κλειμένο χώρο και χρόνο).

β) Ή λεηλασία είναι μιá δμαλή αντίδραση άπέναντι στην έμπορευματική πρόκληση (κυτάξτε τίς έπιγραφές «δωρεάν προσφορά», «ελεύθερη έξυτηρέτηση», κ.λπ.). Όπως και ό λεγόμενος έγκληματικός έμπρησμός, έτσι κι' αυτή είναι μιá από τίς όψεις τού συστήματος. Όπως τó έμπορευματικό σύστημα βολεύει ένα κάποιο ποσοστό κλοπών στα μεγάλα καταστήματα και στα εργοστάσια, έτσι και θά βολέψει ένα κάποιο ποσοστό λεηλασιών, και θά ύπολογίσει την αυτόρρύθμισή του σέ συνάρτηση μ' αυτά τά προβλεπόμενα και έντός προγράμματος «άτυχήματα». Τό γεγονός αυτό είναι τόσο προφανές ώστε ένας εκπρόσωπος τού νόμου, ό δικαστής Κινάρ, μόνος δικαστής τού πλημμελειοδικείου τής Λιέγης, άρνήθηκε, στις 12 τού Σεπτέμβρη 1973, νά τιμωρήσει ποινικά τίς κλοπές στα ράφια, μέ τά έξής άξιοσημείωτα έπιχειρήματα: «Οί κλοπές στα ράφια τών καταστημάτων πού είναι όργανωμένα σέ ελεύθερη έξυτηρέτηση είναι τó αναπόφευκτο αποτέλεσμα, πού έλλωστε προβλέπεται μέσα στο κόστος έκμετάλλευσης, αυτού τού είδους τού έμπορίου όπου οι χτυπητές διαφημίσεις και οι έπισημονικά έκτεθειμένοι ποικιλόμορφα πειρασμοί αποτελούν για τούς καταναλωτές μιá πρόκληση για ν' αγοράσουν πολύ περισσότερο άπ' τίς ανάγκες τους, ή άπ' τίς αγοραστικές τους δυνατότητες. Σέ γενικές γραμμές, οι κλοπές στα ράφια δέν έκφράζουν σχετικά μέ τó πρόσωπο τού δράστη τους μιá νοστροπία ή μιá συμπεριφορά πού θάπρεπε νά τιμωρηθεί ποινικά». Μιá τέτοια αντιμετώπιση τής κλοπής αυτού τού είδους άναμφίβολα θά χρησιμέψει για κανόνας.

γ) Άν, μέσα στη λεηλασία, ό καθένας ιδιοποιείται τά αγαθά σαν νά γίνόντουσαν προσωπική του ιδιοκτησία, τó έμπόρευμα ξαναεμφανίζεται και τó σύστημα άνανεώνεται (σ' αυ-

τή την περίπτωση είναι καλύτερα να καταστρέφεται το πᾶν: τούλάχιστον έτσι εξαφανίζεται ένα 90% ἀχρηστων πραγμάτων).

δ) Χωρίς τή συνείδηση τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης, ἡ λεηλασία ἀποτελεῖ στήν καλύτερη περίπτωση ἕναν ἀσυνάρτητο τρόπο διανομῆς. Είναι μία ἐνέργεια διαχωρισμένη ἀπό τίς ἐπικναστατικές συνθήκες ὅπου ἡ καινότητα, πού δημιουργεῖ τὰ ἀγαθὰ, τὰ μαράζει ἀπ' εὐθείας στά μέλη της. Καί ἂν καταλήξει σέ μία ἔλλειψη τροφίμων καί σέ μία ἀνεπάρκεια χρήσιμων προϊόντων, κινδυνεύει νά γεννήσει τή σύγχυση μέσα στά πνεύματα καί νά προκαλέσει: μία ἐπιστροφή στούς μηχανισμούς τῆς ἐμπορευματικῆς διανομῆς.

Ἐκ τῶν πραγμάτων ἀγωνίζεστε ἴδω, συνειδητά ἢ ὄχι, γιά μία κοινωνία ὅπου ἡ ἀμύθη παραγωγή καί ἡ θυρεᾶν διανομή τῶν ἀγαθῶν γίνονται δυνατές μέ τήν κατάργηση τῆς ἰδιοκτησίας καί τή συνάθροιση τῶν παραγωγῶν σέ συνελεύσεις αὐτοδιεύθυνσης. Ἐκεῖ ἡ θέληση τοῦ καθένα ἐκδηλώνεται μέ τή φωνή τῶν ἐλεγχόμενων καί ἀνακλητῶν ἀνά πάσα σαγήνη ἐκπροσώπων. Αὐτοί οἱ ἐκπρόσωποι ὑπολογίζουν τὰ διαθέσιμα ἀγαθὰ καί ἐναρμονίζουν τίς παραγωγικές προσφορές δημιουργίας καί τήν ἀτομική ζήτηση κατά τρόπο ὥστε νά ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ ἀφθονία προοδευτικά καί ἀμετάκλητα.

Σέ πρώτη εὐκαιρία, ἔχετε τήν πρόθεση νά σπάσετε τὰ μούτρα τοῦ ἡγέτη σας ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο μεταχειρίζεται ὡς κατώτερο;

Ἄν ναι, καταλάβετε ὅτι:

α) Τό νά γίνεις ἡγέτης, σημαίνει νά πάψεις νάσαι ἄνθρωπος. Ὁ ἡγέτης εἶναι αὐτός πού περιτυλίγει τό ἐμπόρευμα καί ταυτόχρονα εἶναι τό περιτύλιγμά του. Ἐξω ἀπό τό ἐμπορευματικό σύστημα εἶναι τελείως ἀχρηστος. Σάν τὰ ἐμπορεύματα, ἔτσι κι' αὐτός ἀναπαράγεται καί συσσωρεύεται· μετριέται μέ ποσότητα ἐξουσίας, ἀπ' τό πάνω πρὸς τό κάτω μέρος τῆς ἱεραρχίας. Καί ἡ ἐξουσία του πηγάζει ἀπό τήν ἐξουσία πού τό

θέαμα άσκει, σάν οικονομική θέληση και σάν κοινωνική ανα-
παράσταση, πάνω στο μεγαλύτερο μέρος της καθημερινής
ζωής.

β) "Όσο περισσότερο ή εξουσία καταταμαχίζεται και έ-
πεκτείνεται παντού, τόσο δυναμώνει και εξασθετεί. "Όσο πιο
πολλοί ήγέτες υπάρχουν, τόσο περισσότερο είναι ανίσχυρα.
"Όσο πιο ανίσχυροι είναι, τόσο περισσότερο ο γραφειοκρα-
τικός μηχανισμός στηρίζεται στο κενό, τόσο επιβάλλει σέ όλους
την εικόνα της παντοδυναμίας και τόσο οι άνθρωποι μαθαίνουν
να άρνούνται: ολοκληρωτικά την υποδούλωση.

γ) Παντού όπου υπάρχει εξουσία υπάρχει θυσία, και το
άντιστροφο. "Ο ήγέτης και ο πολιτικός «άγωνιστής» αποτελούν
τέ ίδιο αδύνατο σημείο της επανάστασης, το σημείο όπου αλ-
τή ανατρέπεται και μεταβάλλεται στο αντίστροφο της χειραφέ-
τησης.

δ) "Η τρομοκρατική ενέργεια που συνίσταται στο να κα-
θαρίσεις, πλάτη με πλάτη, με την ίδια σφαίρα, τον γραφειο-
κράτη και τ' άφεντικό, δέν αλλάζει τίποτα στις δομές και δέν
κάνει άλλο άπ' το να επιταχύνει την άκάνεωση των ήγετικών
στελεχών. Για να καταστρέψουμε το Κράτος και τις Ιεραρ-
χημένες οργανώσεις, που το άκαπαράγουν άργά ή γρήγορα,
πρέπει να έκμηδενίσουμε το έμπορευματικό σύστημα.

ε) Το Κράτος είναι ο ρυθμιστής, το νευρικό κέντρο και
το προστατευτικό δίκτυο του έμπορεύματος. Πασχίζει να έξι-
σορροπήσει τις οικονομικές αντιφάσεις, να Ιεραρχήσει πολιτε-
κά την κοινωνική εργασία σέ δικαιώματα και καθήκοντα του
πολίτη, να οργανώσει την ιδεολογική μεκλάμα και τους κατα-
σταλακούς μηχανισμούς που μετατρέπουν κάθε άτομο σέ υπη,
ρήτη του έμπορευματικού συστήματος.

στ') "Η σύμπνοια του Κράτους και του έμπορεύματος
μπορεί να έκπληθει πολύ εύκολα με την ταχύτητα επέμβασης
των μπάτσων (και των πληρωμένων μπράδων των άφενακών
και των συνδικάτων) μόλις ξεσπάσει με άγρια άπεργία.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀγωνίζεστε ἤδη γιὰ μίαν κοινωνίαν χωρὶς καταναγκασμὸ οὔτε θυσία, ὅπου ὁ καθένας εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ζεῖ σὲ τέτοιες συνθήκες πού δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦται ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο σὰ σκλάβο· γιὰ μίαν κοινωνίαν χωρὶς τάξεις, ὅπου οἱ δικαιοδοσίαι πού ἔχουν ἀνατεθεῖ σὰ συμβούλια ἀσκοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ ἀγρυπνο βλεπόμεν καὶ μὲ τὴ θέλησιν τοῦ κάθε ἀτόμου χωριστά.

Χαίρετε στὴν ἰδέαν ὅτι θάρθει μιά μέρα ὅπου θὰ μπορέσουμε νὰ φερθοῦμε σὰν σὲ ἀνθρώπινα ὄντα στοὺς μπάτσους πού δὲν θὰ ἔχει χρειαστεῖ νὰ καθαρίσουμε ἐπὶ τόπου;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν, καταλάβετε δι:

α) Ὁ μπάτσος εἶναι τὸ λυκόσκυλο τοῦ ἐμπορευματοκτοῦ συστήματος. Ὅπου τὸ φέμα τοῦ ἐμπορεύματος δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐπιβάλλει τὴν τάξιν, ὁ μπάτσος προβάλλει ἀρματωμένος ἀπ' τὸ μηρὸ τῆς κυρίαρχης τάξης ἢ γραφειοκρατικῆς κλάσας.

β) Χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε τὴν περιφρόνησιν πού νοιώθει γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὁ μπάτσος περιφρονεῖται σὰν μισθωτὸς δολοφόνος, σὰν τσιράκι δλων τῶν καθεστώτων, σὰν ἐπαγγελματίας σκλάβος, σὰν ἐμπόρευμα προφύλαξης, σὰν κατασταλακτικὸς δρος τοῦ οἰκονομικο-κοινωνικοῦ συμβολαίου πού ἐπιβάλλεται στοὺς πολίτες ἀπὸ τὸ Κράτος.

γ) Παντοῦ ὅπου ὑπάρχει Κράτος, ὑπάρχουν μπάτσοι. Παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν μπάτσοι —ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν ὑπηρεσία τάξης τῶν ἀμφισβητησιακῶν διαδηλώσεων— ὑπάρχει τὸ Κράτος ἢ τὸ ἐμβρύο του.

δ) Κάθε ἱεραρχία εἶναι ἀστυνομική.

ε) Τὸ νὰ σκοτώσεις ἕνα μπάτσο εἶναι ἕνα χόμπυ γιὰ τοὺς ὑποψήφιους τῆς αὐτοκτονίας. Δὲν πρέπει νὰ τ' ἀποφασίζεις κανεὶς παρὰ μόνον μέσα σὲ συνθήκες αὐτοάμυνας, μέσα σὲ γενικὸ κίνημα καταστροφῆς κάθε ἱεραρχικῆς ἐξουσίας.

στ) Ἡ εὐτυχία δὲν γίνεται δυνατὴ παρὰ μόνον ἐκεῖ ὅπου τὸ Κράτος ἔχει πάψει νὰ ὑπάρχει, ἐκεῖ ὅπου καμμία συνθήκη ἱεράρχησης δὲν ἐτοιμάζει τὴν ἐπιστροφὴν του.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἔχετε βαρεθεῖ τὸν ἔλεγχο καὶ τὸν καταναγκασμό, τὸν μπάτσο πού σας ὑπευθυμίζει ὅτι δὲν εἰστε τίποτα καὶ ὅτι τὸ Κράτος εἶναι τὸ πᾶν, τὸ σύστημα πού δημιουργεῖ τίς προϋποθέσεις τοῦ παράνομου ἐγκλήματος καὶ πού νομιμοποιεῖ τὸ ἐγκλημα τῶν δικαστῶν πού τὸ καταστέλλουν. Ἀγωνίζεστε ἤδη γιὰ μιὰ ἐναρμόνιση τῶν ἐπιθυμιακῶν συμφερόντων (μὲ τὴν ἐξαφάνιση τῶν οἰκονομικῶν καὶ θεαματικῶν συμφερόντων) καὶ γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν διατομικῶν σχέσεων μὲ τὴν ἀφθονία τῶν συναντήσεων καὶ τὴν ἐλεύθερη διάδοση τῶν ἐπιθυμιῶν.

Νοιώσατε ἤδη τὴν ἐπιθυμία νὰ πετάξετε τὴν ἀπόδειξη πληρομῆς σας στὰ μούτρα τοῦ ταμῆα;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, καταλάβετε ὅτι:

α) Ἡ μισθωτὴ ἐργασία ὑποβιβάζει τὸ ἄτομο σ' ἓνα ἀριθμὸ μίετα στὰ διδλία τῶν ἐπαχειρήσεων. Ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τοῦ καπιταλιστοῦ, ὁ μισθωτὸς δὲν εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ἀλλὰ ἓνα δεδομημένον τοῦ κόστους παραγωγῆς καὶ μιὰ κάποια ἀγοραστικὴ δύναμις στὴν κατανάλωση.

β) Ἡ μισθωτὴ ἐργασία εἶναι ἡ βάση τῆς γενικῆς ἐκμετάλλευσης, τόσο ἀναμφισβήτητα ὅσο καὶ ἡ ἀλλοτριωμένη ἐργασία καὶ ἡ παραγωγή ἐμπορευμάτων εἶναι ἡ βάση τοῦ θεαματικοῦ-ἐμπορευματοῦ συστήματος. Νὰ καλλιερέψουμε τὴ μισθωτὴ ἐργασία σημαίνει νὰ καλλιερέψουμε τὴν ἐκμετάλλευση τοῦ προλεταριάτου ἀπὸ τὴ γραφειοκρατικο-ἀστική τάξη. Μποροῦμε μόνον νὰ τὴν καταστρέψουμε.

γ) Ἡ μισθωτὴ ἐργασία ἀπαιτεῖ νὰ θυσιάζουμε περισσότερον ἀπὸ ὀκτὼ ὥρες ζωῆς γιὰ ὀκτὼ ὥρες ἐργασίας, μὲ ἀντάλλαγμα ἓνα χρηματικὸ ποσὸ πού δὲν καλύπτει παρὰ ἓνα μικρὸ μέρος τῆς προσφερόμενης ἐργασίας, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο ἀποτελεῖ τὸ κέρδος τοῦ ἀφεντικοῦ. Κι αὐτὸ τὸ ποσὸ πρέπει ν' ἀνταλλαγεῖ μὲ τὴ σειρά του μὲ προϊόντα μολυσμένα καὶ νοθευμένα, μὲ οἰκιακὰς συσκευὰς πληρημένες στὸ δεκαπλάσιο τῆς τιμῆς τους,

με άλλοτριωτικά φεπχοποιημένα αντικείμενα (τὸ αὐτοκίνητο πού μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δουλεύουμε, νὰ καταναλώνουμε, νὰ μολύνουμε, νὰ καταστρέφουμε τὸ τοπίο, νὰ κερδίζουμε κενὸ χρόνο καὶ νὰ σκοτωνόμαστε), γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρουμε ὅσα πληρώσουμε στὸ Κράτος, στοὺς εἰδικούς, στὰ συνδικαλιστικά πορνεῖα.

δ) Εἶναι λάθος νὰ πιστεύει κανεὶς ὅτι οἱ μισθολογικὲς διεκδικήσεις μποροῦν νὰ βάλουν σὲ κίνδυνο τὸν ἰδεωτικό ἢ κρατικό καπιταλισμό: τὰ ἀφεντικά δὲν δίνουν στοὺς ἐργάτες παρὰ τὴν αὐξηση πού εἶναι ἀναγκαῖα στὰ συνδικάτα γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι ἔχουν ἀκόμα μιὰ κάποια χρησιμότητα· καὶ τὰ συνδικάτα δὲν ἀπαιτοῦν ἀπὸ τ' ἀφεντικά (πού χρησιμοποιοῦν ἐπὶ πλέον τὴν αὐξηση τῶν τιμῶν στὴν κατανάλωση) παρὰ μόνο ποσὰ πού δὲν βάζουν σὲ κίνδυνο ἓνα σύστημα ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐπιφελούονται καὶ τὰ ἴδια.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, θαρρεθήκατε νὰ ζητε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χρόνου σὲ συνάρτηση μὲ τὸ χρῆμα, νὰ εἶσατε πύκα τῆς ἔκτατορίας τοῦ οἰκονομικοῦ, νὰ ἐπιδιώχνετε χωρὶς νᾶχετε τὴ δυνατότητα νὰ ζητε μὲ πάθος. Ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μιὰ κατανομή τῶν χρήσιμων ἀγαθῶν πού δὲν θὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' τοὺς νόμους τοῦ κέρδους καὶ θ' ἀνταποκρίνεται σὲς πραγματικὲς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων.

Σᾶς συμβαίνει νὰ φτόνετε τὸν παπᾶ πού περνάει; Νὰ θέλετε νὰ κάψετε μιὰ ἐκκλησία, ἓνα ναό, ἓνα τζαμί, μιὰ συναγωγή;

Ἄν ναι, ἔχετε καταλάβει ὅτι:

α) Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ καταπιεσμένου πλάσματος.

β) Κάθε θρησκεία ἐπικαλεῖται: τὴ θυσία, καὶ ὁποῖδήποτε ἐπικαλεῖται: τὴ θυσία εἶναι θρησκευτικό (οἱ «ἀγωνιστές» τῶν πολιτικῶν ὀργανώσεων, γιὰ παράδειγμα).

γ) Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ γενικό πρότυπο τοῦ φέματος, ἡ ἀντιστροφή τῆς πραγματικότητος πρὸς ὄφελος ἑνὸς μυθικοῦ

κόσμου. πού γίνεται, μόλις απο-ιεροποιηθεί, τὸ θέαμα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

δ) Τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα ἀπο-ιεροποιεῖ καταστρέφει: τὸ θρησκευτικὸ πνεῦμα καὶ γελοιοποιεῖ τὰ φετίχ του (πάπας, κοράνι, βίβλος, σταυρός...), ἀλλὰ συγχρόνως τὸ διατηρεῖ σὰν μίᾳ διαρκῇ προτροπῇ γιὰ νὰ προτιμᾶμε τὴν φαινομενικότητα ἀντὶ τὸ ἀληθινόν, τὴ λύπη ἀντὶ τὴν εὐχαρίστηση, τὸ θέαμα ἀντὶ τὸ δῶμα, τὴν ὑποταγὴ ἀντὶ τὴν ἐλευθερία, τὸ κυρίαρχο σύστημα ἀντὶ τὶς ἐπιθυμίες. Τὸ θέμα ἀποτελεῖ τὴ νέα θρησκεία καὶ ἡ κουλτούρα εἶναι: τὸ κριτικὸ τοῦ πνεύμα.

ε) Τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα μαρτυροῦν γιὰ τὴ σταθερότητα τῆς περιφρόνησης πού τὰ ἱεραρχικά καθεστῶτα ὄλων τῶν ἐποχῶν ἔδειχναν στοὺς ἀνθρώπους. Ἄς πάρουμε ἓνα μόνο παράδειγμα, τὸ Χριστό...

Ὅντας στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν ὑποκαταστημάτων θείων προϊόντων, οἱ χριστιανικὲς ἐκκλησίες υἱοθέτησαν κάτω ἀπ' τὴν πίστη τοῦ ἐμπορευματικοῦ προσέσου μιὰ διεστραμμένη ἐπίδειξη πού δὲν θὰ πάρει τέλος παρὰ μὲ τὴν ὀριστικὴ ἐξαφάνιση τῆς διαφημιστικῆς τῆς ἐπακέτας, τοῦ χαμαιλέοντα Χριστοῦ. Γιὸς Θεοῦ, γιὸς πόρνης, γιὸς παρθένας, δημιουργὸς ἄρτων καὶ θαυμάτων, ὁμοφυλόφιλος καὶ πουριτανός, πολιτικὸς «ἀγωνιστής» καὶ μέλος τῆς ὑπηρεσίας τάξης, κατήγορος καὶ κατηγορούμενος, δουλευτῆς καὶ ἀστροναύτης, δὲν ὑπάρχει κανένας ρόλος πού νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὸν παίξει αὐτὴ ἡ ἐκπληκτικὴ μαριονέττα. Τὸν εἶδαμε σὰν ἔμπορο τῆς στέρησης, σὰ διακομιέα χριτίων, σὰ «ἀβράκωτο», σὰ σοσιαλιστὴ, φασίστα, ἀντι-φασίστα, σαλινικό. Ὑπῆρξε σ' ὅλα τὰ ἐμβλήματα, σ' ὅλες τὶς σημαίες, σὲ κάθε αὐτοπεριφρόνηση, στὶς δυὸ μεριές τοῦ ρόπαλου, στὶς περισσότερες θανατικὲς καταδίκες ὅπου στέκει ἐξ Ἰσου καλὰ στὸ χέρι τοῦ δήμου ὄσο καὶ στοῦ καταδικασμένου. Ἔχει τὴ θέση του μέσα στ' ἀστυνομικὰ τμήματα, τὶς φυλακὲς, τὰ σχολεῖα, τὰ μπουρδέλα, τοὺς στρατῶνες, τὰ μεγάλα καταστήματα, τὶς ζώνες τοῦ ἀνταρτοπόλεμου. Χρησίμεψε σὰν ὑποστήραγμα, σὰ δείκτης πορείας, σὰ σκιαχτρο γιὰ νὰ ἐξακο-

λουθήσουν ν' αναπαύονται: οί νεκροί εν ειρήνη και οί ζωντανοί γονατιστοί, σά βασανιστήριο και σά διαίτα αδυνατίσματος· θά χρησιμέψει: σάν πλαστικός φαλλός όταν οί έμποροι άγιων θ' άποκαταστήσουν έμπορικά τó άμάρτημα. Ταλαίπωρε Μωάμεθ, ταλαίπωρε Βούδα, ταλαίπωρε Κομφούκιε, θλιβεροί αντιπρόσωποι: ανταγωνιστικών φερμών χωρίς φαντασία ούτε δυναμισμό, ó Χριστός κερδίζει: σ' όλα τά μέτωπα. 'Ο 'Ιησους Χριστός σουπερ-άφιόνι και σουπερ-σάρ: όλες οί εικόνες του παυλημένου στο Θεό μέσα σε μιά ρεκλάμα πωλήσεων του Θεού.

Έκ τών πραγμάτων, αγωνίζεστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για μιά κοινωνία όπου θάχει: εκλείψει: ή οργάνωση της δυστυχίας και της άνταμιόθης της, όπου ό καθένας θάκαι κύριος του έαυτού του και ή ιδέα του Θεού δέν θάχει πιά κανένα νόημα, όπου πάνω άπ' όλα τά προβλήματα της αύθεντικής ζωής και τών έπιθυμιών που πρέπει να ικανοποιηθούν θά εξαφανίσουν όριστικά τά προβλήματα της άντεστραμμένης ζωής και τών έπιθυμιών που άπωθούνται.

Σας άποκαρδιώνει ή συστηματική καταστροφή της όπαθρου και του περιβάλλοντος της πόλης;

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλαβαίνετε ότι:

α) 'Η πολεοδομία είναι ή ιδιοποίηση του χώρου από τó έμπορευματικό σύστημα και τίς άστυνομίες του.

β) 'Η μιζέρια του θεματικού ντεκόρ είναι τó ντεκόρ της γενικής μιζέριας.

γ) Πολεοδόμος = κοινωνιολόγος = ιδεολόγος = μπατσός.

δ) Για τó κυρίαρχο σύστημα δέν υπάρχει: πιά ούτε ποπίο, ούτε φύση, ούτε δρόμος για βόλτα, αλλά άποδοτικότητα του τετραγωνικού μέτρου· ύπεραξία γοήτρου με τή διατήρηση λίγης πρασινάδας, δέντρων ή βράχων· έξώσεις και έραρχημένες συγκεντρώσεις του πληθυσμού· άστυνόμηση τών λαϊκών

συναικιών' κατοικία μελετημένη για να υποβάλλει στην πλήρη και στην παθητικότητα.

ε) Τώρα πιά η εξουσία δέν προσπαθεί καν να κρύφει το γεγονός ότι η χωροταξία έχει γίνει κατά πρώτο λόγο και άμεσα σέ συνάρτηση μ' ένα προσεχρή εμφύλιο πόλεμο: οι δρόμοι είναι ενσχυμένοι για τὸ ἐνδεχόμενο πού θά περάσουν τὰ τάνκς· οἱ πύργοι καί τὰ νεόκιστα οἰκιστικά συμπλέγματα διαθέτουν μηχανήματα λήψεως πού μεταδίδουν στή γενική διεύθυνση τῆς ἀστυνομίας, εἰκοσιτέσσερες ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο, μὰ πανοραμική θέα τῶν δρόμων· μέσα στίς σύγχρονες πολυκατοικίες, προβλέπονται «δωμάτια βολῆς» πρὸς χρήση τῶν ἐπιλεκτῶν σκοπευτῶν τῆς ἀστυνομίας.

στ) Τὸ βλέμμα πού τὸ κυρίαρχο σύστημα ρίχνει σὸ κάθε τι, μετατρέπει τὰ πάντα σὲ ἐμπόρευμα. Ἡ ἰδεολογία εἶναι τὸ τεχνητὸ μάτι τῆς ἐξουσίας πού ἐπιτρέπει νὰ βλέπει κανεὶς ζωντανὸ κάτι πού ἤδη εἶναι νεκρὸ, κάτι πού ἔχει ἤδη μετατραπῆ σὲ ἐμπόρευμα.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μία κανωνία ὅπου ἡ θέλησή σας νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν πολεοδομία καί τίς ἰδεολογίες θά ἐκφραστεῖ μὲ τὴν ἐλευθερία νὰ ἐργαζώνεστε σύμφωνα μὲ τίς ἐπιθυμίες σας τὸ χῶρο καί τὸ χρόνον τῆς καθημερινῆς σας ζωῆς, νὰ φτιάχνετε οἱ ἴδιοι τοὺς χώρους τῆς κατοικίας σας, νὰ ζεῖτε νομαδικά, νὰ κάνετε τίς πόλεις τύπου ὅπου ζεῖ τὸ πάθος καί τὸ παιχνίδι.

Νοιώθετε τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνετε ἔρωτα — ὄχι ἀπὸ συνήθεια ἀλλὰ μὲ πάθος — μὲ τὸ σύντροφό σας, μὲ τὸν πρῶτο ἢ πρῶτη πού τυχαίνει, μὲ τὸ παιδί σας, μὲ τοὺς συγγενεῖς σας, μὲ τοὺς φίλους καί φίλες, μὲ τοὺς ἀδελφοὺς καί ἀδελφές σας;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, καταλάβατε ὅτι:

α) Πρέπει νὰ ξεμπερδεύουμε μὲ τοὺς περιορισμοὺς πού ἐπιβάλλονται στὸν ἔρωτα: ταμποῦ, εὐπρέπειες, ἰδιοποίηση, κατανγκχισμοί, ζήλεια, ἐπιπολαϊότητα, διασπῆς, ὅλες οἱ μορφές

ἀνταλλαγῆς πού, ἀπό τόν σκανδιναβισμό μέχρι τὴν πορνεία, μεταμορφώνουν τὴν τέχνη τοῦ ἔρωτα σὲ σχέσεις μεταξύ ἀνακειμένων.

β) Ἔχετε βρεθεῖ τὴν ἀπόλαυση τὴν ἀνακατεμένη μὲ ἄγχος· τὸν ἔρωτα πού ζεῖ κανεὶς μὲ τρόπο ἀνολοκλήρωτο, παραμορφωμένο ἢ μὴ αὐθεντικό· τὸ γαμήσι μὲ πληρεξούσιο καὶ μέσω εἰκόνων· τὰ μελαγχολικά ὄργια· τοὺς ἠλίθιους ὀργανισμούς· τίς σχέσεις ὑγιεινῆς· τοὺς ἀποκεφαλισμένους καὶ ἀπωθημένους πόθους πού κατακαλώνουν γιὰ τὴν καταστροφή τους τόση ἐνέργεια ὅση θὰ χρειαζόταν γιὰ τὴν πραγμάτωσή τους σὲ μιὰ κοινωνία πού θὰ εὐνοοῦσε τὴν ἑναρμόνισή τους.

γ) Ὁλος ὁ κόσμος ζητάει· νὰ βρεῖ, εἶτε τὸ ὁμολογεῖ εἶτε ὄχι, ἕναν ἔρωτα-πάθος ποικίλλο καὶ ἐνιαῖο. Θέλουμε νὰ δημιουργήσουμε κοινωνικά τίς ἱστορικές προϋποθέσεις μιᾶς διαρκοῦς περιπέτειας, μὲ ὁδηγὸ τὸ πάθος μιᾶς ἱκανοποίησης πού δὲν ἀναγνωρίζει· ἄλλο φραγμὸ ἀπὸ τὴν ἐξάντληση τῶν δυνατοτήτων ἐνὸς παιχνιδιοῦ ὅπου ἡ εὐχαρίστηση καὶ ἡ δυσἀρέσκια θὰ ξαναβροῦν τὴ θεπικότητά τους (γιὰ παράδειγμα στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος μιᾶς ἐλεύθερης ἐρωτικῆς σχέσης).

δ) Ὁ ἔρωτας εἶναι ἀδιαχώριστος ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ πραγμάτωση, τὴν ἐπικοινωνία μεταξύ τῶν ἀτόμων (δυνατότητες συνάντησης), τὴν αὐθεντικὴ καὶ μὲ πάθος συμμετοχὴ σ' ἕνα κοινὸ σχέδιο. Εἶναι ἀδιαχώριστος ἀπ' τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση.

ε) Δὲν ὑπάρχει ἀπόλαυση πού νὰ μὴν ἀνακαλύπτει τὸ νόημά της μέσα στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα· ἔτσι καὶ ἡ ἐπανάσταση δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ παρὰ τὴν πραγμάτωση ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν στὴν ἐλεύθερή τους ἀνάπτυξη.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μιὰ κοινωνία ὅπου τὸ μᾶξιμουμ τῶν δυνατοτήτων θὰ ἑναρμονίζεται κοινωνικά γιὰ νὰ πολλαπλασιάσει· τίς ἐλεύθερες καὶ διαρκῶς μεταβαλλόμενες ἐνώσεις μεταξύ ἀνθρώπων πού ἔχουν τίς ἴδιες δραστηριότητες, τίς ἴδιες ἐπιθυμίες· ὅπου ἡ ἔλξη ἢ

δασκαμένη στην επιθυμία της αλλαγής, στον ένθουσιασμό, στο παιχνίδι, θα έμπεριέχει τόσο τη συμφωνία όσο και τη διαφωνία ή τη διαφορά.

Σας συμβαίνει: να νοιώθετε άρχημα στο πατό σας κάθε φορά που οι κυρίαρχες συνθήκες σας αναγκάζουν να παίξετε κάποιον ρόλο;

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλάβετε ότι:

α) Δεν μπορούμε να νοιώσουμε απόλυτη ευχαρίστηση αν δεν γίνουμε αυτό που είμαστε, αν δεν πραγματωθούμε σαν άνθρωποι: με επιθυμίες και με πάθη. Αντίθετα, οι κοινωνικές σχέσεις, οργανωμένες σε θέματα της καθημερινής ζωής, επιβάλλουν στον καθένα να προσαρμοστεί σε μια σειρά από αναπαραστάσεις και μη αυθεντικούς τρόπους συμπεριφοράς' τον προτρέπουν να ταυτιστεί με εικόνες, με ρόλους.

β) Οι ρόλοι είναι ή μιζέρια που ζούμε κατά ψεύτικο τρόπο, αντίπαρο της μιζέριας που ζούμε πραγματικά. Οι ρόλοι (του άρχηγου, του κατώτερου, του πατέρα ή μητέρας της οικογένειας, του υποταγμένου ή εξεγερμένου παιδιού, του αμφισβητία, του κορυφομιστή, του ιδεολόγου, του γόη, του ανθρώπου με κύρος, του θεωρητικού, του ακτιβιστή, του καλλιεργημένου που κάνει επίδειξη γνώσεων κλπ.) υπόκεινται δλοι στο νόμο της συστρώσεως και αναπαραγωγής εικόνων μέσα στη θεαματική οργάνωση του εμπορεύματος. Και συγχρόνως κρύβουν και τροφοδοτούν την πραγματική ανικανότητα των ανθρώπων ν' αλλάξουν πραγματικά την καθημερινή τους ζωή, να την κάνουν ενδιαφέρουσα, να τη ζήσουν σαν ένα σύνολο έναρμονισμένων επιθυμιών.

γ) Η άρνηση των ρόλων περνάει μέσα από την άρνηση των κυρίαρχων συνθηκών (καλό είναι να μη ξεχνάμε ότι ο ρόλος μπορεί επίσης να χρησιμέψει για προστασία, έτσι ο ρόλος του καλού εργάτη μπορεί να καλύψει ενέργειες σαμποτάζ και παράνομης οικειοποίησης).

δ) Το θέμα δεν είναι ν' αλλάξουμε ρόλο αλλά να κρι-

στρέφουμε τὸ σύστημα πού μᾶς ἀναγκάζει νὰ παίξουμε μὲ τοὺς ἑαυτοὺς μας ἐνάντια στὴ θέλησή μας. Ὁ ἐπαναστατικὸς ἀγώνας εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ μιὰ ζωὴ πού θὰ ζοῦμε αὐθεντικά.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ τὸ δικαίωμα στὴν αὐθεντικότητα, γιὰ τὸ τέλος τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπεκφυγῶν καὶ φεμάτων, γιὰ τὸ δικαίωμα στὴν ἐπιβεβαίωση τῆς ἰδιομορφίας τοῦ καθένα χωρὶς νὰ τὸν κρίνουμε ἢ νὰ τὸν κατακρίνουμε ἀλλὰ ἀντίθετα ἐπιτρέποντάς του ν' ἀφήνει ἐλεύθερες τίς ἐπιθυμίες καὶ τὰ πάθη του, ὅσο παράξενα κι' ἂν εἶναι. Ἀγωνίζεστε γιὰ μιὰ κοινωνία ὅπου ἡ ἀλήθεια θὰ εἶναι ἐμπρακτὴ καὶ τῆς κάθε στιγμῆς.

Νοιώθετε μιὰ ἐνοτικώδη, δυσπιστία γιὰ κάθε τι πού εἶναι διανόηση καὶ ὠθεῖ στὴ διανοουμενοποίηση;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, καταλάβετε ὅτι:

α) Ἡ διανοητικὴ λειτουργία εἶναι, μαζὶ μὲ τὴ χειρωνακτικὴ λειτουργία, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοινωνικοῦ καταμερισμοῦ τῆς ἐργασίας. Ἡ διανοητικὴ λειτουργία εἶναι μιὰ λειτουργία ἀφεντικοῦ, ἡ χειρωνακτικὴ εἶναι μιὰ λειτουργία σκλάβου. Καὶ ἡ μίξ καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἐξίσου ἀξιοπεριφρόνητες καὶ θὰ τίς καταργήσουμε καταργώντας τὸν καταμερισμὸ τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ταξικὴ κοινωνία.

β) Μέσα στὸν ἀγῶνα τῆς ἐπαναστατικῆς μπουρζουαζίας ἐνάντια στὴ φεουδαρχικὴ τάξη καὶ τὸ θρησκευτικὸ πνεῦμα, ἡ κουλτούρα ὑπῆρξε ἕνα ὄπλο μερικῆς ἀπελευθέρωσης, ὄπλο ἀπομυθοποίησης. Ὅταν ἡ μπουρζουαζία ἐγίνε μὲ τὴ σειρά της μιὰ κυρίαρχη τάξη, ἡ κουλτούρα διατήρησε γιὰ λίγο τὴν ἐπαναστατικὴν τῆς μορφή. Διανοοῦμενοι ὅπως ὁ Φουριέ, ὁ Μάρξ, ὁ Μπακούνιν, ἐθγαλαν μέσα ἀπ' τὰ προλεταριακὰ αἰτήματα, ἐκφρασμένα στὶς ἀπεργίες καὶ στὶς παραχές, μιὰ ριζοσπαστικὴ θεωρία πού, συνειδητοποιημένη καὶ ἐφαρμοσμένη ἀπὸ τοὺς ἐργάτες, θὰ μπορούσε νὰ καταστρέφει γρήγορα τὴ μπουρζουαζία.

γ) Ἀντίθετα, οἱ εἰδικευμένοι στοχαστὲς τοῦ προλεταριά-

του — εργασιτές διανοούμενοι και διανοουμενοποιημένοι εργάτες — παρσιάνοντας τούς ρήτορες, τούς πολιτικούς άνδρες, τούς δδηγούς της εργατικής τάξης, μετάτρεψαν τη ριζοσπαστική θεωρία σε *Ι δ ε ο λ ο γ ί α*, δηλαδή σε ψέμα, σε ιδέες στην ύπηρεσία των αφεντικών. Ο σοσιαλισμός και οι παραλλαγές του γιακωδινισμού (μπλανκισμός, μπολσεβικισμός..) υπήρξαν τὸ κίνημα ἐκεῖνο πὸ ἀναγγέλλει τὴ γραφειοκρατική δικτατορία πάνω στὸ προλεταριάτο, ὅπως ἐμφανίζεται μετὰ τὰ λεγόμενα ἐργατικά κόμματα, τὰ συνδικάτα και τίς ἀριστεριστικές ὀργανώσεις.

δ) Οἱ διανοούμενα ἀποτελοῦν τὸν ἐφεδρικό στρατὸ τῆς γραφειοκρατίας, εἴτε πρόκειται γιὰ εργασιτές διανοούμενους εἴτε γιὰ διανοουμενιστές εργάτες.

ε) Ἡ κουλτούρα ἀποτελεῖ σήμερα τὸ σχῆμα τῆς διανοητικῆς ἀφομοίωσης στὸ θέαμα, τὴν ἐπακέτα ποιότητας πὸ κάνει νὰ πουλιοῦνται μετὰ τὰ ἐμπορεύματα, τὴ μύηση στὸν ἀνεστραμμένο κόσμο τοῦ ἐμπορεύματος. Μετὰ πρόσχημα τὴν ἀναγκαιότητα τῆς μόρφωσης, ἡ κουλτούρα προσεταιρίζεται τὴν ἀνάγκη γιὰ πρακτική γνώση και τὴ μετατρέπει: σὲ διχωρισμένη γνώση· ἐπαβάλλει μιὰ ὑπεραξία ἀφηρημένης γνώσης, μιὰ ἀποζημίωση γιὰ τὸ κενὸ τῆς καθημερινῆς ἐπιβίωσης, μιὰ ἀνοδο στὴ γραφειοκρατία τῶν εἰδικῶν. Ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ μιὰ γνώση πὸ θέλει νὰ θεωρεῖται γνώση χωρὶς χρήση, καταλήγει πάντα νὰ ὑπηρετεῖ τὸ θεαματικο-ἐμπορευματικὸ σύστημα.

στ) Ἰδιαιτέρα ἡ ὑποτιθέμενη οἰκονομική γνώση εἶναι μιὰ γραφειοκρατικο-ἀστική ἀπάτη. Δὲν ἔχει νόημα παρὰ μέσα στὴν καπιταλιστική ὀργάνωση τῆς οἰκονομίας, χωρὶς κί' αὐτὸ νὰ εἶναι σίγουρο! Μόλις αὐτὴ καταργηθεῖ, ὁ κάθε ἐργάτης εἶναι καλύτερα προετοιμασμένος γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς νέας παραγωγῆς ἀπὸ τὸν πιδὸ σοφὸ οἰκονομολόγο. (Ἄν και παραμένοντας μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ρεφορμισμού, οἱ ἐργάτες τῆς «Λίτ» ἔδειξαν ὅτι ἦταν ἱκανοὶ νὰ λειτουργήσουν τὸ ἐργοστάσιο και ὅτι δὲν εἶχαν ἀνάγκη τὰ στελέχη).

ζ) Ἡ ἀρνηση τῆς διανοουμενοποίησης δὲν ἔχει νόημα

Ξῶ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάλυση τοῦ καταμερισμοῦ τῆς ἐργασίας, τῆς ἱεραρχίας, τοῦ Κράτους.

η) Οἱ ἐργατιστὲς διανοσόμενα εἶναι μαλάκες καὶ καθάρματα. Σὰν διανοσόμενοι δέχονται, μετὰ ἢ ἀνευ ντροπῆς, νὰ διατηρήσουν μιὰ ἡγετική ἀποστολή. Κάτω ἀπὸ τὸ ρόλο καὶ τὴ λειτουργία τοῦ ἐργάτη, διακινῶν τὴν ἀπάτη τοῦ ρόλου καὶ μιὰ λειτουργία σκλάβου ποὺ κανένας ἐργάτης δὲ θέλει πιά. Διαλέγοντας νὰ δουλέψουν στὸ ἐργοστάσιο, ἐνῶ οἱ ἐργάτες εἶναι ἀ ν α γ κ α σ μ ῆ ο ι νὰ τὸ κάνουν μέχρι τῆ στιγμῆς ποὺ θ' ἀπελευθερωθοῦν ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν ἐργασία, εἶναι γελοῖοι καὶ ἀντεπαναστάτες (γιατὶ ἡ ἐκκλήση γιὰ θυσία εἶναι πάντα ἀντεπαναστατική).

θ) Ὅσοι ἐργάτες αἰσθάνονται περήφανοι ποὺ εἶναι ἐργάτες, εἶναι δουλοπρεπεῖς μαλάκες. Οἱ διανοσόμενοι ἐργάτες εἶναι τόσο καθάρματα ὅσο ὁ ὀπαιοσδήποτε ὑποψήφιος ἡγέτης ποὺ ποντάρει στὴ δουλικότητα τῶν «καλῶν ἐργατῶν».

ι) Ἡ ριζοσπαστική θεωρία, προῖόν τῶν ἀγῶνων γιὰ τὴν γειραρέτησιν τοῦ προλεταριάτου, ἀνήκει στὸ ἐξῆς, μὲ τὴν πιὸ καθαρὴ καὶ ἀπλή μορφὴ τῆς, σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσουν, στοὺς ἐπαναστάτες ἐργάτες, δηλαδή σὲ ὅλους τοὺς προλετάρους ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὸ τέλος τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς ταξικῆς κοινωνίας. Ἀνήκει σ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ μπαίνουν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση, γιὰ τὴν κοινωνία τῶν κυρίων χωρὶς σκλάβους.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀγωνίζεστε ἤδη γιὰ μιὰ κοινωνία ποὺ ὀργανώνεται μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἐξαφανίζονται οἱ διαχωρισμοί, ἡ ποικιλομορφία νὰ αὐξάνει: μέσα στὴν ἐνότητα τοῦ ἐπαναστατικοῦ σχεδίου, τὸ σύνολο τῶν φυλακισμένων μέσθ στὴν κουλτούρα γνώσεων νὰ ἐπιστρέφει: στὴν πρακτικὴ τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς καθημερινῆς ζωῆς· ἡ γνώση νὰ θρῖσκεται παντοῦ ὅπου εἶναι ἡ ἐπιθυμία· τὸ πάθος καὶ ἡ λογικὴ νὰ εἶναι ἀδιαχώριστα· καὶ ἡ κατάργησις τοῦ καταμερισμοῦ τῆς ἐργασίας, φτάνοντας στὶς ἐσχάτες συνέπειές τῆς, νὰ δημιουργεῖ πραγματικὰ τίς προϋποθέσεις γιὰ κοινωνικὴ ἁρμονία.

Νοιώθετε ίση περιφρόνηση γι' αυτούς που κάνουν πολιτική και γι' αυτούς που δεν κάνουν αλλά αφήνουν τους άλλους να την κάνουν για λογαριασμό τους;

Σ' αυτή την περίπτωση, έχετε καταλάβει ότι:

α) Είναι πατροπαράδοτο να θεωρεί κανείς τους πολιτικούς άνδρες σαν κλόουν του ιδεολογικού θεάματος. Αυτό μας επιτρέπει να τους περιφρονούμε εξακολουθώντας να ψηφίζουμε γι' αυτούς. Κανείς δεν τους ξεφεύγει τελείως εφ' όσον κανείς δεν ξεφεύγει τελείως από τη θεαματική οργάνωση του παλιού κόσμου.

β) Η πολιτική είναι πάντα η λογική του Κράτους. Για να ξεμπερδεύουμε με αυτή πρέπει να τελειώνουμε με το θεαματικό-έμπορευματικό σύστημα και την οργάνωση προστασίας του, το Κράτος.

γ) Δεν υπάρχει επαναστατικός κοινοβουλευτισμός όπως δεν υπάρχει και δεν θα υπάρξει ποτέ επαναστατικό Κράτος. Μεταξύ των κοινοβουλευτικών και των δικτατορικών καθεστώτων δεν υπάρχει παρά η διαφορά μεταξύ της δύναμης του φέμκτος και της αλήθειας του τρόμου.

δ) Όπως κάθε ιδεολογία, όπως κάθε διχωρισμένη δραστηριότητα, η πολιτική επαναφομοιώνει τα ριζοσπαστικά αίτηματa για να τα κομματιάσει και να τα μετατρέψει στο αντίθετό τους. Για παράδειγμα, η θέληση για αλλαγή της ζωής μετρεπεται, μέσα στα χέρια των κομμάτων και των συνδικάτων, σε διεκδικήσεις μισθών, σε αίτημα για ελεύθερο χρόνο και άλλες καλλιτερεύσεις της επιβίωσης, που μόνο τους αποτέλεσμα είναι: ν' αυξάνουν τη δυσφορία κάνοντάς την λίγο ή πολύ ανετη για μια στιγμή.

ε) Οι μεγάλες πολιτικές ιδεολογίες (έθνικισμός, σοσιαλισμός, κομμουνισμός) έχασαν την έλξη τους στο μέτρο που τα κοινωνικά πρότυπα συμπεριφοράς τα επιβαλλόμενα από τον ιμπεριαλισμό του εμπορεύματος πολλαπλασίαζαν τις «ιδεολογίες τσέπης». Με τη σειρά τους, τα ιδεολογικά θρύμματα (οι ιδέες

σχετικά με τη μόλυνση του περιβάλλοντος, την τέχνη, τα κομφορ, την παιδεία, την Εκτροφή, κλπ.) αποκτούν πολιτική υπόσταση σε διάφορα αμαλγάματα με δεξιά ή αριστερή απόχρωση. Δέν είναι παρά ένας τρόπος απομάκρυνσης του καθένα από τη μοναδική Εγνοια που τον απασχολεί σε βάθος: ν' αλλάξει την καθημερινή του ζωή προς την κατεύθυνση του εμπλουτισμού της και της γεμάτης πάθος περιπέτειας.

ζ) Δέν υπάρχει κανείς που ν' αγωνίζεται για τον έαυτό του και που νά μην καταλήγει τις περισσότερες φορές ν' αγωνίζεται έναντιόν του. Η πολιτική δράση αποτελεί έναν από τους κύριους λόγους αυτής της ανατροπής του επιδιωκόμενου αποτελέσματος. Μόνο ο αγώνας για την αυτοδιεύθυνση όλων σε όλους τους τομείς ανταποκρίνεται στην πραγματική επιθυμία του κάθε ατόμου. Γι' αυτό το λόγο δέν είναι ούτε πολιτικός ούτε άπολιτικός, αλλά κοινωνικός και όλικός.

Έκ των πραγμάτων, αγωνίζεστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για μία κοινωνία όπου όλοι αποφασίζουν· όπου οι διαφορές απόψεων ατόμων και ομάδων συνδυάζονται με τέτοιο τρόπο που δέν καταλήγουν σε αμοιβαίες καταστροφές, αλλά αντίθετα ενισχύονται και ωφελούν τους πάντες. Πρέπει το μέρος του παιχιδιού που βρίσκεται φυλακισμένο και φεμωμένο μέσα στην πολιτική ν' απελευθερωθεί μέσα σ' ένα παιχνίδι σχέσεων μεταξύ ατόμων και ομάδων με κανά ενδιαφέροντα, με την Ισορροπημένη και έναρμολογημένη παράθεση συμφωνιών και διαφωνιών.

Έχετε σίσει από καιρό τη συνδικαλιστική σας ταυτότητα;

Αν ναι, έχετε καταλάβει ότι:

α) Είναι λάθος νά νοιώθει κανείς ότι προδίνεται από τα συνδικάτα. Αυτά αποτελούν με άργάνωση διχλωρισμένη από τους εργαζόμενους, που γίνεται αναγκαστικά με γραφειοκρατική εξουσία ασκούμενη έναντιόν τους ενώ ταυτόχρονα οργανώνει το θ έ α μ α της υπεράσπισής τους.

β) Δημιουργημένα για την υπεράσπιση των άμεσων συμφερόντων ενός υπερεκμεταλλευμένου προλεταριάτου, τα συνδικάτα έγιναν, με την ανάπτυξη του καπιταλισμού, οι έγκυρα μέσα της εργασιακής δύναμης. Σκοπός τους δεν είναι η κατάρρευση της μισθωτής εργασίας αλλά η καλλιτέρευσή της. Είναι κατά συνέπεια οι καλύτεροι υπηρέτες του καπιταλισμού που κυριαρχεί, με την ιδιωτική ή κρατικοποιημένη μορφή του σ' όλο τον κόσμο.

γ) Η άναρχοσυνδικαλιστική ιδέα ενός «επαναστατικού συνδικάτου» αποτελεί ήδη την γραφειοκρατική επαναφομοίωση της άμεσης εξουσίας που οι εργαζόμενοι μπορούν ν' ασκήσουν άμεσα συγκεντρωνόμενα σε συμβουλευτικές συνελεύσεις. Γεννημένη από την άρνηση του πολιτικού εν όγκοι του κοινωνικού, ξαναπέφτει μέσα στην παγίδα του διαχωρισμού και των ήγετων (άκόμα κι' αν μερικοί απ' αυτούς δεν θέλουν να συμπεριφέρονται σαν άρχηγοί!).

δ) Τα συνδικάτα είναι η παρακρατική γραφειοκρατία που συμπληρώνει και τελειοποιεί την εξουσία που η άστική τάξη άσκει πάνω στο προλεταριάτο.

Έκ των πραγμάτων, αγωνίζεστε ήδη σε κάθε άγρια άπεργία για να επιβεβαιώσετε άμεσα τη δύναμη όλων έναντια σε κάθε άντιπροσώπευση που σημαδεύει ένα διαχωρισμό. Δε θέλουμε πια συνδικαλιστικούς εκπροσώπους αλλά συνελεύσεις όπου οι άποφάσεις θα παίρνονται απ' όλους και θα εφαρμόζονται για το συμφέρον όλων. Άντι να συζητάμε για την επανάληψη ή όχι της εργασίας, θέλουμε να αποφασίσουμε για το πώς θα χρησιμοποιήσουμε τα εργοστάσια και τους έαυτούς μας. Θέλουμε να εκφράσουμε έμπρακτα τη θέλησή μας εκλέγοντας ένα συμβούλιο που κάθε μέλος του θάνα ανακλητό άνα πάσα στιγμή και που το έργο του θάνα να εφαρμόζει τις άποφάσεις τις παρμένες άπό τη συνέλευση.

Σας συμβάινει να μη μπορείτε να υποφέρετε άλλο τη σύζυγό σας, το σύζυγό σας, τους γονείς σας, τα παιδιά σας, τις οικιακές άγγαρίες, τ.ο. .:κογενειακές υποχρεώσεις;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ἔχετε καταλάβει ὅτι:

α) Ἡ οἰκογένεια εἶναι ὁ μικρότερος πυρήνας τῆς κοινωνικῆς καταπίεσης, τὸ σχολεῖο τοῦ φέματος, ἡ ἐκμάθηση τοῦ ρόλου, ἡ ὑποβολή στὴν ὑποταγή, ὁ δρόμος τῆς ἀπώθησης, ἡ συστηματικὴ καταστροφή τῆς δημιουργικότητος τῆς παιδικῆς ηλικίας, ὁ κοινὸς τόπος τῆς βλακειᾶς, τῆς μοχθηρίας, τῆς τηλεκατευθυνόμενης ἐξέγερσης.

β) Ἡ οἰκογενειακὴ ἐπιβολὴ δὲν ἔχει πάψει νὰ μειώνεται: καὶ νὰ ἀμφισβητεῖται στὸ μέτρο ποὺ τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα μειώνει τὴν ἐξουσία τῶν ἀνθρώπων πρὸς ὄφελος τῶν καταπιεστικῶν μηχανισμῶν ὅπου οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας εἶναι ἁπλᾶ γρανάζια. Τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα διατηρεῖ ἔτσι τὴν οἰκογένεια στερώντας τὴν ἀπὸ τὴν παλιὰ, σχεδὸν ἀνθρώπινη, σημασία της, καὶ κάνοντάς τὴν ἀκόμα πῶς ἀνυπόφορη.

γ) Ἡ οἰκογένεια εἶναι ὁ τόπος ὅπου ὄλες οἱ ταπεινώσεις ποὺ πηγάζουν ἀπ' τὴ μεταχείρισή μας ὡς ἀντικείμενα μέσα στὴν κοινωνία τῆς ἐπιβίωσης, δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ ταπεινώσουμε καὶ νὰ μετατρέψουμε σὲ ἀντικείμενα αὐτοὺς ποὺ τὴν ἀποτελοῦν.

δ) Ἡ χειραφέτηση τῶν γυναικῶν εἶναι ἀδιαχώριστη ἀπ' τὴ χειραφέτηση τῶν παιδιῶν καὶ τὴ χειραφέτηση τῶν ἀνδρῶν. Ἡ κατάργηση τῆς οἰκογένειας εἶναι ἀδιαχώριστη ἀπὸ τὴν κατάλυση τοῦ θεαματικοῦ-ἐμπορευματικοῦ συστήματος. Κάθε διεκδίκηση ποὺ διαχωρίζεται ἀπὸ τὸ σύνολο (Ἀπελευθερωτικὸ Κίνημα τῆς Γυναίκας, Ἀπελευθερωτικὸ Κίνημα τοῦ Παιδιοῦ, Μέτωπο Ἐπαναστατικῆς Δράσης Ὀμοφυλοφίλων...) εἶναι ἁπλὸς ρεφορμισμὸς καὶ διατήρηση τῆς καταπίεσης.

ε) Ὁ ἐμπορευματικὸς ἱμπεριαλισμὸς, ποὺ καταστρέφει τὴν παραδοσιακὴ οἰκογένεια, κάνει τὴν οἰκογένεια τόπο τῆς παθητικότητος καὶ τῆς ὑποταγῆς στὸ σύστημα (καὶ τῆς ἀμφισβήτησής του ποὺ τρέφει λεπτομερειακὰς διαφορῆς).

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀγωνίζεστε ἤδη, συνειδητὰ ἢ ὄχι, γιὰ μὴ κοινωνία ὅπου ὁ καθένας διαθέτει ἐλεύθερα τὸν ἐαυτό

του χωρίς να εξαρτάται από κανέναν, χωρίς να υπόκειται σ' ένα καταπιεστικό σύστημα, τοποθετώντας στον έαυτό του μόνο τα προλήματα τα σχετικά με την έναρμόιση των επιθυμιών του. Μία κοινωνία που ενδιαφέρεται πρωταρχικά για την κατάργηση της οικιακής άγγαρείας και που ανάθετει την διαπαιδαγώγηση των παιδιών σε έθελοντές, αρχίζοντας από τα ίδια τα παιδιά.

Έχετε συχνά την εντύπωση ότι βρίσκεστε σ' ένα ανεστραμμένο κόσμο, όπου οι άνθρωποι κάνουν το αντίθετο απ' αυτό που επιθυμούν, περνάνε τον καιρό τους αυτοκαταστρεφόμενοι και βοξάζοντας αυτό που τους καταστρέφει, διακούν σε αφαιρέσεις και θυσιάζουν σ' αυτές την πραγματική τους ζωή;

Σ' αυτή την περίπτωση, έχετε καταλάβει ότι:

α) Η άλλοτριωμένη εργασία αποτελεί τη βάση όλων των άλλοτριώσεων. Είναι: ή ιστορική καταγωγή της κοινωνικής διαίρεσης σε αφεντικά και σκλάβους, και όλων των διαχωρισμών που αυτή συνεπάγεται (θρησκεία, κουλτούρα, οικονομία, πολιτική), του κάθε πράγματος που καταστρέφει τον άνθρωπο παίρνοντας ένα ανθρώπινο πρόσωπο.

β) Τα προϊόντα, οι κοινωνικές σχέσεις, οι εικόνες και οι αντιπροστάσεις οι δημιουργημένες από τους παραγωγούς μέσα σε συνθήκες τέτοιες ώστε να τις αποστερούνται και να τις βλέπουν να στρέφονται εναντίον τους, κερουφλάρουν την έχθρικότητα και την απανθρωπιά τους κάτω από δφεις αντίθετες απ' αυτό που πραγματικά είναι (ο αφέντης αυτοαποκαλείται υπηρετής των σκλάβων, οι εκμεταλλευτές του προλεταριάτου ισχυρίζονται ότι είναι στην υπηρεσία του λαού, οι εικόνες του βιώματος παρουσιάζονται σαν ή μόνη αυθεντική πραγματικότητα κλπ.).

γ) Η δλοένα πιο κίσητη και ανυπόφορη διαφορά μεταξύ της καθημερινής μιζέρας της επιβίωσης, των ψευδών αναπραστάσεων της που μάς προτείγονται, και της κοινής επιθυ-

μίας όλων να ζήσουν μιὰ ἀληθινή ζωή, δείχνει κάθε μέρα καθρότερα ότι ἀρχισε ὁ ἀγώνας ἀνάμεσα στίς δυνάμεις τῆς ἐπίτιωσης καί τῆς ἀποσύνθεσης καί τίς δυνάμεις τῆς ζωῆς καί τοῦ ξεπεράσματος· ὅτι ὁ τελικός ἀγώνας γιά τὴν ἀταξική κοινωνία, ἱστορικά ἀναπόφευκτη σήμερα, ὀρθώνει τὸ προλεταριάτο, ποὺ ἀγανακτεῖ μὲ τὴ σκλαβιά του καί ἀπαιτεῖ τὴν αὐτοδευθυνητὴ τῶν πάντων καί ἀπ' ὅλους, ἐνάντια στοῦ ἐμπορευματικὸ σύστημα καί τοὺς ὑπηρέτες του, τὴ μπουρζουαζία καί τὴ γραφειοκρατεία ποὺ βρίσκονται καί οἱ δύο κάτω ἀπ' τὸ προφυλακτικὸ κράνος τοῦ Κράτους.

Ἡ ἀναζήτηση τῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ ἀναζήτηση τοῦ ἀθνητακοῦ βιώματος, μὴ παρακατημένου, μὴ ἀνεστραμμένου, μὴ θυσιασμένου. Τὸ νὰ δεχτεῖ ὁ καθένας τὸν ἑαυτό του ἔτσι ὅπως εἶναι, μέσα στὴν χαρακτηριστικὴ ἰδιομορφία του, ἀποτελεῖ μιὰ κατάκτηση ποὺ προϋποθέτει τὴν κατάλυση τοῦ ἐμπορευματικὸ συστήματος καί τὴν ἐναρμονισμένη κοινὴ ὀργάνωση τῶν ἀτομικῶν ἐπιθυμιῶν.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἔχουμε ἀγανακτῆσει μὲ μιὰ ζωὴ ὅπου κυριαρχεῖ τὸ ἀντίστροφο τῆς ἀναζήτησης τῆς ἀτομικῆς εὐτυχίας· ἔπου κυριαρχοῦν διχωρισμένοι τομεῖς (οἰκονομία, πολιτικὴ, κουλτούρα καί ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ θεάματος) ποὺ ἀπορροφοῦν ὅλη μας τὴν ἐνέργεια καί μᾶς ἐμποδίζουν νὰ ζήσουμε. Ἀγωνιζόμαστε γιά τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀνεστραμμένου κόσμου, γιά τὴν πραγμάτωση τῶν ἐπιθυμιῶν καί τῶν παθῶν μέσα σὲ κοινωνικὲς σχέσεις ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη κυριαρχία τῆς ἀποδοτικότητας καί τῶν ἱεραρχημένων ἐξουσιῶν.

Βρίσκετε γελοῖο καί ἀπεχθῆ τὸν διαχωρισμὸ μεταξύ ξένου καί ντόπιου ἐργάτη;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἔχετε καταλάβει ὅτι:

α) Ἡ πλαισιὰ ἀρχὴ «οἱ προλετάριοι δὲν ἔχουν πατρίδα»

παραμένει απόλυτα αληθινή, και πρέπει να το υπενθυμίζουμε συνέχεια ενάντια σε όλες τις εθνικιστικές και ρατσιστικές μαλακίες.

β) Πρέπει επίσης να υπενθυμίζουμε συνέχεια ότι η χειραφέτηση του προλεταριάτου είναι ένα ιστορικό και διεθνές καθήκον. Μόνον η πρακτική των επαναστατών εργατών σ' όλοκληρο τον κόσμο θα δημιουργήσει εκ των πραγμάτων τη διεθνή των συμβουλίων της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

γ) Η άρχουσα τάξη και οι λακέδες της κάνουν το πάν για να επιβάλουν ένα διαχωρισμό μεταξύ ξένων και ντόπιων εργατών. Και κάνουν αυτούς τους τελευταίους — που τους περιφρονούν σαν αντικείμενα αποδοτικότητας — να πιστέψουν ότι υπάρχουν άλλοι ακόμα πιο περιφρονημένοι απ' αυτούς.

γ) Η συμμετοχή των ξένων εργατών στους πιο σκληρούς αγώνες αποτελεί επίσης έναν αγώνα ενάντια στην ίδια τους τη μπουρζουαζία που τους πουλάει σύμφωνα με την πιο γνήσια παράδοση του δουλεμπορίου. Μ' αυτή την έννοια σχηματίζουν, μαζί με όλους τους άλλους επαναστάτες εργάτες, τη βάση μιας πραγματικής διεθνούς της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

Εκ των πραγμάτων, αγωνίζεστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για μια κοινωνία όπου οι διαφορές, άσχετα αν είναι διαφορές φυλής, φύλου, ηλικίας, χαρκτηήρα, παθών ή επιθυμιών, δεν δημιουργούν πια φραγμούς αλλά αντίθετα χρησιμεύουν στην έναρμόνιση για τη μέγιστη αύξηση της ευχαρίστησης και της ευτυχίας όλων. Αγωνίζεστε για την πραγματοποίηση της ατομικής και συλλογικής αυτοδιεύθυνσης σε διεθνείς βάσεις, καταστρέφοντας τις ήλιθιες προκαταλήψεις των εθνικισμών, των τοπικισμών, των γεωγραφικών δεσμών.

Νοιώθετε την ανάγκη να μιλήσετε σε κάποιον που σας καταλαβαίνει και ενεργεί προς την ίδια κατεύθυνση με σας (άρνηση της εργασίας, των καταναγκασμών, του εμπορεύματος και της αλήθειας των φερόμενων που επιβάλλει το θέαμα);

Σ' αυτή την περίπτωση, καταλάβετε ότι:

α) Ἡ συνήθεια νὰ μιλάμε γιὰ νὰ μὴν ποῦμε τίποτα, νὰ χανόμαστε μέσα σὲ λάθος προβλήματα, ν' ἀκούμε αὐτοὺς πού μιλάνε ἔτσι καὶ δροῦν ἀλλοιῶς, ν' ἀφηγούμεστε στὴ φθορὰ τῆς καθημερινῆς μαλακίας καὶ τῆς μονότονης ἐπανάληψης εἶναι εἰνας ἀκόμη τρόπος γιὰ νὰ ἐμποδίζεται ὁ καθένας ν' ἀναγνωρίσει τὰ πραγματικά του συμφέροντα μέσα στὰ πάθη του καὶ τὴν ἐπιθυμία του γι' αὐθεντικὴ ζωὴ (τὸ ἀντίθετο τῆς ἐπιθυμίας γιὰ ἀτομικὴ ἰδιοποίηση πού ἀνακαλύφτηκε ἀπὸ τὸ ἐμπόριο).

β) Κάθε παρέμβαση πού δὲν καταλήγει σὲ πρακτικὰ μέτρα ἀποτελεῖ φλυαρία καὶ ματαιότητα. Κάθε πρακτικὸ μέτρο πού δὲν καταλήγει στὴν καλλιτέρευση τῆς ζωῆς τοῦ καθένα δυναμώνει ἀπλῶς τὴν καταπίεσή του· καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ πραγματικὰ νὰ καλλιτερεύσει τὴ ζωὴ χωρὶς τὴν καταστροφή τοῦ ἐμπορευματοικοῦ συστήματος.

γ) Κάθε συνέλευση πρέπει νὰ φτάνει γρήγορα σὲ μιά ἀπόφαση ἢ νὰ σαμποτάρεται.

γ) Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀπεργιῶν ἢ καὶ πρὶν, ἡ συζήτηση πρέπει νᾶχει γιὰ σκοπὸ τὴν πρακτικὴ ἀλήθεια: νὰ διαδίδει τὴ συνείδηση τοῦ ἀγῶνα πού ἀρχισε, καὶ νὰ φτάνει σὲ σίγουρα συμπεράσματα ὅσο ἀφορᾷ τίς ἐνέργειες πού πρέπει νὰ γίνουν.

ε) Κάθε τι πού μένει φυλακισμένο μέσα στὴ γλῶσσα μετατρέπεται: γρήγορα σὲ ἰδεολογία, δηλαδὴ σὲ φέμα, ὅπως δια αὐτὰ πού μᾶς διηγοῦνται τὰ μέλη τῶν γραφειοκρατικῶν μηχανισμῶν (κόμματα, συνδικάτα, ὀμάδες ἐξειδικευμένες στὴν καλλιτέρευση τῆς ἐργατικῆς ἀγέλης).

στ) Ἐνάντια στὴν ἀρχουσα καὶ ψευδῆ γλῶσσα, ἡ καλλίτερη ἐγγύηση πού μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ ἀπεργικὲς συνελεύσεις εἶναι ἡ γρήγορη ἐκλογή ἐνὸς συμβουλίου ἀπὸ ἐκπροσώπους πού θὰ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν τίς ὁδηγίες τῶν ἀπεργῶν — εἰδ' ἄλλως θὰ καθαιροῦνται ἀμέσως — καὶ νὰ τίς ἐκφράζουν σὲ πράξεις χωρὶς χρονοτριβή.

ζ) Δὲν θέλουμε πιά ὠραίους ὁμηγεῖς ὅτε ρήτορες πού

χρησιμοποιούν γλωσσικά έφφέ, αλλά τή γλώσσα τών πράξεων, συγκεκριμένες προτάσεις και σχέδια δράσης καλά μελετημένα από μās τούς ίδιους. Είναι καιρός πιά νά γίνει προσπάθεια τελειοποίησης όχι στις φράσεις αλλά στις ενέργειες.

Έκ τών πραγμάτων, αγωνίζεστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για μία κοινωνία όπου οι λέξεις δέν θα χρησιμεύουν πιά για τήν απόκρυψη, αλλά για τήν πραγματική επέκταση τών επιθυμιών μας και θ' αποτελούν τήν πιστή έκφραση τής κάθε θέλησής μας.

ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΕΠΙΛΑΒΗΣ

Α) Σκοπός του συμποσίου και της εκτροπής-οικειοποίησης είτε γίνονται άτομικά είτε συλλογικά, είναι το ξέσπασμα της άγριας άπεργίας.

Β) Κάθε άγρια άπεργία πρέπει να γίνει κατάληψη εργοστασίου.

Γ) Κάθε κατειλημμένο εργοστάσιο πρέπει να εκπαιδευτεί και να μπει άμέσως στην ύπηρεσία των επαναστατών.

Δ) Με την εκλογή εκπροσώπων — ανακλητών σε κάθε στιγμή, επιφορτισμένων να καταγράφουν τις αποφάσεις της και να τις βάσουν σ' εφαρμογή — ή συνέλευση των άπεργών θέτει τις βάσεις μιας ριζικά νέας κοινωνικής οργάνωσης: της κοινωνίας της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

Μόλις άρχισει ή κατάληψη των εργοστασίων

1. Κάθε συνέλευση άπεργών πρέπει να γίνει συνέλευση γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης: Της άρκει γι' αυτό:

α) Να εκλέξει εκπροσώπους, ανακλητούς σε κάθε στιγμή, με καθήκον να δίνουν στις αποφάσεις της τη δυνατότητα άμεσης εφαρμογής.

β) Να εξασφαλίσει την αυτοάμυνά της.

γ) Νά εξαπλωθεί στο σύνολο τῶν ἐπακαστατῶν καί νά ὀργανώ-
σει τή γεωγραφική τῆς ἐπέκταση σύμφωνα μέ τήν καλύτερη
δυνατή ἀποτελεσματικότητα τῆς ἐκτροπῆς-ἀκαιοποίησης (για
παράδειγμα, στίς περιοχές πού ἔχουν συγχρόνως ἀγροτικούς
πόρους καί ἑοικεχνίες πρώτης ἀνάγκης).

δ) Νά γενικεύσει τήν αὐτοδιεύθυνση ἐξασφαλίζοντας, κατά
τρόπο ἀναπότρεπτο, τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἐπιδίωση στὴ ζωή.

2. Κάθε ἐξουσία ἀνήκει στὴ συνέλευση, μέ τὴν ἔννοια τῆς
ἐξουσίας πού ὁ καθένας θέλει νά ἀσκήσει πάνω στὴν καθημε-
ρινή του ζωή.

3. Ἡ καλύτερη ἐγγύηση ἐνάντια σὲ κάθε ἄλλη ἐξουσία,
ἀναγκαστικά καταπιεστική (ὅπως τὰ κόμματα, τὰ συνδικάτα,
οἱ ἱεραρχημένες ὀργανώσεις, οἱ ἀκτιβιστικὲς καὶ διανοουμηνί-
στικες μικρομάδες, ὅλα τοὺς ἔμβρυα Κρατῶν), εἶναι ἡ ἀμε-
ση οἰκοδόμησις ριζικὰ νέων συνθηκῶν ζωῆς.

4. Μόνον οἱ ἑμοσπονδίες ἐκπροσώπων συγκεντρωμένων
σὲ συμβούλια μποροῦν νά καταλύσουν τὸ Κράτος παραλύοντάς
το. Μόνον ὁ συντονισμὸς τῶν ἀγῶνων γιὰ τὴ γενικευμένη αὐ-
τοδιεύθυνση μπορεῖ νά ἐξαφανίσει τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα.

5. Κάθε συζήτηση, κάθε παρέμβαση πρέπει νά καταλή-
γει σὲ μιὰ πρακτικὴ πρότασι. Μία ἀπόφασι πού παίρνεται ἀπὸ
τὴ συνέλευση πρέπει ἀμέσως νά ἐκτελεῖται.

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ Ἡ ΑΓΤΟΑΜΜΥΝΑ

6. Ἡ αὐτοάμυνα εἶναι τὸ πρῶτο δικαίωμα τῆς συνέλευ-
σης γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης. Νά ἐξοπλίσει τίς μάξες, νά
προφυλάξει καὶ νά ἐπεκτείνει τὴν κατάληψι τοῦ χώρου, δημι-
ουργῶντας τίς προϋποθέσεις μιᾶς καλύτερης διαβίωσης γιὰ ὅ-
λους.

7. Ἡ ἐπανάστασι οὔτε σχεδιοποιεῖται οὔτε προσχεδιάζε-
ται, ἀλλὰ προετοιμάζεται. Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητο γιὰ τίς
συνελεύσεις νά διαθέτουν κατὰ πρῶτο λόγο τίς ἐξῆς πληροφο-
ρίες:

α) Ζώνες ανεφοδιασμού: έντόπιση τών αποθηκών, τών στόκ, τών υπεραγορών, τών δικτύων διανομής. Έντόπιση τών εργοστασίων που θεωρούνται πρώτης ανάγκης και που θά πρέπει ν' αυτοματοποιηθούν τό γρηγορότερο· έντόπιση τών εργοστασίων που θεωρούνται άναμετατρέψιμα και πρέπει νά προσαρμοσθούν σέ άλλη χρήση· έντόπιση τών παρασιτικών τομέων που πρέπει νά καταργηθούν. Κατανομή τών άγροτικών ζωνών.

β) Οί ζώνες του έχθρου: έντόπιση τών στρατιώνων, άστυνομικών τμημάτων, εργοστασίων πολεμικού υλικού και αποθηκών όπλων. Κατοικία και διαδρομή τών άρχηγών που ή έξουδετέρωσή τους θά αποδιοργανώσει τις κρατικές δυνάμεις.

γ) Οί ζώνες επικοινωνίας και σύνδεσης: έντόπιση τών άμαξοστασίων φορτηγών, λεωφορείων, τραίνων, άεροπλάνων, γκαράζ, αποθηκών βενζίνης... Έντόπιση τών κέντρων τηλεπικοινωνίας: τοπικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί, τυπογραφεία, τέλεξ, όφφσετ...

δ) Οί ζώνες επίδωσης: νερό, ήλεκτρικό, νοσοκομεία, κέντρα περίθαλψης, εργοστάσια γκαζιού...

8. Μόλις μιά περιοχή καταληφθεί από τους επαναστάτες, πρέπει νά έκτραπεί-οίκειοποιηθεί άμέσως σύμφωνα με δύο άντικειμενικές άρχές: αυτοάμυνα και δωρεάν διανομή τών παραγωγικών άγαθών.

9. Ο καλύτερος τρόπος για την άποφυγή της άπομόνωσης είναι: ή επίθεση. Πρέπει λαπόν:

α) Νά δημιουργήσουμε, μέσα σέ μιά διεθνιστική προοπτική, άλλες έστίες καταλήψεων και έκτροπής-οίκειοποίησης.

β) Νά ένσχύσουμε και νά προστατεύσουμε την επικοινωνία μεταξύ τών επαναστατικών ζωνών.

γ) Ν' άπομονώσουμε τόν έχθρό και νά καταστρέψουμε τις επικοινωνίες του, νά προσφύγουμε σέ κοιμάντος γρήγορης έπίμβασης για νά τόν χτυπήσουμε από τά νώτα και ν' άποφύγουμε τούς κυκλωτικούς έλιγμούς του χτυπώντας τον άδιάκοπα.

δ) Ν' άποδιοργανώσουμε την άντεπανάσταση έξουδετερώνοντας τούς κύριους ήγγέτες και έγκεφάλους της.

ε) Νά χρησιμοποιήσουμε τὰ τυπογραφεία, τούς τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, τίς τηλεπικοινωνίες, γιά νά διαδώσουμε τήν ἀλήθεια πάνω στό κίνημα τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης καί νά ἐξηγήσουμε τί θέλουμε καί τί μπορούμε νά κάνουμε. Νά φροντίσουμε ὥστε οἱ μάχες, σέ κάθε συνοικία, σέ κάθε πόλη, καί χωριό, νά ἐνημερώνονται σχετικά μέ τὸ τί συμβαίνει στήν ὑπόλοιπη χώρα. Νά συντονίσουμε τίς μάχες στούς δρόμους καί τούς ἀγῶνες τῶν πόλεων καί τῆς ἐπαρχίας.

10. Πρέπει ν' ἀποφύγουμε τίς παθητικές καί στατικές παλιές τακτικές ὅπως τὰ ὁδοφράγματα, τίς μαζικές διαδηλώσεις, τούς ἀγῶνες φατητικοῦ τύπου. Πρέπει πάνω ἀπ' ὅλα νά ἐφεύρουμε καί νά δοκιμάσουμε τακτικές νέες καί ἀπρόσμενες.

11. Ἡ ἐπιτυχία ἐνός ἀνάρτακου τῶν πόλεων πού ἐπεμβαίνει: σάν τακτική ὑποστήριξη τῶν κατελιημένων ἐργοστασίων, συνίσταται στή γρήγορα καί ἀποτελεσματικά χτυπήματά του, ἀπ' ὅπου ἀπορρέει καί ἡ πρωταρχική σημασία μικρῶν κοιμάντος ἐπέμβασης πού θά συγκεντρώνουν αὐτούς πού οἱ κρατιστές κάθε χρώματος ὀνομάζουν ἤδη «ἀλητες τῶν συνοικιῶν» καί «ἀλητες τῶν ἐργοστασίων».

12. Στόχος μας εἶναι νά ἐμποδίσουμε κάθε βίαιη ἐνέργεια ἐναντία στό κίνημα τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης, καί ὅχι νά τὸ ἐπιβάλουμε μέ τή βία. Ὁ ἀποπλισμός τοῦ ἐχθροῦ μας ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ τὸν φυσικό του ἀφανισμό. Ὅσο περισσότερο ἡ δράση μας εἶναι ἀποφασιστική καί γρήγορη τόσο λιγώτερο αἷμα θά χυθεῖ.

13. Ὁ προσεταιρισμός ἀτόμων πού ἦταν ἀρχικά ἐχθρικά πρὸς τὴ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση ἀποτελεῖ τὴ λυθία λίθο πού θά μᾶς ἐπιτρέψει νά κρίνουμε τὴν ἐπιτυχία τῶν πρώτων μέτρων πού πάθθηκαν καί κατὰ πόσο ἀνταποκρίνονταν στίς ἐνάγκες ὄλων.

14. Ἐντούτοις πρέπει νά λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τούς ἠθισμένους τῆς ἱεραρχίας πού οἱ δουλικές συνήθειες, ἡ ὑπόπεμφρόνηση, ἡ παγίωση τοῦ ἀπωθημένου καί ἡ ἀποδοχή τῆς θι-

σίας οδηγούν στην ίδια τους την καταστροφή και στην καταστροφή όλων των προόδων της εμπρακτής ελευθερίας. Νά γιατί χρειάζεται νά εξουδετερώσουμε από την αρχή κιόλας της εξεγερσιακής δράσης τους έχθρους του έσωτερικού (συνδικαλιστικούς ηγέτες, ανθρώπους των κομμάτων, εργατιστές, άπεργοσπάστες) και τους έχθρους του έξωτερικού (άφεντικά, στελέχη, μπάτσους, στρατό).

15. Σέ περίπτωση απομόνωσης ή μαρασμού της εξέγερσης, ή αυτοάμυνα άπαιτεί ν' αναλύσουμε διάφορες μορφές ένδεχόμενης αναδίπλωσης. Αύτές οι μορφές θά πακίλλουν ανάλογα μέ τή βαθμίδα όπου έφτασε ο άγώνας, τή φύση των σφαλμάτων πού έγιναν (για παράδειγμα, τήν έσωτερική έλλειψη συνοχής του κινήματος), τή βία των μέσων πού ο έχθρος χρησιμοποιεί, τήν προβλεπόμενη καταστολή κλπ.

16. Δέν πρέπει νά φοβόμαστε τήν άποτυχία, αλλά νά κάνουμε τ' αδύνατα δυνατά για νά τήν προβλέψουμε, νά τήν άποφύγουμε και νά προλάβουμε τήν καταστολή. «Δέν είναι έπικιννάτος αλλά ένα άτομο πού δέν άπελευθερώθηκε ακόμα από τόν διανοουμενισμό και πού άντικειμενικά στρέφεται προς τήν άντεπανάσταση, αύτός πού άποδέχεται τήν προλεταριακή έπανάσταση μόνο αν πραγματοποιείται: εύκολα και χωρίς συγκρούσεις, αν έξασφαλίζει άμέσως τή συνδρομή του παγκόσμιου προλεταριάτου και άποκλείει εκ των προτέρων τό ένδεχόμενο φρετών».

17. Οι σφαγείς της Κομμούνας του Παρισιού και της Βουδαπέστης μάς έμαθαν οα ή καταστολή είναι πάντα άνελέητη και οα ή ειρήνη των νεκροταφείων είναι ή μόνη ύπόσχεση πού τηρείται από τις δυνάμεις της κρατικής τάξης. Σ' ένα στάδιο της σύγκρουσης όπου ή καταστολή δέν κάνει χάρη σέ κανένα, ως μόν τή χαρίζουμε σέ κανένα άπ' αυτούς τους δειλούς πού περιμένουν τήν ήττα μας για νά μεταμορφωθούν σέ δήμιους. "Ας κάψουμε τις άριστοκρατικές συνακίες, ως σκοτώσουμε τους δημηρους, ως καταστρέψουμε τήν οικονομία ώστε νά μη μείνει

τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού μᾶς ἐμπόδισαν νά εἴμαστε τὸ πᾶν.

18. Ἐνημερωμένοι γι' αὐτὸ πού μᾶς περιμένει σὲ περίπτωση ἀποτυχίας καὶ ἀποφασισμένοι, μόλις ἡ νίκη μας γίνεῖ σίγουρη, νά μὴν κρατήσουμε κακία στοὺς παλιούς ἐχθρούς, εἴμαστε ἕταμοι νά χρησιμοποιήσουμε ὅλες τὶς μορφές πίεσης κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα, καὶ συγκεκριμένα τὴν καταστροφή τῶν μηχανῶν, τῶν στόκ καὶ τῶν ὀμῆρων, γιὰ νά πετύχουμε τὴν ὑποχώρηση καὶ τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν κρατικῶν δυνάμεων. Σὲ ἓνα στάδιο λιγώτερο σκληρὸ τῆς σύγκρουσης, καλὸ θὰ εἶναι νά κόψουμε τὸ νερό, τὸ γκάζι, τὸ ἠλεκτρικὸ, τὰ καύσιμα στὶς συνακτῖες τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν, νά τὶς γεμίσουμε σκουπίδια, νά σαμποτάρουμε τὰ ἀσανσέρ τῶν ἀριστοκρατικῶν κτιρίων κλπ.

19. Ἡ φωνὴ τῶν μᾶζων ἀκούγεται καλὰ μόνο μέσα στὴν κλαγγὴ τῶν ὄπλων. Τὰ ἐφευρετικὰ χαρίσματα τοῦ καθένα θὰ δημιουργήσουν ὄπλα πρωτότυπα καὶ ἀποτελεσματικὰ πού θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπ' τὰ κομμάτιας αὐτοάμυνας. Τὴν ἐρασιτεχνικὴ δουλειὰ θὰ τὴν ἀκολουθήσει τὸ συντομώτερο δυνατὸ ἡ ἀναμετατροπὴ τῶν μηχανῶν πού βρίσκονται μέσα στὰ ἐργοστάσια μας, σύμφωνα μ' ἓνα πρόγραμμα γρήγορου ἐξοπλισμοῦ πού θὰ καθοριστῆ ἀπὸ τὶς συνελεύσεις γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης.

20. Μεταξὺ τῶν ὄπλων ἀμεσης ἐπέμβασης, πρέπει νά προβλέψουμε τοὺς σωλῆνες τοὺς μετατρέψιμους σὲ ἐκτοξευτὲς ρουκετῶν (δοκιμασμένους στὴ Βενεζουέλα στὴ δεκαετία τοῦ 1960), τὶς ρουκέτες ἐδάφους - ἀέρος (δοκιμασμένους στὶς λέσχες νέων ἑπιστημόνων), τοὺς καταπέλτες γιὰ χειροβομβίδες καὶ κοκτέιλ Μολότωφ, τὰ φλογοδόλα, τὶς συσκευὲς ὑπερήχων, τὶς ἀκτίνες λέιζερ... Θὰ μελετήσουμε ἐπίσης τὶς διάφορες μορφὲς θωρακισμοῦ γιὰ νά ἀναμετατρέψουμε φορτηγὰ καὶ μπουλντόζες, τὰ ἀλεξίσφαιρα γιλέκα, τὶς ἀντιασφύξιογόνες μάσκες, τὰ προϊόντα πού ἐξουδετερώνουν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαφορῶν ἀναισθησιογόνων, τὴ χρῆση τοῦ "Ελ-Ἐς-Ντι μέσα στὸ νερὸ τῶν ἐχθρῶν κλπ.

21. Νά μελετήσουμε τὰ ὄπλα ἀντιμετώπισης τῶν ἐλικοπτήρων: καλλιτέρευση τοῦ canon à grébe, ρουκέττες ἐδάφους-ἀέρος, ἐλαφρὰ τηλεκατευθυνόμενα κανόνια, λέηζερ, ἀριστοὶ σκοπευτές, πάσσαλοι ποὺ νὰ ἐμποδίζουν τὴν προσγείωση..

22. Νά ἐτοιμάσουμε τὴν ἀμυνα ἐνάντια στὰ τεθωρακισμένα: λάκκοι ποὺ νὰ ἐμποδίζουν τὴ διάβαση, τηλεκατευθυνόμενες ρουκέττες, τρόπα καταστροφῆς τῆς θωράκισης, χρήση ναπάλμ, νάρκες...

23. Νά κρατήσουμε τίς στέγες καὶ τὰ ὑπόγεια, νὰ δημιουργήσουμε περάσματα ἀπ' τὸ ἓνα κτίριο στοῦ ἄλλο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴ γρήγορη καὶ προφυλαγμένη μετακίνηση τῶν κομμάντος αὐτοάμυνας.

24. Νά καταφύγουμε στὰ τεχνάσματα καὶ στὰ τηλεκατευθυνόμενα ὄπλα γιὰ νὰ ἐκτεθοῦμε σὲ κίνδυνο ὅσο γίνεται λιγώτερο.

ΝΑ ΕΠΙΣΠΕΥΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΣΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ

25. Θὰ νικήσουμε σίγουρα ἂν φανοῦμε ἱκανοὶ νὰ συγκεκριμενοποιήσουμε γιὰ ὅλους τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἐπιβίωση στὴ ζωὴ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θὰ πετύχουμε τὴν καταστροφή τοῦ ἐμπορευματικοῦ συστήματος ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας μάχη. Ἀπλῶς σημαίνει ὅτι τὰ πρῶτα μέτρα ποὺ θὰ υλοποιηθοῦν καὶ θὰ ἐφαρμοστοῦν ἀπ' τίς συνελεύσεις αὐτοδιεύθυνσης πρέπει νὰ κάνουν διπλῆ ἀδύνατη κάθε ἐπιστροφή στὰ πλιά: καταστρέφοντας τίς πλεῖστες συνθήκες καὶ δημιουργώντας τέτοια πλεονεκτήματα ποὺ κανεὶς νὰ μὴ δεχτεῖ νὰ τοῦ τ' ἀφαιρέσουν.

26. Τὰ πρῶτα πλεονεκτήματα τῆς γεκκευμένης αὐτοδιεύθυνσης θ' ἀφοροῦν ἀναγκαστικά:

α) Τὸ τέλος τοῦ συστήματος τῶν ἀνταλλαγῶν καὶ τῆς μισθωτῆς ἐργασίας μὲ τὴ δωρεάν χορήγηση τῶν ἀναγκαιῶν γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καθένα ἀγαθῶν.

β) Τὸ τέλος τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας μὲ τὸ πέρασμα

τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων στὸν ἄμεσο ἔλεγχο τῶν συνελεύσεων αὐτοδιεύθυνσης, καὶ μὲ τὴν ἐλεύθερη ἀνάπτυξη τῆς ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς δημιουργικότητος.

γ) Τὸ τέλος τῆς πλήξης, τῆς ἀπώθησης ἐπιθυμιῶν, τῶν καταναγκασμῶν, μὲ τὴ διοργάνωση κοινωνικῶν συνθηκῶν πρόσφορων, γιὰ τὶς κύνεντικὲς ὁρμὲς καὶ ἀπολαύσεις, μὲ μιὰ κύνονομία ποὺ ἐπιτρέπει σὲ κάθε ἄτομο νὰ πραγματοποιεῖ ἔχοντας τὴ δοξθετικὸν ὄλων, μὲ τὴν ἀναγνώριση, τὴ χειραφέτηση, τὸν πολλαπλασιασμὸ καὶ τὴν ἑναρμόνιση τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὁρμῶν, ποὺ μέχρι σήμερα φτωχαίνουν, θυσιάζονται, καταπνίγονται, πλαστοποιοῦνται καὶ στρέφονται συχνὰ πρὸς τὴν καταστροφή.

Ἔτσι ἡ ἱστορία θὰ καταχωρήσει, ὀριστικὰ καὶ συγχρόνως σὲ ἀ ρ ν η τ ι κ ὸ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἐμπορευματοῦ συστήματος καὶ σὲ θ ε τ ι κ ὸ τὴν οἰκοδόμησιν μιᾶς ριζικῆς νέας κοινωνίας, ποὺ ὑπάρχει ἤδη στὴν καρδιά τοῦ καθένα.

27. Ἄπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κινήματος πρέπει νὰ ἐμποδίσουμε κάθε ὀπισθοδρόμησιν, νὰ κάψουμε πίσω μας τὶς ναυαρχίδες τοῦ πλ.οῦ κόσμου, συνεισφέροντας στὴν ἐξαφάνιση τῶν τραπεζῶν, τῶν φυλακῶν, τῶν ἀσύλων, τῶν δικαστηρίων, τῶν διοικητικῶν κτιρίων, τῶν στρατοπέδων, τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων, τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν καταπιεστικῶν συμβόλων. Ὅπως ἐπίσης καὶ στὴν καταστροφή τῶν κρατικῶν κατάστιχων, τῶν φακέλλων, τῶν ταυτοτήτων, τῶν συναλλαγματικῶν καὶ τῶν διάφορων τρόπων πληρωμῆς, τῶν φορολογικῶν δηλώσεων, τοῦ χρηματιστικῶν χαρτόκοσμου κλπ. Καταστροφή τῶν ἀποθεμάτων χρυσοῦ μὲ eau réga]e (μείγμα νιτρικοῦ καὶ χλωριδικοῦ ὀξέος).

28. Ὅσο εἶναι δυνατό θὰ πρέπει νὰ καταστρέψουμε τὶς δομὲς τοῦ ἐμπορεύματος μᾶλλον παρὰ τὰ ἄτομα, καὶ νὰ μὴν καθαρίσουμε παρὰ αὐτοὺς ποὺ ἐλπίζουν νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν στὸ καθεστῶς τῆς ἐκμετάλλευσης, τῆς ὑποταγῆς, τοῦ θεάματος καὶ τῆς πλήξης.

29. Τὸ τέλος τοῦ ἐμπορεύματος σημαίνει τὴν προώθηση τῆς ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΡΟΧΗΣ σὲ ὅλες τῆς τὶς μορφές. Κατὰ συνέ-

πεία οι συνελύσεις γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης θα οργανώσουν την παραγωγή και τη διανομή των ειδών πρώτης ανάγκης. Θα καταχωρήσουν τις προσφορές δημιουργίας και παραγωγής απ' τη μια και τις ατομικές ζήτησεις από την άλλη. Οι πίνακες που θα ενημερώνονται συνεχώς θα επιτρέπουν στον καθένα να μαθαίνει ποιά είναι τα διαθέσιμα στόκ, το μέγεθος και η κατανομή της ζήτησης, ο έντοπισμός και η εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων.

30. Τα εργοστάσια θα αναμετατραπούν και θα αυτοματοποιηθούν, ή θα καταστραφούν έφ' όσον πρόκειται για παρασιτικούς τομείς. Σχεδόν παντού, εργαστήρια ελεύθερης δημιουργίας θα μπουν στη διάθεση όλων των ταλέντων.

31. Τα παρασιτικά κτίρια (γραφεία, σχολεία, στρατώνες, εκκλησίες...) θα καταστραφούν με απόφαση των συνελύσεων γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης, ή κατά πρότίμηση θα μετατραπούν σε συλλογικές αποθήκες, κατοικίες για παρασιτικούς, κήπους και χώρους παιχνιδιού.

32. Να μετατρέψουμε τις υπεραγορές και τα μεγάλα καταστήματα σε κέντρα δωρεάν διανομής, εξετάζοντας και τη σκοπιμότητα του πολλαπλασιασμού κατά περιοχή των μικρών κέντρων διανομής (αναμετατροπή των μικρών καταστημάτων και των καρνείων για παράδειγμα).

33. Οι ανάγκες αλλάζουν μόλις εξαφανίζεται η εμπορευματική δικτατορία που διαρκώς τις παραποιεί. Έτσι, τ' αυτοκίνητα γίνονται άχρηστα ως επί το πλείστον μόλις ο χώρος και ο χρόνος ανήκει σε όλους και γίνεται δυνατή η ελεύθερη μετακίνηση του καθένα χωρίς χρονικό περιορισμό. Πρέπει λοιπόν όχι μόνο να προβλέψουμε την εμφάνιση ριζικά νέων αιτημάτων, προϊόντων ατομικής φαντασίας, παράδοξων επιθυμιών, αλλά και να κάνουμε τ' αδύνατα δυνατά για να τα ικανοποιήσουμε, ούτως ώστε το μόνο εμπόδιο στην πραγμάτωσή τους να βρίσκεται σε μια πρόσκαιρη έλλειψη υλικού εξοπλισμού και όχι στην κοινωνική οργάνωση.

34. Ἡ προοπτική ἐξαφάνισις τῆς διαφοροποίησης μεταξὺ πόλεων καὶ ὑπαίθρου ἀπαιτεῖ τὴν ἀποκέντρωση τῆς κατακίαις (δικαίωμα νομαδισμοῦ, δικαίωμα νὰ χιτίζεις τὸ σπίτι σου σὲ διαθέσιμο χῶρο), τὴν καταστροφή τῶν βλαβερῶν καὶ μολυντικῶν βιομηχανιῶν, τὴ δημιουργία μέσα στὶς πόλεις ζωνῶν καλλιέργειας καὶ κτηνοτροφίας.

35. Μέσα στὴν ἐξέγερση δια τὰ ἐπαγγέλματα βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ὑφή τους σὰν καταναγκαστική ἐργασία. Ἡ μικρὴ σπίθα ἐπιθυμίας ποῦ ἐπέτρεπε στὸν καθένα νὰ ὑπομένει τὴ σκληρὴ ἀλλοτρίωση τοῦ ἀσκούμενου γιὰ τὴν ἐπιβίωση ἐπαγγέλματος, θὰ κάνει νὰ γεννηθοῦν νέες καὶ ἐλεύθερες κλίσεις. Αὐτὸς ποῦ τοῦ ἀρέσει νὰ διδάσκει θὰ δίνει τὰ μαθήματά του στὸ δρόμο· αὐτὸς ποῦ τοῦ ἀρέσει ἡ μαγειρική θὰ ἔχει στὴ διάθεσή του κουζίνες κοινῆς χρήσης ἐγκατεστημένες παντοῦ, ποῦ θὰ συναγωνίζονται σὲ παύτητα. Ἔτσι, κάθε δημιουργικὴ τάση θὰ δώσει ζωὴ σὲ μιὰ ἐλεύθερη ἀσχολία καὶ σὲ μιὰ ἀφθονία ἐλευθέρων συγκεκριμενοποιήσεων.

36. Καθένας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γνωστοποιεῖ τίς κριτικές του, τίς διεκδικήσεις του, τίς γνώμες του, τίς δημιουργίες του, τίς ἐπιθυμίες του, τίς ἀναλύσεις του, τίς ἐπινοήσεις του, τὰ προβλήματα του... οὕτως ὥστε ἡ μεγαλύτερη ποιότητα νὰ μπορέσει νὰ προκαλέσει τίς καλύτερες εὐκαιρίες συνάντησης, συμφωνίας, ἐναρμόνισης. Τὰ τυπογραφεῖα, τέλεξ, δαφφου, σταθμοὶ ραδιοφώνου καὶ τηλεόρασης ποῦ θὰ βρίσκονται στὰ χέρια τῶν συκελεύσεων, θὰ εἶναι στὴ διάθεση τοῦ κάθε ἀτόμου γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

37. Κανεὶς δὲν θ' ἀγωνιστεῖ ἀνεπιφύλακτα ἀν δὲν μάθει πρῶτα νὰ ζεῖ χωρὶς νεκρὸ χρόνο.

Σὲ περίπτωσι περιουρισμένης ἀγρίας ἀπεργίας

ΚΛΘΕ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΓΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ

38. Τὸ πραγματικὸ νόημα μιᾶς ἀπεργίας, εἶναι ἡ ἀρνήσι

της άλλοτριωμένης εργασίας και του εμπορεύματος που παράγει και που την παράγει.

39. Μία άπεργία δεν μπορεί να πάρει το πραγματικό της νόημα αν δεν γίνει άγρια άπεργία, δηλαδή αν δεν αποσυνάξει ότι έμποδίζει την αυτόνομία των επαναστατών εργατών: κόμματα, συνδικάτα, άρχειούς, γραφειοκράτες, ύποψήφους γραφειοκράτες, άπεργοσπάστες, εργαζόμενους με νοσοτροπία μπασκίνα και σκλάβου.

40. Όλα τα προσχήματα είναι καλά για το ξέσπασμα μιας άγριας άπεργίας, γιατί τίποτα δεν δικαιολογεί την άποκλήνωση της αναγκαστικής εργασίας και την άπανθρωπιά του έμπορευματοικού συστήματος.

41. Οι επαναστάτες εργάτες δεν έχουν ανάγκη από άγκιτάτορες. Μόνον άπ' αυτούς τους ίδιους ξεκινάει το κίνημα της γενικής άγκιτάτσιιας.

42. Στην άγρια άπεργία, οι άπεργοί πρέπει να ασκούν άπόλυτο έλεγχο, άποκλείοντας κάθε έξουσία έξωτερική άπ' αυτούς.

43. Ό μόνος τρόπος για ν' άποσύχουν οι έξωτερικές οργανώσεις — που όλες τους άποδέλουν στην επαναφομοίωση του κινήματος — είναι να δοθεί κάθε έξουσία στη συνέλευση των άπεργών και να εκλεγούν εκπρόσωποι που θέχουν για έργο το συντονισμό των αποφάσεων και την εκτέλεσή τους.

44. Όσο κι' αν είναι περιορισμένη, μιά άγρια άπεργία πρέπει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για να κερδίσει την ύποστήριξη των πολλών. Για παράδειγμα, άρχίζοντας να βάζει σε πράξη τις συνήθειες της δωρεάς: άπεργία των ταμιών των ύπεραγορών που έπιτρέπει τη δωρεάν διανομή των εκτεθειμένων και άποθηρευμένων άγαθών' διανομή άπό τους εργάτες των προϊόντων που παράγουν ή βρίσκονται στις άποθήκες.

**ΚΑΘΕ ΑΓΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΕΡΟΣΤΑΣΙΟΥ**

**ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΡΟΣΤΑΣΙΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΛΗΞΕΙ
ΣΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΕΚΤΡΟΠΗ - ΟΙΚΟΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ**

45. Η κατάληψη του εργοστασίου εκφράζει τη θέληση των επαναστατών εργατών να γίνουν κύριοι του χώρου και του χρόνου που μέχρι τώρα κατέχονται από το εμπόρευμα. "Αν δεν οικειοποιηθούν ενεργά το εργοστάσιο προς όφελός τους, αυτό σημαίνει ότι απαρνούνται τη δημιουργικότητα που θέλουν να ασκήσουν και τα πιο αναμφισβήτητα δικαιώματά τους.

46. Ένα κατειλημμένο εργοστάσιο που δεν το οικειοποιούνται ενεργά οι απεργοί προσφέρα στο θέαμα της αδυναμίας για καταστροφή του εμπορευματικού συστήματος το αποφασιστικό επιχείρημα που πάντα έχουν ανάγκη οι γραφειοκρατικοί μηχανισμοί, οι ιδεολογικοί χειραγωγοί και όλα αυτά που ξεχνούν πως ο πλούτος των τεχνικών δυνατοτήτων, που σήμερα μπορούμε να έχουμε στη διάθεσή μας, κάνει γελοία την κατηγορία περί ουτοπίας.

47. Ένα κατειλημμένο εργοστάσιο πρέπει άμεσα να εκτραπεί-οικειοποιηθεί προς όφελος της αυτοάμυνας (κατασκευή όπλων και θωρακίσεων) και της δωρεάν διανομής του κάθε χρήσιμου αγαθού που μπορεί να παράγει.

48. Οι επαναστάτες πρέπει να υπολογίζουν μόνο στη δική τους δημιουργικότητα για να βγούν απ' την απομόνωση. Πρέπει κατά πρώτιστο λόγο:

α) Να προβλέψουν μορφές τακτικής υποστήριξης των άλλων εργαζομένων έξω απ' τα εργοστάσια: γ ι α π α ρ ά δ ε ι γ μ α , οι τυπογράφοι μπορούν να επέμβουν στις εφημερίδες που τυπώνουν για να δώσουν ακριβείς πληροφορίες και να διαδώσουν το πρόγραμμα των απεργών εργατών· τα γυμνασιόπαι-

θα μπορούν να καταλάβουν τα σχολεία, να σχηματίσουν συνδικατικούς κρίκους με την υπόλοιπη χώρα, να επιτεθούν στις δυνάμεις της τάξης από τα νώτα· οι κάτοικα μιας περιοχής μπορούν να εξουδετερώσουν τις δυνάμεις καταστολής και να σχηματίσουν μαζί με τους άπεργους εργάτες συνελύσεις γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης· οι στρατιώτες μπορούν να καταλάβουν τα στρατόπεδα και να κρατήσουν σαν δημηρους τους άρχηγούς τους· οι δικηγόροι μπορούν να πάρουν δημηρους τους δικαστές και να τους παραδώσουν στους άπεργούς...

Στην επαναστατική στιγμή δεν υπάρχει κανένα λειτουργήμα που να μὴ μπορεί να καταστραφεί στρεφόμενο προς την άνατροπή.

β) Να διεθνοποιήσουν τον άγώνα, να εξαπλώσουν τις άγριες άπεργίες μεταξύ των κλάδων ενός βιομηχανικού συμπλέγματος που είναι: άπομακρωμένα γεωγραφικά, μεταξύ συναφών ή συμπληρωματικών επιχειρήσεων από τη μὴ χώρα στην άλλη, μεταξύ ενός εργοστασίου και των προμηθευτικών πηγών του. Όχι: μόνον ή οικειοποίηση μὴς οικονομικά διώσμης περιοχής άγνοεί τα σύνορα, τους τοπικισμούς, τον εθνικισμό, αλλά άποτελεί και τη βάση πάνω στην οποία θα οικοδομηθεί όχι πὴ μὴ πολιτική διεθνής αλλά, αντίθετα, μία διεθνής της επαναστατικής πρακτικής.

γ) Να δώσουν την άπόλυτη συνοχή του στον άνακτοπόλεμο αυτόσημνας. Να μὴν κάνουν επθέσεις κοιμάντος ενάντια στα στρατόπεδα τις όπλαποθήκες, το ραδιόφωνο παρά μόνο για να υποστηρίξουν και να άναπτύξουν το επαναστατικό εργατικό κίνημα. και όχι: μεμονωμένα όπως συμβαίνει με τον τερρορισμό, τον μπλανκισμό ή τον άριστεριστικό άκαθισμό· να μὴν προσφεύγουν, αν χρειαστεί, σε δυναμιστικές άπόπειρες παρά κατά τρόπο έκλεκτικό (άναεπαστάτες ήγέτες που πρέπει να τεθούν εκτός μάχης, μπασκ:νοφωλιές που πρέπει να εξουδετερωθούν...) και ποτέ στα τυφλά (βόμβες σε σταθμούς, τράπεζες και δημόσιους χώρους).

49. Από τους ζωντανούς δηήρους όπως οι εργοδότες, ύ-
πουργοί, επίσκοποι, τραπεζίτες, στρατηγοί, ανώτεροι υπάλλη-
λοι, νομάρχες, άρχηγοί της αστυνομίας, πρέπει να προταμούν-
ται οι υλικόι δηήροι: στόκ, τεχνολογικά σχέδια, άποθέματα
χρυσού και άσημοϋ, δαπανηρά μηχανήματα, ηλεκτρονικός εξ-
οπλισμός, ύφικάμνοι και λοιπά.

50. Πρέπει να ξέρουμε να συνδυάζουμε τὰ μέσα πίεσης
και πειθοϋς με τη φύση των αιτημάτων. Είναι παράλογο, για
παράδειγμα, να απειλούμε ότι θα πνάζουμε τὸ εργοστάσιο στον
άέρα για να πετύχουμε μιὰ συνάντηση με βουλευτές, όπως έ-
καναν οι εργάτες του συγκροτήματος Σαλέ στη Λιέγη (Σε-
πτέμβρης 1973). Η προσφυγή σε άκρατα μέσα πρέπει να οδη-
γεί σε μέτρα ριζικά (για παράδειγμα στην εξόντωση του κρα-
τιστή έγχθρου, στον άφοπλισμό των δυνάμεων καταστολής,
στην εκκένωση μιᾶς πόλης ή μιᾶς έπαρχίας από τους μπασκί-
νες και τὸ στρατό).

51. Να μη ριφκοινδυνεύουμε παρά μόνο αν τὸ αποτέλεσμα
άξιζει τὸν κόπο. Αν μιᾶς απειλεί ή απομόνωση, καλύτερα εί-
ναι να εγκαταλείψουμε προβλέποντας όμως νέες άποπαιρες,
άποφεύγοντας έτσι την καταστολή και μετατρέποντας πρὸς όφε-
λος των επαναστατών κάθε στιγμή μιᾶς αναδίπλωσης.

52. Σε περίπτωση που απειλεί ή καταστολή, να προβλέ-
πεται ή καταστροφή των χώρων και των δηήρων. "Ό,τι δὲν
μπορεί να εκτραπεί-οικειοποιηθεί πρὸς όφελος όλων μπορεί με
καταστρέφεται' σε περίπτωση νίκης θα αναδημιουργήσουμε, σε
περίπτωση ήττας θα επιταχύνουμε την καταστροφή του έμπο-
ρεύματος.

53. Πρέπει ν' άπαρηγοϋμε μιὰ και καλή τις μαζικές δια-
δηλώσεις και τις συγκεντρώσεις φοιτητικού τύπου (πέτρες,
ξύλα, όξοφράγματα). Για να προστατεύσουν τὸ έμπόρευμα οι
μπασκίνες δὲν διστάζουν να πυροβολήσουν. Οι ομάδες επέμ-
βασης πρέπει να καταλήγουν πολύ γρήγορα στον άφοπλισμό
και την εξουδετέρωση των κρατιστών.

54. Νά μὴν ἐμπιστευόμαστε ποτὲ τοὺς κρατιστές, νά μὴ δεχόμαστε καμμία ἀνγκωχή, νά ξεαπλώνουμε τὸ κίνημα ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται, καὶ νά μὴν ξεχνᾶμε τὴ θηριωδία τῆς ἀστικῆς καὶ γραφειοκρατικῆς καταστολῆς.

Πρὶν ἀπὸ τὸ κῦμα τῶν ἀγριῶν ἀπεργιῶν

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΕΚΤΡΟΠΗΣ - ΟΙΚΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ
ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΛΗΦΕΙ ΣΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ
ΑΠΕΡΓΙΑΣ

55. Κάθε ἐργάτης ἔχει τὸ δικαίωμα νά οικειοποιεῖται γιὰ δική του χρῆση τὰ προϊόντα καὶ τίς τεχνικὲς πού μέχρι τώρα χρησιμοποιούνταν ἐναντίον του.

56. Κάθε ἐργάτης ἔχει τὸ δικαίωμα νά σαμποτάρει τὸ κάθε τι πὸ χρησιμεύει στὴν καταστροφή του.

57. Τὸ σαμποτάζ καὶ ἡ ἐκτροπή-οικειοποίηση εἶναι οἱ πιὸ διαδεδομένες αὐθόρμητες χειρωνακτικὲς ἐργατικὲς κύκλους. Ἄρκει νά διαδώσουμε παντοῦ τὴ συνειδητοποίησή τους καὶ νά ξαναμιλήσουμε γιὰ τὴ χρησιμότητά τους, γιὰ νά τὰ πολλαπλασιάσουμε, νά τὰ τελειοποιήσουμε καὶ νά τοὺς δώσουμε περισσότερη συνοχή.

58. Στὰ 1972, μιὰ ἀναφορά πὸ παρουσίασαν οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἐπιτροπῆς Προστασίας τοῦ Κράτους καὶ σεβασμοῦ τοῦ συντάγματος, καὶ οἱ ὑπεύθυνοι τῆς βιομηχανικῆς ἀσφάλειας στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἀποκάλυπτε τίς ἑξῆς ἐνέργειες οἰκονομικοῦ σαμποτάζ:

— Σ' ἓνα ἐργοστάσιο ἐλαστικῶν, τὰ μείγματα πὸ χρησιμοῦσαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν τελευταίων καταστράφηκαν πάνω ἀπὸ μιὰ φορὰ μὲ διάφορους τρόπους.

—Στά περίχωρα ενός χαλυβουργείου, δύο άτομα έφραξαν τους σωλήνες απ' όπου γινόταν ή τροφοδοσία σέ ύγραέριο, προκαλώντας έτσι τήν πτώση τής θερμοκρασίας μιάς ύψικαμίνου και, έξ αιτίας αούτου, ζημιές πολλών εκατομμυρίων μάρκων στην παραγωγή.

—Μία φίρμα κατασκευής τηλεοράσεων δέχθηκε πολυάριθμες διαμαρτυρίες και ανακάλυψε ότι τό γυαλί είχε λερωθεί μέ τήν προσθήκη χημικών προϊόντων.

— Μία αποθήκη πού περιείχε μηχανήματα μεγάλης άξίας πλημμύρισε έξ αιτίας τής καταστροφής ενός άγωγού νερού.

— Άγνωστοι έκλεψαν τīs διάτρητες καρτέλλες μέσα από μία αποθήκη όργανωμένη μέ ηλεκτρονικούς έγκεφάλους, σταματώντας έτσι κάθε έργασία για τέσσερις μέρες.

Αυτά τά παραδείγματα, πού δημοσεύτηκαν σέ ένν γερμανικό περιοδικό, δίνουν μία ιδέα για τήν άτομική δημιουργικότητα πού εφαρμόζεται στο σαιμποτάζ.

59. Τό σαιμποτάζ έχει περισσότερο ένδιαφέρον από τό έρασι-τεχνικό μαστόρεμα, τήν κηπουρική ή τόν ίππόδρομο. "Αν προεταμαστεί μέ φροντίδα μπορεί νά φτάσει στο σημείο νά προκαλέσει τήν άγρια άπεργία, τήν κατάληψη, τήν οικειοποίηση του έργοστασίου για τό συμφέρον όλων, και προαναγγέλλει: έτσι τόν έλεγχο του καθένα πάνω στην καθημερινή ζωή του. Τό σαιμποτάζ, παλιά εργατική παράδοση, μάς επιτρέπει, τή μία νά ξεκουράσουμε τά νεύρα μας πετυχαίνοντας μία μικρή έκδίκηση, και τήν άλλη νά κερδίσουμε λίγο χρόνο περιμένοντας τīs επιδιορθώσεις. Μέχρι σήμερα σπάνια ξεπέρασε τό στάδιο του άυτοσχεδιασμού. "Όλος ό κόσμος ξέρει πώς:

— "Ένα σφυρί ή έννα σιδερένιος λιστός άρκούν για νά καταστραφεί έννα ηλεκτρονικός έγκέφαλος, τό πρωτότυπο ενός νέου μηχανήματος, όργανα άκριθείας, τά μηχανήματα όπου χτυπάνε κάρτα οι εργαζόμενοι, τά ρομπότ πού έλέγχουν και επιβάλλουν τό ρυθμό τής παραγωγής.

— Μία πηγή θερμότητας κοντά στον διακόπτη τους έλευθερώνει το νερό των πυροσβεστήρων που είναι τοποθετημένα στο ταβάν των μεγάλων καταστημάτων και των τομέων αποθήκευσης.

— Λίγα θραύσματα σιδήρου μέσα στο καρμπυρατέρ, ζάχαρη μέσα στο νεπόζιτο δενζίνης, θειούχα άμμωνία (su)foricinate d' ammoniaque) μέσα στο κάρνερ, άχρηστεύουν το σύτοκίνητο ενός μπασκίνα, ενός έργοδοτή, ενός άπεργοσπάστη, ενός συνδικαλιστή ή γέτη.

— Η διάδοση του άριθμού τηλεφώνου των κρατιστών και του άριθμού κυκλοφορίας του αυτοκινήτου τους μπορεί να χρησιμεύσει για άπλο πίεσης και για πόλεμο νεύρων.

.. Άρχίζουμε όμως να ξεπερνάμε πραγματικά την περίοδο του άπλου αυτοσχεδισμού.

60. Όσο περιπλέκεται το έμπορευματικό σύστημα, τόσο περισσότερο τα άπλά μέσα άρκοουν για την καταστροφή του.

61. Ό terrorισμός είναι ή επαναφομοίωση του σαμποτάζ, ή ιδεολογία του, ή διαχωρισμένη του εικόνα. Όσο είναι χρήσιμο, άπ' τις άπαρχές των άγρων άπεργιών, να καταστρέψουμε τα ταμεία έλέγχου των ύπεραγορών, να δώσουμε τα χρήματα αυτά στο προσωπικό που άπεργεί, να οργανώσουμε μία παράνομη, διανομή των προΐόντων και να έξηγηήσουμε τι θά είναι ή γενικευμένη αυτοδύθωση τόσο είναι παράλογο ν' άρχίσουμε την ίδια αυτή διαδικασία χωρίς σύνδεση με το κίνημα έκτροπής-οίκαιοποίησης των έργοστασίων.

62. Η θετικότητα του σαμποτάζ έγκειται στο ότι οι εργάτες, συνθησιαμένοι να γνωρίζουν καλύτερα άπό τ' άφεντικά τα σφάλματα που γίνονται στην παραγωγή έξ ατίας της ξέφρενης άναζήτησης του κέρδους, είναι έξίσου ίκανοί να τα όξύνουν όσο και να τα διορθώσουν όταν πρόκειται να οικειοποιηθούν το έργοστάσιο για δικό τους συμφέρον. Η έμπειρία της «Λίπ» — άρχικά επαναφομοιωμένη έφ' όσον δέν κατάφερε να ξεκόψει ριζικά με το έμπορευματικό σύστημα — τόκσε τον άχριστον το προφανές γεγονός ότι οι εργάτες είναι οι μόνοι που

έχουν τὰ όπλα γιά ν' αλλάξουν όριστικά τόν κόσμο.* Στή σημερινή κατάσταση τών παραγωγικών δυνάμεων, είμαστε Ικανοί γιά τὰ πάντα και τίποτα δέν μπορεί νά μάς έμποδίξει μόλιμα νά τó συνειδητοποιήσουμε όλοι.

63. Υποκείμενοι σέ όλες τίς άλλοτριώσεις, οί εργάτες έχουν σχετικά μέ τó υπόλοιπο προλεταριάτο τó πλεονέκτημα νά κρατούν στά χέρια τους τήν αιλία όλων τών άλλοτριώσεων: τó έμπορευματοκό προτάσσο. Έπειδή δέν κατέχουν παρά τή δυνατότητα νά καταστρέφουν τήν όλότητα αυτού που τούς καταστρέφει, κατέχουν έπίσης τή συνολική λύση τών προβλημάτων έναρμόνισης, από τήν έκτροπή-οίκειοποίηση τής οικονομίας μέχρι τήν εργάνωση νέων ανθρώπινων σχέσεων, στηριγμένων στή δωρεάν παροχή.

64. Τó σαμποτάζ είναι κατ' έξοχή ή αντι-εργασία, ό αντι-μιλιταντισμός*, ή αντι-θυσία. Κιθέννας τó προεταμάζει: ανα-

* Οί εργάτες τής LIP έδειξαν μέχρι ποιό σημείο δέν πέτυχαν νά προχωρήσουν. Δυσχερατινόμενοι από τόν π α ρ α σ ι τ ι κ ό χαρακτήρα τής βιομηχανίας τους, έκαναν ός ένα βαθμό ό,τι ήταν δυνατόν θέτοντας τó εργοστάσιο σέ λειτουργία γιά δικό τους λογαριασμό, ιδιοποιούμενοι τó στόκ και εξασφαλίζοντας παράνομες πληρωμές μισθών. Διατηρώντας όμως τούς συνδικαλιστές ήγέτες, περιορίζοντας τó κίνημά τους στήν υπεράσπιση του «δικαιώματος εργασίας», επέτρεποντας στους χειρότερους έγθρους τής επανάστασης νά χειροκροτούν τó θ έ α μ α τής άπεργίας τους, άπαρνήθηκαν τή δική τους αυτονομία, δέν άφησαν στό κίνημα καμμία δυνατότητα επέκτασης και δέν ξεκίνησαν καμμία πραγματική Ιστορική αλλαγή.

* Σημ. του μετ. — Μιλιταντισμός (MILITANTISME): Άναφέρεται στή δραστηριότητα που αναπτύσσουν τὰ μέλη τών διαφόρων όργανώσεων γιά νά κατακτήσουν πιστούς τής Ιδεολογίας τους και νά ενισχύσουν τίς όργανώσεις τους. Ή, μέ άλλα λόγια, είναι: ή δραστηριότητα μέ τήν όποία όλοποιείται ή «γραμμή». Φυσικά, ή ένοια του όρου θά διευκρινιστεί πλήρως στήν πορεία του κειμένου. Έδώ οί όροι «μαχητισμός» και «μαχητής» (δηλ. ενεργό μέλος, στέλεχος) θά γρηγορηθοούν αποκλειστικά γιά νά αποδώσουν τούς γαλλικούς όρους «MILITANTISME» και «MILITANT».

ζητώντας συνάμα τήν ίδια του τήν ικανοποίηση, τὸ γενικό συμφέρον, ἕνα ὑπολογισμένο ρισκάρημα, τήν εὐκολία ἐκτέλεσης, τήν εὐνοϊκὴ εὐκαιρία. Τὸ σαμποτάζ μᾶς συνηθίζει στήν αὐτονομία καὶ τὴ δημιουργικότητα καὶ χρησιμεύει γιὰ πραγματικὴ δάση τῶν σχέσεων πού οἱ ἐπαναστάτες ἐπιθυμοῦν νὰ δημιουργήσουν μεταξύ τους. Εἶναι τὸ ἀνατρεπτικὸ παιχνίδι ὅπου σπάει τὰ μούτρα τῆς ἡ γραφειοκρατικῆς ἐπαναφομοίωσης. Νὰ μία περιγραφή τοῦ τί συνέβη τὸ 1968 σ' ἕνα ἐργοστάσιο αὐτοκινήτων κοντὰ στὸ Ντητρόιτ:

« Ἀρχίζαν νὰ ἐμφανίζονται σὲ μερικὰ τμήματα τοῦ ἐργοστασίου ἐνέργειες ὀργανωμένου σαμποτάζ. Στὴν ἀρχὴ ἐπρόκειτο γιὰ σφάλματα συναρμολόγησης ἢ ἀκόμα γιὰ παραλείψεις ἐξαρτημάτων σὲ μία κλίμακα πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' τὴν κανονικὴ, τόσο πού μερικοὶ κινητήρες ἀπορρίπτονταν στὸν πρῶτο ἐλεγχό. Ἡ ὀργάνωση τῆς δράσης ὀδήγησε σὲ διάφορες συμφωνίες μεταξύ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἐλέγχου καὶ μερικῶν ἐργασιηρίων συναρμολόγησης, ἐνῶ ἀνάμικτα συνασθήματα καὶ λόγια ὠθοῦσαν τοὺς συμμετέχοντες ἐργάτες — μερικοὶ ἦταν ἀποφασισμένα, ἄλλοι ζητοῦσαν ἕνα εἶδος ἐκδίκησης, καὶ ἄλλοι ἀκόμα συμμετεῖχαν μόνο γιὰ νὰ κάνουν πλάκα. Πάντως τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὸ κίνημα ἀναπτύχθηκε γρήγορα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ...

» Στὸ τμήμα ἐλέγχου καὶ δοκιμῶν, σὲ περίπτωσι πού ὁ κινητήρας εἶχε περάσει τὴν ἀλυσίδα χωρὶς νὰ γίνῃ κανένα λάθος κατασκευῆς, μὰ γερὴ στροφῆ μ' ἕνα κλειδί στὸ φίλτρο τοῦ λαδιοῦ, στὸ κάλυμμα τῆς μπιέλας ἢ στὸ καρμπυρατέρ ρυθμιζε πάντα τὴν κατάστασι. Μερικὲς φορές μάλιστα οἱ κινητήρες ἀπορρίπτονταν γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι δὲν λειτουργοῦσαν ἀρκετὰ ἀθόρυβα...

» Τὰ σχέδια πού καταστρώθηκαν σ' αὐτὲς τίς πολυάριθμες συγκεντρώσεις ὀδήγησαν τελικὰ στὸ σαμποτάρισμα τῶν κινητήρων V-8 σ' ὅλο τὸ ἐργοστάσιο. Ὅπως καὶ στοὺς ἐξακὺλινδρους, ἔτσι καὶ στοὺς κινητήρες V-8 ἡ συναρμολόγησι γι-

νόταν κατά τρόπο έλλειπη ή γίνονταν ζημιές στη διάρκεια της ούτως ώστε ν' άπορρίπτονται. Έκτός άπ' αυτό, οι έλεγκτές του τμήματος των δοσιμίων συμφώνησαν ν' άπορρίπτουν περίπου τρεις ή τέσσερις κινητήρες στους πέντε που δοκίμαζαν...

» Άν και δέν υπήρξε καμμία όμολογία ότι έπρόκειτο για σαιμποτάζ εκ μέρους των παιδιών, το άφεντακό αναγκάστηκε να καταφύγει σε μιá στριφνή έκθεση, που του κλόκσε λίγο τα λογικά του, προσπαθώντας να εξηγήσει στα παιδιά ότι δέν έπρεπε ν' άπορρίπτονται κινητήρες που ήταν προφανέστατα χειρίστης ποιότητας, αλλά χωρίς και να μπορεί να τους το πει στα ίσα. Όλες οι άπόψεις ήταν μάταιες γιατί τα παιδιά δέν έχασαν το τουπέ τους: του δήλωναν χωρίς σταματημό ότι τα συμφέροντά τους ταυτίζονταν με τα συμφέροντα της εταιρείας, κι' ότι καθήκον τους ήταν να εξασφαλίζουν την κατασκευή προϊόντων πρώτης ποιότητας...

» Ένα πρόγραμμα σαιμποτάζ εκ περιτροπής σ' όλο το εργοστάσιο σχεδιάστηκε άπ' τα παιδιά το καλοκαίρι για να κερδίζουν ελεύθερο χρόνο. Σε μιá συγκέντρωση, οι εργάτες πήραν αριθμούς άπό το 1 ως 50 ή παραπάνω. Έγιναν παρόμοιες συγκεντρώσεις στα άλλα τμήματα του εργοστασίου. Κάθε εργάτης ήταν υπεύθυνος για μιá χρονική περίοδο είκοσι λεπτών περίπου, για τις δύο έρχόμενες εβδομάδες, και όταν έφτανε ή ώρα του, έκανε κάτι για να σαιμποτάρει την παραγωγή στο τμήμα του και κατά το δυνατό κάτι το άρκετά σοβαρό για να σταματήσει όλη ή άλυσίδα. Μόλις το άφεντικό έστελγε μιá ομάδα για να επιδιορθώσει το «σφάλμα», το ίδιο πράγμα επαναλαμβανόταν σ' ένα άλλο καιριο σημείο. Μ' αυτό τον τρόπο όλο το εργοστάσιο αναπαύονταν άπό 5 ως 20 λεπτά την ώρα για κάμποσες εβδομάδες, εξ αιτίας του σταματήματος της άλυσίδας ή της έλλειψης κινητήριων πάνω στην άλυσίδα. Οι τεχνικές που χρησιμοποιήθηκαν για το σαιμποτάζ είναι πολυάριθμες και παχιλόμορφες και άγνωσ ποιές άκριβώς χρησιμοποιήθηκαν στα περισσότερα τμήματα...

» Αυτό που αξίζει να σημειωθεί στην δλη υπόθεση είναι τὸ ἐπίπεδο συνεργασίας καὶ ἐργάνωσης τῶν ἐργασιῶν στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς τμήματος ἢ καὶ μεταξύ τῶν διαφόρων τμημάτων. Χωρὶς νὰ παύει νὰ εἶναι μιὰ ἀπάντηση στὴν ἀνάγκη γιὰ κοινὴ δράση, αὐτὴ ἢ ἐργάνωση ἀποτελεῖ ἐπίσης ἕνα μέσο λειτουργίας τοῦ σαμποτάζ, πραγματοποίησης ἐράνων ἢ ἀκόμα καὶ μέσο ἐργάνωσης παχιδῶν καὶ ἀγῶνων ποὺ μετατρέπουν τὴν ἐργάσιμη ἡμέρα σὲ εὐχάριστη δραστηριότητα. Αὐτὸ εἶναι ποὺ εἶγινε στὸ τμήμα δοκιμῆς τῶν κινητήρων...

» Οἱ ἐλεγκτὲς στὸ τμήμα δοκιμῆς τῶν κινητήρων, ὠργάνωσαν ἕνα διαγωνισμὸ μὲ τίς μπιέλες ποὺ ἀπαιτοῦσε τὴν ὑπαρξὴ φρουρῶν στὶς πόρτες τοῦ ἐργαστηρίου καὶ διάφορες συμφωνίες μὲ τοὺς ἐργάτες τοῦ τμήματος συναρμολόγησης, γιὰ νὰ μὴ στερεῶνουν τελείως, γιὰ παράδειγμα, τίς μπιέλες μερικῶν κινητήρων παρμένων στὴν τύχη. Ὅταν ἕνας ἐλεγκτὴς ἔνοιωθε περίεργες δονήσεις σ' ἕνα κινητήρα, φώναζε σὲ ἑλους ν' ἀδειάζουν τὸ ἐργαστήριό καὶ οἱ ἐργάτες ἐγκατέλειπαν ἀμέσως τὴ δουλειά τους γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν πίσω ἀπὸ κασόνια ἢ ράφια. Κατόπιν ἔβαζε μπρὸς τὸν κινητήρα σὲ 4 ἢ 5 χιλιάδες στροφές τὸ λεπτό. Κι' αὐτὸς ἔκανε κάθε λογῆς θορύβους καὶ ἤχους σιδηρικῶν μέχρι ποὺ τελικὰ νὰ σταματήσει· μ' ἕνα μεγάλο ξερὸ θύρυσο ἢ ἀστερέωτη μπιέλα ἔσπαζε τὸ κάρτερ κι' ἐκσπενδοκζόταν ἀπότομα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἐργαστηρίου. Τὰ παιδιὰ ἔβγαιναν τότε ἀπ' τοὺς κρυψῶνες τους ζητωκραυγάζοντας κι' ἔγραφαν στὸν τοῖχο ἕνα ἀκόμα βαθμὸ γι' αὐτὸν τὸν ἐλεγκτή. Αὐτὸς ὁ διαγωνισμὸς διάρκεσε πολλοὺς μῆνες καὶ ὠδήγησε στὴν καταστροφὴ περισσοτέρων ἀπὸ 150 κινητήρων. Καὶ τὰ στοιχίματα ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν.

» Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση δλα ἄρχισαν ἀπὸ δύο παιδιὰ ποὺ, μιὰ πολὺ ζεστὴ μέρα, καταβρεχόντουσαν μὲ τοὺς πίδακες νεροῦ ποὺ χρησιμοποιοῦσαν στὸ τμήμα τῶν δοκιμῶν. Αὐτὸ ἐξελίχθηκε σ' ἕνα ὁμαδικὸ νεροπόλεμο ὅλου τοῦ ἐργαστηρίου ποὺ διάρκεσε πολλὲς μέρες. Τὰ παιδιὰ εἶτε ἀγνοοῦσαν εἶτε ἐνέκριναν βιαστικὰ τοὺς περισσότερους κινητήρες γιὰ νὰ εἶ-

να: ἐλεύθεροι γιὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ στὶς περισσότερες περιπτώσεις τοὺς κατὰστροφαν ἢ τοὺς ἐβλαπταν γιὰ τὰ τοὺς ξεφορτωθῶν. Ὑπῆρχαν συνήθως 10 ἢ 15 πίδακες νεροῦ ἐν δράσει μέσα στὴ μάχη, καὶ ὅλοι τοὺς εἶχαν μιὰ πίεση παρόμοια μὲ τὴν πίεση τῶν πυροσβεστήρων. Νερὰ ἐκσφενδονίζονταν ἀπὸ παντοῦ, τὰ παιδιὰ γελοῦσαν, φώναζαν κι' ἔτρεχαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις: μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα πολὺ λίγοι εἶχαν διάθεση νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους. Τὸ ἐργαστήριο πλημμύριζε τεχνικά μέχρι τὸ ταβάνι καὶ ὅλοι ἦταν μούσκεμα. Σύντομα ἔφεραν κάθε εἶδος νεροπίστολα, λάστυχα καὶ κουβάδες καὶ τὸ παιχίδι πῆρε διαστάσεις πανηγυριοῦ γιὰ πολλὰς ὥρες. Κάποιος κυκλοφοροῦσε μὲ τὴ σκούφια τοῦ μπάνκου τῆς γυναίκας του στὸ κεφάλι, πρὸς μεγάλη διασκέδαση τοῦ ὑπόλοιπου ἐργοστασίου ποὺ δὲν ἤξερε τί γινόταν στὸ τμήμα τῶν δοκιμῶν...» («Ὁ ἀντι-σχεδιασμός στὸ ἐργαστήρι:», κείμενο δημοσιευμένο στὸ «Radical America» καὶ μεταφραζόμενο στὴν I.C.O., Μάρτης-Ἀπρίλης 1972) .

65. Τὸ πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης εἶναι ἓνα πρόβλημα ἀφηρημένο ἀν δὲν ἀπαντᾷ στὴν ἐρώτηση «ποιὸς ὀργανώνει καὶ γιατί;». Οἱ ὀργανώσεις ποὺ συγκροτήθηκαν ἔξω ἀπὸ τοὺς ἐργάτες κατὰληξαν, στὴν καλύτερη περίπτωση, σὲ πρακτικὴ ἀδυναμία, καὶ τὶς περισσότερες φορές σὲ ἀνανέωση τῶν γραφειοκρατικῶν μηχανισμῶν. Οἱ ὀργανώσεις ποὺ συγκροτήθηκαν στὸ ὄνομα τῶν ἐργατῶν δημούργησαν, στὴν καλύτερη περίπτωση, συνθήκες γραφειοκρατικοποίησης, καὶ τὶς περισσότερες φορές ἔγιναν ὄργανα παρακρατικῆς κταπίεσης. Ἡ μόνη μορφή πραγματικὰ ἐργατικῆς καὶ ἐπαναστατικῆς ὀργάνωσης, εἶναι ἡ συνέλευση τῶν «ἀγριῶν» ἀπεργιῶν ποὺ ἐξελίσσεται σὲ συνέλευση γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης. Δὲν εἶναι οἱ ἄλλες ὀργανώσεις, ἀναγκαστικά μπάσταρδες καὶ διαχωρισμένες, ποὺ τὴν προετοιμάζουν ἀλλὰ ἡ ἐπαναστατικὴ δράση ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη παρὰ ἀπὸ ὀμάδες ἐπέμβασης συγκροτημένες γιὰ μιὰ συγκεκριμένη δράση καὶ ποὺ διαλύονται ὅταν μιὰ συγκεκριμένη πρακτικὴ δὲν δικαιολογεῖ πᾶ τὴν ὑπαρξή τους.

66. Οι εφήμερες ομάδες, που σχηματίζονται για μία συγκεκριμένη δράση και για την εκμετάλλευση των αποτελεσμάτων της, θα φροντίζουν για τον σεβασμό της προσωπικής αυτονομίας, για την άρνηση κάθε μορφής μιλιτανισμού, για τον αποκλεισμό κάθε θυσίας. Η μόνη πειθαρχία θα είναι αυτή που απορροφάται μετά από συζήτηση και ρυθμίζεται σε σχέση με τις ανάγκες του έργου και την προστασία ενάντια σε κάθε κίνδυνο καταστολής.

67. Κάθε επαναστάτης έχει το δικαίωμα να δρά μοναχός του, σε κομάντος ή σε εφήμερες ομάδες, αλλά πρέπει να προσέχει: να μην ενεργεί διαχωρισμένα, δηλαδή να μην ξεχνάει την τακτική γραμμή που οδηγεί από τις ενέργειες συμποτάζ και έκτροπης-οικειοποίησης στην άγρια άπεργία, και από την παράνομη άπεργία στην κατάληψη και στη συλλογική έκτροπη-οικειοποίηση των εργοστασίων. Η επανάστασή μας είναι μια επανάσταση δολική και ένιαλη. Αυτό σημαίνει, για παράδειγμα, ότι το συμποτάζ δεν περιορίζεται στην ανα-έργασία αλλά επιτίθεται κατά τρόπο καθολικό στο έμπόρευμα, καταστρέφοντας τα εξουσιαστικά πρότυπα συμπεριφοράς, τα ταμπού (αίμιμιζία, σεξουαλική καταστολή), τα αισθήματα ιδιοκτησίας (ζήλεια, τσιγκουνιά), τα ψεύδη της αναπαράστασης κλπ. ότι ένθαρρύνει παντού την ελευθερία και το δυνάμωμα των πτωχών, την έναρμόνιση των ατομικών επιθυμιών και θελήσεων...

68. Μόνον οι ομάδες αυτοάμυνας, που συγκροτούνται πάνω στο σχέδιο μιας συγκεκριμένης δράσης και εξαφανίζονται μόλις πετυχαίνεται ο σκοπός και εξασφαλίζεται ή προστασία όλων, μπορούν να προετοιμάσουν κατά τρόπο συνεκτικό την εμφάνιση ευνόικων συνθηκών για τη δημιουργία συνελεύσεων γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

69. Οι εργάτες που είναι έχθροι της εργασίας, των κομμάτων, των συνδικάτων, του έμπορεύματος, της θυσίας, της ιεραρχίας, θα σχηματίσουν τις περιστασιακές ομάδες αυτοάμυνας.

Οι «άλητες των έργουσιών», όπως τους ονομάζει το μέτωπο των κρατιστών (από τους φασίστες ως τους μαοϊκούς) αποτελούν τη βάση ενός κινήματος που χωρίς αυτό ή δράση των «άλητων των συνοικιών» καταλήγει στην τρομοκρατία, και απ' όπου θα γεννηθούν αναγκαστικά οι συνελεύσεις γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

70. Η καλύτερη εγγύηση ασφάλειας που μπορεί να περιβάλλει μια ομάδα σαμποτάζ και έκτροπής-οικειοποίησης, είναι το ξέσπασμα ενός μαζικού κινήματος επαναστατικού ενθουσιασμού μέσα στο σύνολο των εργατών και του πληθυσμού. Ο καλύτερος τρόπος για να κρατηθεί η άνωμμία είναι η προσχώρηση όσο γίνεται περισσότερων ατόμων.

71. Η απουσία ιεραρχικά παρμένων αποφάσεων περιορίζει τους κινδύνους αστυνομευτικής χειραγώγησης ή γραφειοκρατικών τεχνασμάτων. Κάθε εφήμερη ομάδα επέμβασης πρέπει όμως:

α) Να σχηματίζεται από ανθρώπους που γνωρίζονται καλά μεταξύ τους.

β) Να λαβαίνει υπόψη τις ικανότητες και τις αδυναμίες του καθέναν και να τις συνταραξεί με τη δράση.

γ) Να προβλέπει την άποτυχία του σχεδίου από προδοσία, ή αδυναμία, και να προετοιμάζει τις διάφορες δυνατές απαντήσεις σ' αυτή τη κατάσταση αποβλέποντας στην αποφυγή κάθε γεγκής καταστολής (παίρνοντας για παράδειγμα δηήρους ή θέτοντας υπό θανατική εκτέλεση ένδεχόμενους εκτελεστές και συνενόχους τους κλπ.), φροντίζοντας να εξαπολύσει ένα δεύτερο κύμα ενεργειών που επανορθώνουν τις πρώτες, να πάρει μαθήματα από τις άποτυχίες, να μεταμορφώσει πρακτικά κάθε άποτυχία σε άποτυχία των κρατιστών.

72. Σε γενικές γραμμές, μια ανατρεπτική δράση που εξαπολύεται ενάντια στο κυρίαρχο σύστημα από μια ομάδα ενταρτοπόλεμου, θαπρεπε να φροντίζει τουλάχιστον για τέσσερα βασικά ζητήματα:

α) Νά δοκιμάζει τήν άτομική δημιουργικότητα και αὐτονομία και συγχρόνως νά κάνει διάφανες τίς σχέσεις συμφωνίας και διαφωνίας μεταξύ τῶν συμμετεχόντων.

β) Νά μελετᾷ τούς τρόπους πιθανῆς καταστολῆς και τόν τρόπο γρήγορης ἀντεπίθεσης γιά τò καλò τῶν πολλῶν.

γ) Νά ἐπεκτείνει τόν ἀγώνα σέ ὅλες τίς ὀψεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς πού ἀποτελεῖ και τόν πραγματικό τόπο ὅπου καταχωροῦνται οἱ πρόοδοι και οἱ ἐλλείψεις τῆς μακρόχρονης ἐπανάστασης.

δ) Νά ἀποδέλπει στήν πραγματική ἀπόλαυση και στήν ποιότητα τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐργατῶν ἑνòς ἐργοστασίου, ὅλων τῶν κατοίκων μιᾶς συνακίας, ὀλόκληρου τοῦ προλεταριάτου.

73. Τò κριτήριο τῆς ἐπιτυχίας εἶναι ἡ ταχύτητα τοῦ περάσματος ἀπό τò ἀτομικό σαμποτάζ και τήν ἀτομική ἐκτροπή-οικειοποίηση στήν ἄγρια ἀπεργία και στή συλλογική ἐκτροπή-οικειοποίηση. Εἶναι ἡ μόνη πρακτική πού ἀρχίζει νά ὑλοποιεῖ τήν προοπτική τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης.

74. Ἡ βάση τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης δέν εἶναι τò ἄτομο ἀλλά τò ἐπαναστατικό ἄτομο, πού ὑπακούει μόνο σέ μιᾶ προσωρινή δέσμευση γιά ἕνα συγκεκριμένο σκοπò και στήν ἴδια του τήν εὐχαρίστηση πού τείνει νά φτάσει μέχρι τῆς γενική συνογῆ ἄτομο πού δέν ἐντάσσεται σέ κανένα ὀργανωτικό φετιχισμό.

75. Μία πράξη σαμποτάζ ἢ ἐκτροπῆς-οικειοποίησης, εἴτε εἶναι ἀτομική εἴτε συλλογική, δέν αὐτοσχεδιάζεται ἀλλά προετοιμάζεται τάν μία ἐπιχείρηση ἐπανεληθμένων χτυπημάτων. Πρέπει νά ὑπολογίζεσαι ἡ κατάλληλη στιγμή, ἡ σχέση τῶν δυνάμεων και ἀπό τίς δύο μερῆς, ἡ διάθεση τῶν χώρων, οἱ πιθανές ἐλλείψεις και σφάλματα και ὅλες οἱ δυνατότητες ἐπανόρθωσης τους, οἱ δυνατότητες ἀναδίπλωσης, οἱ κίνδυνοι. Ἡ ὄραση πρέπει νά συνδέεται μέ μία γενική στρατηγική πού κέντρο της εἶναι πάντα ἡ οἰκοδόμηση τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης.

76. Καλò εἶναι νά ὀργανώνεται ἡ διάδοση πληροφοριῶν σχετικά μέ τὰ ἐργοστάσια, τούς στρατώνες, τὰ κτίρια τηλεπι-

κοινωνιών... ούτως ὥστε τὰ σχεδιαγράμματα τῶν εισόδων, οἱ μέθοδοι σαμποτάζ, οἱ τρόποι λειτουργίας, νὰ βρίσκονται σὰν χέ-
ρια πολλῶν καὶ στὴ διάθεση πολυάριθμων δημιουργικῶν μυα-
λῶν.

77. Καλὸ εἶναι κείμενα σὰν καὶ τοῦτο νὰ συζητοῦνται, κριτικάρονται, διορθώνονται, ὄχι ὁμως ἀφηρημένα. Μόνον ἡ πράξις φέρει μέσα της τὴν πραγματικὴ ἐπαναστατικὴ κριτικὴ.

78. Ἐπίσης, ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε μὲ τίς ἰδεολογίας καὶ τίς γραφειοκρατικὰς στρατείας τους, εἶ-
ναι νὰ ἀγωνιζόμαστε μὲ τὴ μεγαλύτερη συνοχὴ καὶ συνειδηση-
τῶν πραγμάτων γιὰ τὴ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση. Μόλις οἱ
ἄγριες ἀπεργίαι ἐπιτρέψουν τὸ σχηματισμὸ συνέλευσεων αὐ-
τοδιεύθυνσης, μὲ αἰρετούς, ὑπεύθυνους καὶ ἀνακλητούς ἐκπρο-
σώπους, μόλις ἐφαρμοσθεῖ ἡ δωρεὰν παροχὴ τῶν ἀγαθῶν, τότε
οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἰδεολογιῶν θὰ δοῦν τὴν ὀπλισμένη κριτικὴ
νὰ ἐρθῶνται ἐναντία στὶς κραυσιτικὰς καὶ γραφειοκρατικὰς
τους δλέψεις καὶ νὰ καταγγέλει ὀρασιακὰ τὸ ψέμα πίσω ἀπ'
τὸ ὅποιο δχυρώνονται.

79. Ἡ πρόδηλη θεωρητικὴ ἀλήθεια σύμφωνα μὲ τὴν ὀ-
ποία «τὸ δικαίωμα νὰ ζεῖς μὲ πάθος περνᾷ ἀπὸ τὴν ὀλοκλη-
ρωτικὴ καταστροφὴ τοῦ θεαματικοῦ-ἐμπορευματοῦ συστήμα-
τος» πρέπει τώρα νὰ φτάσει σὲ μιὰ πρακτικὴ συνοχὴ ποὺ ξε-
κινᾷ ἀπὸ τὸ ὀλικὸ στρατηγικὸ σχέδιο καὶ φτάνει μέχρι τίς
ἐλάχιστες λεπτομέρειες τοῦ τακτικοῦ ἀγῶνα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο
δὲ θᾶταν ἀνώφελο ὁ καθένας νὰ διατυπώνει γραπτῶς καὶ νὰ
διχιδίσει τίς συνταγὰς του γιὰ τὸ ἀντρεπτικὸ παιχνίδι (γιὰ πα-
ράδειγμα, ὅτι εἶναι δυνατό νὰ θγάλεις ὀποιοδήποτε ἐχθρὸ σου
ἀπὸ τὸ χῶρο ὀπου βρίσκεται ρίχνοντάς του, στερεωμένα μετα-
ξὺ τους, ἓνα μπουκάλι χλωρίνη —Ryochlorite de sodium
—καὶ ἓνα μπουκάλι ἀπὸ προῖον ποὺ καθαρίζει καὶ ξεβουλώνει
νεροχύτες καὶ WC — μὲ θάση τὸ hydrate de sodium— ὅτι μιὰ
ῶρα πρὶν νὰ ὑποστεῖς μιὰ βολὴ δακρυγόνων πρέπει νὰ πάρεις
ἀντι-ἰσταμινικά δισκία (gumicine κ.λ.π.)

Φυσικά, θα πρέπει να δυσπιστούμε για τις ψευδείς ενδείξεις που ενδέχεται να μας δώσουν οι ίδιοι οι μπάσκινες.

80. Ο αγώνας για τη ριζική καταστροφή του εμπορεύματος είναι: άδιαχώριστος από την καθημερινή οικοδόμηση μιας ζωής γεμάτης από έντονα ενδιαφέροντα και απολαύσεις, απελευθερωμένης από τὰ ταμπού και τούς καταναγκασμούς. Κάθε επαναστατική προοπτική στηρίζεται: αναγκαστικά στην αναζήτηση ενός επιθυμητού εμπλουτισμού, στον ύπολογοισμό και στο παιχνίδι του ριψοκινδυνεύματος και της ευχαρίστησης (μίνιμουμ ριψοκινδύνευμα, μάξιμουμ ευχαρίστηση).

Η ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

1. Ἡ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση εἶναι ἡ κοινωνικὴ ὀργάνωση τῆς ἐξουσίας πού ἔχει ὁ καθένας πάνω στὴν καθημερινή του ζωὴ καὶ πού ἀσκεῖται ἄμεσα εἴτε ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ ἄτομα εἴτε ἀπὸ τὶς συνελεύσεις αὐτοδιεύθυνσης.

2. Ἡ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση ἐμφανίστηκε μέσα στὴν ἱστορία τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος κάθε φορὰ πού ἡ βάση θέλησε νὰ ἐπιβάλλει καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ: τὶς ἀποφάσεις της χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐξουσία της σὲ ἡγέτες καὶ χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ μὰ ὁποιαδήποτε ἰδεολογία.

3. Ἡ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση νικήθηκε ἀπὸ τὸ συνδυασμένον ἀποτέλεσμα τῆς συστατικῆς τῆς ἀδυναμίας, τῆς ἀναποφασιστικότητος καὶ σύγχισῆς της, τῆς ἀπομόνωσῆς της, καὶ τῶν ἡγετῶν πού ἔκαναν τὸ σφάλμα νὰ δώσῃ στὸν ἑαυτὸ της ἢ νὰ ἀνεχθεῖ καὶ πού τὴν ὀδήγησαν στὸ χαμὸ τῆς προσποιώμενοι: ὅτι ἤθελαν νὰ τὴ συντονίσουν καὶ νὰ τὴ δυναμώσουν. Τὰ πλοῦσια σὲ μαθήματα παραδείγματα εἶναι τὰ ἐργατικὰ συμβούλια πού ἐμφανίστηκαν στὴ Ρωσσία τὸ 1905 (συντρίφτηκαν ἀπὸ τὸν τσαρισμό), τὸ 1917 (τὰ ἐπικρατομοίωσαν καὶ τὰ κατάρτησαν οἱ μπολσεβίκοι), τὸ 1921 (πνίγησαν στὸ αἷμα στὴν Κρονασίανδη ἀπὸ τὸν Λένιν καὶ τὸν Τρότσκι)· στὴ Γερμανία

τό 1918 (έκμηδενίστηκαν από τούς σοσιαλιστές)· στην Ίτα-
λία τό 1920 (καταστράφηκαν από τούς σοσιαλιστές και τά συν-
δικάτα)· στην Ίσπανία τό 1934 (ή άστουριανή επανάσταση
πού συνετρίβη από τή δημοκρατική κυβέρνηση), τό 1936-37
(τά επαναφομοίωσε τό άναρχικό συνδικάτο και τά κατάρρε-
ψαν οί σταλινικοί)· στην Ούγγαρία τό 1956 (τά κατέστειλε τό
λεγόμενο «Σοβιετικό» Κράτος).

4. Δέν ύπάρχει καθόλου επανάσταση έξω από τήν επάνο-
δο, τήν όρσιτική ένίσχυση και τή διεθνή επέκταση του κινή-
ματος τής γενικευμένης αυτόδιεύθυνσης.

5. Τό κίνημα τής γενικευμένης αυτόδιεύθυνσης γεννιέται
μέσα από τή λειτουργία των συνελεύσεων και των συντοκοσι-
κών τους συμβουλίων.

6. Η πάλη των τάξεων είναι εκείνη πού γεννάει τή συν-
έλευση τής γενικευμένης αυτόδιεύθυνσης. Κι' αυτή έκφράζει
μέ τον πιό άπλό τρόπο τή θέληση του προλεταριάτου νά άφανί-
σει τήν άστική τάξη και νά καταλυθεί και τό ίδιο σαν τάξη· τήν
άπόφασή του νά μήν παρακολουθεί πιά σαν θεατής τήν ίδια
του τήν καταρράκωση και τίς ψευδείς άναπαραστάσεις πού
τήν άποκρύπτουν κακήν - κακώς· τήν άπόφασή του νά μήν ύ-
φίσταται πιά τήν Ιστορία αλλά νά τή δημιουργεί πρός όφελός
του και πρός όφελος όλων.

7. Η συνέλευση γενικευμένης αυτόδιεύθυνσης δέν είναι
τίποτε άλλο παρά ή άπεργιακή συνέλευση πού σχηματίζεται
από τούς εργάτες μόλις καταληφθούν τά εργοστάσια και πού
έπεκτείνεται όσο γίνεται πιό γρήγορα από τό χώρο εργασίας
στην τριγύρω συνοικία και περκοχή. Η προοπτική τής δέν έ-
χει τίποτα τό άφηρημένο ή τό πολιτικό· έχει αντίθετα γιά επί-
κεντρο τήν καθημερινή ζωή του καθένα και τίς δυνατότητες
έπιθυμητού έμπλουτισμού τής.

8. Τό συμβούλιο άποτελείται από τό σύνολο των έκπρο-
σώπων πού εκλέγονται από τή συνέλευση, έχουν μιá συγκε-

κρυμμένη αποστολή, ελέγχονται και είναι ανακλητοί ανά πάσα στιγμή.

9. Το συμβούλιο έχει στην ουσία μιά συντονιστική λειτουργία. Δεν διαχωρίζεται από τη συνέλευση' τὰ μέλη του εξαρτώνται αποκλειστικά από αυτούς που τούς εξέλεξαν για ένα συγκεκριμένο σκοπό' δεν ασκούν καμμία εξουσία από μόνοι τους αλλά έχουν μονάχα ὄλη τὴν ἀπαραίτητη δημιουργική ἐλευθερία για νὰ φτάσουν στο ἀποτέλεσμα που τούς έχει ἀνατεθεί. "Αν ποτέ διαφαινόταν ένας διαχωρισμός μεταξύ τῶν συμφερόντων τους καὶ τῶν συμφερόντων τῶν ἐντολοδοτῶν τους, τότε τὸ συμβούλιο θὰ μετατρέποταν σὲ ἐπτροπή καί, παίρνοντας μιά αὐτόνομη ἐξουσία, θὰ ἔνοιγε τὸ δρόμο πρὸς ἕνα νέο Κράτος.

10. Ἀκόμα καὶ στο μέγιστο βαθμὸ ἐπέκτασης, τὸ σύνολο τῶν συνελεύσεων γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης δὲ σταματᾷ νὰ ἐλέγχει διαρκῶς, μὲ ὅλα τὰ μέσα τηλεπικοινωνίας, τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ἐκπροσώπων στο ἔργο που τούς ἀνατέθηκε.

Τὰ θετικὰ ἐπαναστατικὰ δικαιώματα

11. Τὰ θετικὰ ἐπαναστατικὰ δικαιώματα εἶναι τὸ αὐξανόμενο σύνολο τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἀπόλαυσης, που ἐξασφαλίζονται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ λειτουργία τῆς νέας κοινωνικῆς ὀργάνωσης.

α) Γεννημένα μέσα στὸν ἀγῶνα ἐκάντα στο ἐμπορευματικὸ σύστημα καὶ συγκεκριμενοποιημένα ἀπὸ τὰ πρῶτα κίβλας μέτρα που παίρνουν οἱ συνελεύσεις γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης, ἀποτελοῦν μιά κατάκτηση που κάνει ἀδύνατη τὴν ἐπιστροφή στο παρελθόν.

β) Σχηματιζόμενα ἀπὸ τὰ αἰτήματα που παρουσιάζονται μέσα στὴ συνέλευση γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης καὶ που ἱκανοποι-

ήθησαν άμέσως, έναρμονίστηκαν ή αναβλήθησαν από προσωρινή έλλειψη μέσων, αποτελούν ένα διαρκή κώδικα τών δυνατών δικαιωμάτων.

12. Μέσα στην άρνηση τής επιβίωσης, τά δικαιώματα για άπόλαυση έμφανίζονται με άρνητική μορφή. Τά συνειδητοποιούμε μέσα σε διεκδικήσεις που στρέφονται έναντίον του Κράτους, τής Γραφειοκρατίας, τής έργασίας, τής ανταλλαγής, τής θυσίας, τής άτομικής ιδιοκτησίας, τής κυριαρχίας του ποσοτικού, τής ιδεολογίας, τής Ιεραρχίας. Έτσι δέν έχουμε παρά μία πεινχρή ιδέα τής άτέλειωτης εύτυχίας που μπορεί νά μάς προσφέρει άπ' τή μία μέρα στην άλλη ή καταστροφή ένός συστήματος ψεύδους και καταναγκασμού. Πραγματώνοντας θ ε τ ι κ ά τ ις μέχρι τότε κατπιεσμένες, πνιγμένες, παραποιημένες έπιθυμίες, ή συνέλευση αυτόδιεύθυνσης θ' άπελευθερώσει αυθεντικά τά πάθη άπ' τούς διαφθορείς τους και θά τά έναρμονίσει: ούτως ώστε νά έξαφνιστούν μία και καλή τά ψυχολογικά κατάλοιπα τής επιβίωσης (ζήλεια, ταγκουνιά, κύρος, αυταρχισμός, έπιθυμία ύποταγής και διασμού...).

13. Για νά γίνει πραγματικό τó κίνημα τής γενικευμένης αυτόδιεύθυνσης, πρέπει ή έξουσία του νά γίνει άπόλυτη στις άπελευθερωμένες ζώνες: θέλουμε τήν αυτόδιεύθυντη τών έλευθεριών και όχι τήν αυτόδιαχείριση τής καταπίεσης και του ψέματος, που δέν είναι παρά ή καταπίεση και τó ψέμα στο όνομα τής αυτόδιαχείρισης.

14. Τó θέμα δέν είναι νά καταδικαστούν με έπιθυμία ή ένα πάθος που είναι στραμμέν προς τó άγχος ή τήν καταστροφή, αλλά νά καταρρεύσουν χάρη στην ποικιλομορφία τών έφικτών άπολαύσεων. Γι' αυτό, όλα τά έπιθυμακά αίτήματα άξιζει νά παρουσιάζονται στη συνέλευση γενικευμένης αυτόδιεύθυνσης, για νά πραγματοποιούνται, νά έναρμονίζονται σύμφωνα με προσφορές και ζήτησεις, νά αναπτύσσονται άπ' τó άπλό στο σύνθετο, νά πολλαπλασιάζονται και νά έκλεπτόνονται. "Αν άληθεύει: όα οι έπικναστάτες θά σχηματίσουν τīs πρώτες συνελεύ-

σεις αυτοδιεύθυνσης, είναι έξ' Ισου γεγονός και ότι αυτές οι συν-ελεύσεις θα σχηματίσουν τους επαναστάτες.

15. Τα θετικά επαναστατικά δικαιώματα είναι ή πρακτική συγκεκριμένων ατόμων, και όχι αφηρημένες αρχές το πολίτη ή του Άνθρώπου καθωτόν.

16. Δεν αρκεί κάθε άτομο να γνωρίζει και να εφευρίσκει δικαιώματα πειραματιζόμενο πάνω στην πρακτική τους, πρέ-πει κυρίως ή κοινωνική όργάνωση να να έτοι φαγμένη ώστε να μπορεί μονάχα να δυναμώνει, να εμπλουτίζει και να πολλα-πλασιάζει αυτά τα άτομικά δικαιώματα. Δεν θέλουμε μεά νέα δικήρυξη των Δικαιωμάτων του Άνθρώπου, αλλά δικαιώμα-τα πραγματικά που πηγάζουν από την ίδια τη λειτουργία της κοινωνικής όργάνωσης.

17. Τα θετικά επαναστατικά δικαιώματα εκφράζονται παν-τού μέσα στην κοινωνική ζωή χάρη στη λειτουργία των συν-ελεύσεων συγκεκριμένης αυτοδιεύθυνσης. Όσο απλούστερη εί-ναι αυτή ή λειτουργία, τόσο θα αξάνεται ή πολυπλοκότητα των ατομικών αποκτήσεων και τόσο θα μπορούν να Ικανοποι-οῦνται τα επιθυμητά αίτήματα χωρίς καν να περνοῦν από τις συνελεύσεις.

18. Όσο αποφασιστικότερα είναι τα χτυπήματα που θα πλήξουν το έμπορευματικό σύστημα και το Κράτος, τόσο περισ-σότερο ή έναρμόνιση των ατομικών συμφερόντων, επιθυμιών και παθών θα κάνει τον καθένα κύριο της καθημερινής του ζωής. Κατά τη φάση των αναποφάσιτων θημάτων και των σφαλμάτων, πρέπει κυρίως να κάνουμε αδύνατη κάθε μορφή καταστολής στο έσωτερικό της κοινωνίας της αυτοδιεύθυνσης. Έξω απ' τον πόλεμο αυτοάμυνας που αποσκοπεί στην εξόντω-ση των κρατιστών:

α) Κανείς δεν είναι καταδικαστέος γι' αυτό που ύπηρξε πριν απ' την επανάσταση. Μόνον ή συμπεριφορά κατά τη διάρκεια του αγώνα, είναι αποφασισική. Έτσι, στην Άλκωρισα της Ά-

ραγωνίας, κατά τις ταραχές του 1933, οι άναρχικοί πυροβόλησαν τον συμβολαιογράφο του χωριού που έμεινε κουτσός μέχρι το θάνατό του. Το 1936 το χωριό κολλεκτιβοποιήθηκε και ο συμβολαιογράφος αυτός μπήκε στην κολλεκτίβα, έφ' όσον συμμετείχε όλο το χωριό. Ένα χρόνο αργότερα, με το δύναμια της άσπικης τάξης χάρη στο κομμουνιστικό κόμμα και στις προσπάθειες των σταλινικών να καταστρέψουν τις κολλεκτίβες, μία μειοψηφία μικροϊδιοκτητών θέλησε να εγκαταλείψει την κολλεκτίβα παρασέρνοντας και τους άλλους. Τότε ο συμβολαιογράφος αντίταχθηκε στην επιχειρηματολογία τους και είπε: «Πρίν, είχα με άδιοκτησία από τόσα εκτάρια. Τώρα, με την κολλεκτίβα, όλα μου ανήκουν και είμαι πολύ πιο πλούσιος». Αυτός ο συμβολαιογράφος που έγινε επαναστάτης τουφεκίστηκε από τους φρανκιστές το 1939 στη Βαρκελώνη.

β) Η άυστηρότητα πρέπει να ύπερισχύει κατά τη διάρκεια του αγώνα, αλλά μόλις εξασφαλιστεί ή νίκη πρέπει να άχρηστεύσουμε την έννοια του «ύπόπτου» διαφοροποιώντας και εμπλουτίζοντας τις παιγνιακές σχέσεις.

γ) Μόνο το πρακτικό άποτέλεσμα έχει σημασία. Οι σχέσεις κρίσης πρέπει να εξαφανιστούν προς όφελος των σχέσεων εν-αρμόνισης. Η έλλειψη σεβασμού προς τα άτομικά δικαιώματα δέν συνεπάγεται καμία άλλη «τιμωρία» εκτός απ' την διάρ-θωσή της.

Το δικαίωμα αυτοάμυνας

19. Η αυτοάμυνα άποτελεί το πρώτο δικαίωμα των επαναστατών. Έφ' όσον τα όπλα δέν έχουν γίνει άχρηστα, ο καθένας θάχει το δικαίωμα να όπλοφορεί.

20. Η συνέλευση όργανώνεται άμέσως σε ομάδες αυτοάμυνας που θάχουν σαν καθήκον μεταξύ άλλων:

— Τόν άνταρτοπόλεμο σε μη άπελευθερωμένες ζώνες, με κα-

ταστροφή των ζωτικών οικονομικών κέντρων των κρατιστών και επιθέσεις που αποβλέπουν στην αποδιοργάνωση του έχθροβ-
— Τήν παραγωγή νέων όπλων.

— Τήν διευκρίνιση άσυνήθιστων μορφών δράσης.

— Τήν προστασία των έργοστασίων πρώτης ανάγκης, των πηγών τροφοδοσίας, των αποθηκών, των λατρικών κέντρων, των τηλεπικοινωνιών.

22. Η καλύτερη έγγυση της αυτοάμυνας, δια μέσου των αναποφάσιστων βημάτων και των αναπόφευκτων λαθών, έγκειται στην απόδειξη που θα δώσει σε όλους, πρακτικά και άμεσα, θα:

α) Η γενικευμένη αυτοδιεύθυνση εξασφαλίζει σε κάθε άτομο ένα άμεσο άνετασμα της ποιότητας της καθημερινής ζωής (κυριαρχία των αποδεσμευμένων απ' την άλλοτρίωση πόθων, κατάλυση της άναγκαστικής εργασίας, δημιουργία άληθινών ανθρώπινων σχέσεων...).

β) Η όπισθοδρόμηση, προς την ανταλλαγή, το χρήμα, την ιεραρχία, το εμπόρευμα, γίνεται ύποκειμενικά άπεχθής και άντικειμενικά αδύνατη.

γ) Η κατάλυση του έμπορευματικού συστήματος αλλάζει ριζικά το νόημα των ανθρώπινων ενδιαφερόντων και φροντίδων. Άπαλλαγμένοι απ' τα προβλήματα της επιβίωσης θα έχουμε επάτελους για μόνη έγνοια το να μάθουμε να ζούμε.

22. Η κατοχύρωση πολλαπλών και συνεχώς πλουσιότερων δικαιοματών αποτελεί το καλύτερο όπλο του επαναστάτη άγωνιστή. Δέν έχουμε καμμία ανάγκη από προτροπές και μαθήματα. Δέν είμαστε ήρωες αλλά κατακτητές νέων επιθυμιών, οι «λυσσαρμένοι» για μία άπόλυση χωρίς περιορισμό.

23. Η επέκταση του κινήματος γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης — μία επέκταση που πρέπει γρήγορα και άναγκαστικά να πάρει διεθνή διάσταση — στηρίζεται κυρίως στην πρόοδο της ατομικής χειραφέτησης που εξασφαλίζεται από την κανωνική μετατροπή των ιστορικών συνθηκών.

24. Ὁ ἀγώνας ἐνάντια στήν ἀπομόνωση πού ἀπειλεῖ τίς ἀπόπειρες γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης συνεπάγεται μιά συγχρονισμένη ἀνατροπή τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου:

α) Νά ἀλλάξουμε τὸ γεωγραφικὸ χῶρο ἐγκαθεδρῶντας τὴν κυριαρχία τῆς δωρεᾶς τῶν ἀγαθῶν, κατακτώντας συμπληρωματικούς οἰκονομικούς τομεῖς (κυρίως μιά βιομηχανική καί μιά ἀγροτική ζώνη σὺν πηγές πρώτων ὑλών), δημιουργώντας «πολυβιομηχανίες» αὐτοματοποιημένες καί κατάλληλες νά προσφέρουν τὴ μεγαλύτερη πακιλία προϊόντων. Καί μαζί μ' αὐτό,

β) Νά δημιουργήσουμε τίς συνθήκες τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸν χρόνο τῆς πλήξης καί τῆς παθητικότητας σ' ἓνα χρόνο δημιουργικότητας καί πολύμορφων ἐπιθυμιῶν, οὕτως ὥστε νά ζοῦν οἱ ἄνθρωποι μ' ἓνα ἄλλο ρυθμὸ καί μέσα σ' ἓνα σύνολο ἀπὸ χωρικές καί χρονικές ἐνότητες πού οἱ ἴδιοι ἐλέγχουν καί μετατρέπουν.

25. Ἡ π ο : ο τ ι κ ῆ ἀλλαγὴ τῆς καθημερινῆς ζωῆς εἶναι μιά ἀπόλυτη ἀνάγκη μέσα στήν κοινωνία τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης. Ἀποκλείει κάθε συμπίεσιν μὲ τίς δυνάμεις τοῦ παλιοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν προχώρησαν ἀρκετὰ καί συνθηκολόγησαν μὲ τὸ ρεφορμιστικὸ καί σταλινικὸ σκυλολόγι, οἱ Ἰσπανοὶ ἐπαναστάτες καταδίκασαν τοὺς ἑαυτοὺς τους στὸν ἀφαιρισμὸ τοῦ 1937.

26. Ἡ γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση δὲν ἔχει οὔτε μίνιμουμ οὔτε μάξιμουμ πρόγραμμα. Ἡ τύχη τῆς εἶναι δεμένη μὲ τὴν τύχη τῶν συνελεύσεων, μὲ τὴ συνεκτικὴ τους ἀνάπτυξη ἢ μὲ τὸ μαρασμὸ τους. Μερικὲς ἀδιαχώριστες καί ἄμεσα ἐφαρμόσιμες πραγματοποιήσεις μᾶς ἐπιτρέπουν νά καταλάβουμε τὴν ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία τῆς: ἢ κατάλυση κάθε κρατικῆς ἢ παρακρατικῆς ἐξουσίας, ἢ οἰκειοποίηση ἀπὸ τοὺς παραγωγοὺς ὄλων τῶν μέσων παραγωγῆς, τὸ τέλος τῆς ἐργασίας μέσω τῆς συλλογικῆς ὀ ρ γ ῆ ς , τὸ τέλος τῆς ἀνταλλαγῆς μέσω τῆς γενικευμένης δωρεᾶς, τὸ τέλος τῆς ἐπιβίωσης καί τοῦ θεάματος μὲ τὴν ἀτομικὴ οἰκοδόμησι τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς

27. Κάθε ἄτομο ἔχει τὸ δικαίωμα:

α) Νὰ συμμετέχει στὴ συνέλευση αὐτοδιεύθυνσης τῆς ἀρεσκείας του.

β) Νὰ ἐκλέγει ἀντιπροσώπους.

γ) Νὰ ἐκλέγεται ὡς ἐκπρόσωπος.

δ) Ν' ἀπασχολήσῃ τὴ συνέλευση μὲ τὰ αἰτήματά του, νὰ πιάρῃ τὸ λόγο γὰρ νὰ τὰ ὑπερασπίζεται καὶ νὰ τὰ ἐκθέτει, γὰρ νὰ τὰ κάνει γνωστά, χρησιμοποιώντας ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα πού διαθέτει ἢ κοινότητα.

ε) Ν' ἀπολαμβάνει στὸ σύνολο τῆς καθημερινῆς ζωῆς τοῦς ἐμπλουτισμοὺς πού ἐγγυᾶται ἡ συνέλευση αὐτοδιεύθυνσης, καὶ πού δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἓνα μίνιμουμ.

28. Κάθε ἐκπρόσωπος δεσμεύεται νὰ ὑπερασπίζει τοὺς σκοποὺς γιὰ τοὺς ὁποίους ἐκλέχθηκε. Ἐξασφαλίζει τὴν ἐκτέλεσίν τους μὲ ὅλα τὰ μέσα. Ἡ ἐκλογή του δὲν τοῦ ἀποφέρει κανένα πλεονέκτημα καὶ κατὰ συνέπεια ἢ ἀνάκλησίν του δὲν ὀδηγεῖ σὲ καμμία ὑποτίμησιν τοῦ ἀτόμου του. Τὸ μόνο κριτήριον πού ἀποφασίζει: γιὰ τὴν ἀνάκλησίν του ἢ γιὰ τὴν παραμονή του εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.

29. Τὰ μέλη τῆς συνέλευσης δὲν δίνουν τὴν ἐξουσία τους στοὺς ἐκπροσώπους τους: ὁ ἐκπρόσωπος δὲν εἶναι παρὰ μὴ στιγμὴ μέσα στὴν κίνησιν τῆς πραγμάτωσιν τῆς ἐξουσίας ὄλων καὶ τοῦ καθένα χωριστά· δὲν διαχωρίζεται ποτὲ ἀπ' αὐτήν. Καὶ γιὰ ν' ἀποφευχθῇ αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς τὰ μέλη πρέπει νὰ παραμένουν σὲ διαρκῆ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἐκπρόσωπό τους καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν τίς τηλεπακοινωνίες ὅχι τόσο γιὰ νὰ ἐλέγχουν ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τοὺς συμβουλευέται σὲ κάθε στιγμὴ τοῦ ἔργου πού τοῦ ἀνατέθηκε. Αὐτὴ ἡ διαρκῆς ἐπαφὴ πρὸς τὰ μέλη τῆς συνέλευσης ἀπαυτοῦν ἀπ' τοὺς ἐκπροσώπους τους δὲν

ἀφορᾶ παρά τὸ καθήκον πού δέχθηκαν νὰ ἐπιτελέσουν. Δὲν ἐνεργεῖ σὰν ἐμπόδιο στὴν δημιουργικότητά τους ἀλλὰ ἀποβλέπει μόνον στὴν αἴσια ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς.

30. Κάθε ἐκπρόσωπος ἔχει τὸ δικαίωμα παραίτησης. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἓνα τέτοιο δικαίωμα ἔχει περιστασιακὰ μερικοὺς περιορισμοὺς μέσα στὴν περίοδο αὐτοάμυνας. Εἶναι δύσκολο νὰ φανταστῆι κανεὶς ἕναν ἐθελοντὴ τοῦ τμήματος κρούσης νὰ ἐγκυβερνεῖ τοὺς συντρόφους του τὴ στιγμὴ πού εἶναι ν' ἀρχίσει μὲ ἔνοπλη ἐπιχείρηση.

31. Χωρὶς νὰ προεξοφλοῦμε τὴ μορφή πού θὰ δώσουν οἱ ἱστορικὲς συνθήκες στὸ συμβούλιο τῶν ἐκπροσώπων τῆς συνέλευσης γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης, εἶναι ἴσως χρήσιμο νὰ προβλέψουμε τέσσερα τμήματα ἀναπόσπαστα συνδεδεμένα μεταξύ τους:

α) Ἐνα τμήμα τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ πού θάχει γιὰ ἔργο του νὰ συντονίζει τίς προσφορὰς παραγωγῆς καὶ τίς ζητήσεις διανομῆς, νὰ ἐξισορροπεῖ τὰ ἀποθέματα παραγωγῆς καὶ τὰ ἀποθέματα πρὸς διανομὴ, νὰ ρυθμίζει τίς σχέσεις μεταξύ βιομηχανικῶν καὶ ἀγροτικῶν ζωνῶν βάζοντας ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ πετύχει τὴν ἐνοποίησή τους.

β) Ἐνα τμήμα αὐτοάμυνας, πού θάχει γιὰ ἔργο του τὴν ὀργάνωση τοῦ ἀνταρτοπόλεμου, τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ἐδαφῶν πού ἐλέγχονται ἀπὸ τοὺς κρατιστὲς καὶ τὴν προστασία τῶν ἐργοστασίων πρώτης ἀνάγκης, τῶν ἀποθεμάτων καὶ τῶν κέντρων πρώτων ὑλῶν.

γ) Ἐνα τμήμα ἐναρμόνισης, μὲ ἔργο τὸν συντονισμό τῶν ἐπιθυμιῶν προσφορῶν καὶ ζητήσεων, τὴν ἐναρμόνιση τῆς πολλαπλότητας τῶν ἐπιθυμιῶν.

δ) Ἐνα τμήμα σύνδεσης ἀσχολούμενο μὲ τίς σχέσεις πρὸς τίς συνελεύσεις καὶ τὰ συμβούλια ἐκπροσώπων τους.

32. Ὁ καταμερισμὸς τῶν συμβουλίων σὲ διάφορα τμήματα ἀναστοιχεῖ σὲ μὴ πρώτη προσπάθεια συντονισμοῦ τῶν ποικι-

λόμορφων ζητήσεων και προσφορών. Δεν υπάρχει όμως κανένας διαχωρισμός μεταξύ των τμημάτων Ισα-Ισα που εργάζονται από κοινού και βοηθούν να τεθεί σε συγκεκριμένες βάσεις το πνεύμα ολότητας. Οι εκπρόσωποι συμμετέχουν στις συγκεντρώσεις και στη δουλειά δ λ ω ν των τμημάτων του συμβουλίου.

33. Καμμία απόφαση που παίρνεται με πλειοψηφία δεν αποκλείει τα άλλα αιτήματα, εκτός αν πρόκειται για την αυτοάμυνα και το άπειται ή στρατηγική. Αν ένα αίτημα δεν μπορεί να ικανοποιηθεί (έπειδή λείπει ο απαραίτητος υλικός εξοπλισμός για την πραγματοποίησή του ή ακόμα έπειδή εκδηλώνει μια όπισθοδρόμηση στους παλιούς άλλοτριωτικούς τρόπους συμπεριφοράς), τότε το αναλαβαίνουν οι εκπρόσωποι του τμήματος έναρμόνισης. Αυτοί φροντίζουν ν' αποφύγουν την κατάπιξη του και να το εκπληρώσουν σύμφωνα με τις εύχες του ατόμου.

34. Ό καθένας έχει το δικαίωμα να παρουσιάζει και να όπερασιζεί τα αιτήματά του μέχρι την εκπλήρωσή τους.

35. Ό,τι έναρμονίζεται αόθόρμητα δεν χρειάζεται να περάσει από τη συνέλευση γενικευμένης αότοδιόθυνασης. Η ποικιλομορφία των έλκυστικών ασχολιών, ο πολλαπλασιασμός των περιπετειών, ή απόλαυση της αλλαγήσ, το παιγνίδι της πλοκής, των συναντήσεων, των ένθουσιασμών, φτάνουν σε μια τέτοια ανάπτυξη ώστε έναρμονίζεται με τη βοήθεια της συνέλευσης μονάχα ότα δεν μόδεσε ακόμα να έναρμονιστεί αόθόρμητα μέσα στην καθημερινή ζωή.

36. Τα μέλη της συνέλευσης προσδιορίζουν τη συχνότητα των συγκεντρώσεων ανάλογα με τις ανάγκες της στιγμής. Το ενδιαφέρον και ή εύχαριστηση του καθενός αποφασίζουν για τη συμμετοχή στις συνελεύσεις, και όχι ή αφηρημένη θέληση ούτε φυσικά ο έξαναγκασμός.

37. Η ένίσχυση των δυνατοτήτων και ο έμπλουτισμός των

περιοχών και των συνελεύσεων τους αποτελούν την καλύτερη, έγγυηση για διεθνείς σχέσεις βασισμένες στη δωρεά και στο παιχνίδι. 'Απ' την άλλη μεριά, ή διεθνής των συνελεύσεων και των συμβουλίων τους εξασφαλίζει τις μεγαλύτερες ευκαιρίες έναρμόνης των επιθυμιών και εγκαθιδρύει πραγματικά την κυριαρχία της άφθονιας.

38. 'Η έλευθερία άλλαγής άπασχόλησης και τόπων κατακίας συνεπάγεται και την έλευθερία άλλαγής συνέλευσης. Μία τέτοια ρευστότητα προσφέρει τουλάχιστον τρία πλεονεκτήματα:

α) Συμβάλλει στην άποφυγή της επανεμφάνισης του τοπικισμού ή της πρόσδεσης σε μία έδαφική έννοια.

β) Συμβάλλει στην άποφυγή της άρτηρασκλήρωσης των ομάδων και των κοινοτικών συνηθειών.

γ) Σε συνδυασμό με τη φροντίδα ίκανοποίησης τόσο των μειοψηφικών όσο και των πλειοψηφικών αιτημάτων, επιτρέπει, με την τροποποίηση του άριθμού των μελών των συνελεύσεων και των ομάδων κοινών ενδιαφερόντων (Grupos de Afinidad) που δημιουργούνται και διαλύονται, την κατάλυση του ποσοτικού κριτηρίου και το όριστικό ξεμπέρδεμα από τις αναλογικές αντιθέσεις (όπως ο ανταγωνισμός πλειοψηφίας-μειοψηφίας), καθώς και την ενθάρρυνση μιας διαφοροποίησης του ποσοτικού.

39. Τέσο μέσα στους τρόπους συμμετοχής, όσο και στα προβλήματα πραγμάτωσης, πρέπει να φροντίζουμε για την καταπόλεμηση αυτού που άπομένει από την παλιά δικαιοτία του ποσοτικού. 'Όπου ή διαφοροποίηση υπάρχει μέσα στην ποάτητα, ο νόμος του άριθμού δεν ίσχύει πιά· όπου υπερίσχύει ή δωρεά χωρίς αντίλλαγμα, ή ανταλλαγή ίσων ποσοτήτων εξαφανίζεται· όπου ο καθένας έχει το δικαίωμα να προβάλλει την ίδιομορφία του, οι ομάδες πύουν πιά να θεωρούνται σαν ένα άπλο άθροισμα άτομων.

Τὸ δικαίωμα ἐπικοινωνίας

40. Κάθε ἄτομο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζει καὶ νὰ διαδίδει τὴ γνώμη του, τὶς ἐπιθυμίες του, τὰ αἰτήματά του, τὶς κριτικές παρατηρήσεις του μὲ τὸ λόγο, τὸ ἔντυπο, τὸ φιλμ, τὰ καλλιτεχνικά μέσα... Γ: αὐτὸ τὸ σκοπὸ χρησιμοποιεῖ ἐλεύθερα τὰ τεχνικά μέσα ἐπικοινωνίας ποὺ δημιουργοῦνται, συντηροῦνται καὶ ἀνανεώνονται ἀπὸ τὶς συνελεύσεις γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης.

41. Κάθε συνέλευση ἔχει ἓνα μάξιμουμ ἀπὸ μέσα τηλεπικοινωνίας. Αὐτὰ χρησιμεύουν κυρίως γιὰ:

— Νὰ διαδίδονται τὰ σχέδια καὶ τὰ αἰτήματα ἀτόμων ἢ ομάδων.

— Νὰ γνωστοποιοῦνται οἱ ἀποφάσεις τῶν συνελεύσεων καὶ ὁ ὁ βαθμὸς ἀνάπτυξης τῶν τρεχόντων προβλημάτων.

— Νὰ γνωστοποιοῦνται σὲ ὅλους τὰ προβλήματα ἑναρμόνισης μεταξὺ τῶν ἀτόμων καὶ οἱ δυνατότητες συμφωνίας τῆς προφοράς καὶ τῆς ζήτησης, εἴτε εἶναι ὕλικές εἴτε ἐπιθυμακές.

— Νὰ μεταδίδονται πληροφορίες γιὰ τὰ πάντα, νὰ σχηματίζονται κέντρα συσώρευσης γνώσεων, νὰ διαδίδονται οἱ μέθοδοι δημιουργίας σὲ ὅλους τοὺς τομείς, νὰ συγχροτοῦνται βασικὲς μνήμες πρὸς χρῆση μιᾶς ἐκπαίδευσης ποὺ στηρίζεται στὴν περιέργεια καὶ τὴν πρακτικὴ ἐλξη.

— Νὰ συλλέγονται καὶ νὰ μεταδίδονται οἱ ἐπὶ μέρους ἐμπεριεστώτες τὰ δυνατά: οἱ ἀναμνήσεις, οἱ δημιουργίες, οἱ μελέτες καὶ οἱ ἀτομικὲς καὶ συλλογικὲς ἔρευνες.

42. Κάθε πρόταση πρὸς τὴ συνέλευση συζητιέται καὶ ρυθμίζεται δημοσίως. Ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ὅλες οἱ ἐπιθυμίες ἐπιτρέπονται, ὅλες μποροῦν νὰ κωνοποιηθοῦν καὶ ἡ πραγματοποίησή μιᾶς ἐπιθυμίας ὡθεὶ στὴν πραγματοποίησή ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν.

43. Ἡ συνέλευση ἐξασφαλίζει τὴ διάδοση αὐτῶν ποὺ ἡ ἀ-

τομική θέληση δὲν καταφέρνει νὰ διαδώσει ἀπὸ μόνη της. Δὲν ἐπιμεδώνει: ποτὲ ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἕνα αἴτημα ἀτόμων (πράγμα πὺν θὰ σήμαινε ὅτι ἐνεργεῖ ἐναντίον τους καὶ ἀπαρνέται τὸν ἑαυτὸ της). Δὲν ἔχει γιὰ ρόλο της νὰ περιορίζει ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ ριζοσπαστικοποιεῖ, νὰ πολλαπλασιάζει καὶ νὰ ἐμπλουτίζει τὶς ἐγκυστικὲς ἐνασχολήσεις, τὶς συναντήσεις, τὶς ἐμπειρίες, τὶς περπέτειες.

44. Ὁ συνεχὴς ἀπολογισμὸς τῶν πραγματώσεων, ἡ πρακτικὴ τῶν νέων δικαιωμάτων, ἡ πρόδος τῆς *κ ο ι ν ω ν ι κ ῆ ς* ἔ ν α ρ μ ὶ ν ι σ ῆ ς, ἐπιτρέπουν νὰ κρίνουμε μὲ τὴ μέγιστη καθαρότητα τὴν ἀκανόνιστη πορεία τῆς μακρόχρονης ἐπανάστασης· νὰ διορθώνουμε τὶς ἐλλείψεις της, νὰ ἐπανενθymiζουμε τὶς ἀργοπορίες της, νὰ ξεχνᾶμε τὶς προόδους της.

45. Ἡ συνέλευση ἀποτελεῖ ἐπίσης τὸ χωρὸ ὅπου διαπράττονται τὰ σφάλματα. Ἡ διαφάνεια ὁμως τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἀτόμων, πὺν γίνεται δυνατὴ χάρις στὴν ἔλλειψη προκαταλήψεων, καταναγκασμῶν καὶ ταμποῦ, ἐνθαρρύνει ὄχι τὴν αὐτοκριτικὴ ἀλλὰ τὴν διαρκὴ αὐτοδιόρθωση. Τὸ μόνον ἀνεπανόρθωτο σφάλμα θὰ ἦταν νὰ προτιμᾶμε ἀπὸ μιὰ συνέλευση πὺν σφάλλει, μιὰ ἐπιτροπὴ πὺν ἔχει πάντα δίκιο.

46. Τὸ συμβούλιο τῶν ἐκπροσώπων ἀναποκρίνεται σ' αὐτὸ πὺν περιμένει ἡ συνέλευση παρουσιάζοντας κάθε φορὰ μιὰ *σ υ ν ο λ ι κ ῆ* προοπτικὴ τῶν ἀτομικῶν αἰτημάτων καὶ τῆς ἐξέλιξής τους. Ἀντικαθρεφτίζει: τὴν ἀποψη τῆς ὁλότητας κατοπαίωντας τὶς ἐνέργειές του, τὶς ἐπιτυχίες του, τὶς ἀποτυχίες του.

Τὸ δικαίωμα τῆς πραγμάτωσης

47. Ἡ συνέλευση γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης θέτει: τὴν κοινότητα στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀτόμων, καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο. Αὐτὸ πὺν προσφέρει στὸν καθέναν ἡ δημιουργικότητά του μέσω

του συνδυασμού των έλκυστικών άπασχολήσεων μπαίνει άμέσως και έλοκληρωτικά στη διάθεση όλων χωρίς άντάλλαγμα.

48. Το συμβόλαιο των εκπροσώπων είναι ένα άπλο όργανο συντονισμού. Άποτελεί το έπίκεντρο της συνέλευσης όπως και ή συνέλευση είναι ή βάση της κοινωνικής ζωής. Άποτελεί επίσης το όργανο εκτέλεσης των θελήσεων που εκφράζονται μέσα στη συνέλευση. Οι άνάγκες δημιουργούν τους εκπροσώπους και όχ: το αντίστροφο. Δέν πρέπει να υπάρχουν εκπρόσωποι εκλεγμένα άσχετα με τις συγκεκριμένες θελήσεις προς πραγμάτωση, ούτως ώστε σε κάθε στιγμή, άνάλογο με τις αποφάσεις της συνέλευσης, αυτοί να μπορούν να καλούνται να άναφέρουν σχετικά με την πραγμάτωση — άμεσα, άναβλημένη, για λίγο ή για πολύ — των εκτεθειμένων αίτημάτων.

49. Η οικόδομηση από τον καθένα της ίδιας του της προσωπικής ζωής — ή πραγμάτωση αυτού που θέλει πραγματικά να είναι: — σημαίνει: το τέλος της οικονομίας σαν διαχωρισμένου τομέα, και την άφομοίωση της από μια συλλογική δημιουργία που έξασφαλίζει ά δ ι α χ ώ ρ ι σ τ α την έλεύθερη χρήση των αγαθών έπιβίωσης (ρούχα, κατοικίες, τροφή, περίθαλψη, οικιακός έξοπλισμός) και του έξοπλισμού που είναι άπαραίτητος για την πραγμάτωση των πόθων, των συναντήσεων, των περιπετειών, των παιγνιδιών.

50. Άκόμα κι όταν ή αυτοάμυνα έπείγει περισσότερο (πολεμοφόδια, τεχνικός έξοπλισμός, τρόφιμα, όργάνωση του άνταρτοπόλεμου...), ή ίκανοποίηση των άτομικών πόθων πρέπει να παραμένει πρωταρχική. «Δέν θα άγωνιστούμε άπερίοριστα παρά μόνο με την προϋπόθεση ότι με τον άγώνα μας θα κερδίσαμε με ζώή χωρίς περιορισμούς».

51. Το τέλος του έμπορευματικού συστήματος συνεπάγεται την επικράτηση της δωρεάς. Αυτή θα φτάσει στην άνεπίστρεπτη φάση της όταν οι συνελεύσεις αυτοδιεύθυνσης θα καταλάβουν τα κέντρα διανομής και παραγωγής και θα όργανώσουν την

κατανομή τῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν ἐλεύθερη χρῆση τοῦ τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ.

52. Ἡ παραγωγή ἢ δημιουργία ἀγαθῶν δὲν δίνει δικαίωμα στὴ δωρεὰν διανομὴ ὅαν ἀντάλλαγμα. Ἐναντικαθιστοῦμε τὸ «στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὴν ἐργασία του» μὲ τὸ «στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του». Ἡ δωρεὰ πρέπει νὰ ἐξαιλεῖται ἀπὸ παντοῦ τὴν ἀντάλλαξη.

53. Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ συμβουλίου ἔχουν ὅαν μόνιμο ἔργο νὰ παρακολουθοῦν τὴν κίνηση τῶν ἀποθεμάτων μέσα στὶς ἀποθήκες ἀνεφοδισμού καὶ στοὺς κοινούς χώρους συγκέντρωσης ἀγαθῶν. Οἱ ἠλεκτρονικοὶ ἐγκέφαλοι ἐπατρέπουν τὴν καταμέτρησιν τῶν δυνατοτήτων ἀνεφοδισμού καὶ τῶν προσφορῶν παραγωγῆς καὶ δημιουργίας. Αὐτὰ τὰ δεδομένα ἀνακαίνονται πρὸς ὅλους. Ἐἴναι ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἀφθονίαν μὲ τὴν βαθμιαίαν αὐξάνησιν τῶν ἀποθεμάτων, τὸν πολλαπλασιασμό τῶν κέντρων πλεοναζόντων προϊόντων, τὴν ἀμιλλα τῆς πολυτέλειαν καὶ τὸ θρίαμβο τοῦ μεγάλου πρεπού.

54. Ἡ κυριαρχία τῆς δωρεὰν διανομῆς σημαίνει τὸ τέλος τῶν ἀνταλλαγῶν ποὺ διέπουν τὸ σύνολο τῶν κοινωνικῶν ἔργων συμπεριφορᾶς μέσα στὸ ἐμπορευματοκρῆ σύστημα. Ὅταν τὸ ἐπιθυμητὸν συμφέρον ἐξαιλεῖται τὴν ἀναζήτησιν τοῦ κέρδους καὶ τῆς ἐξουσίας, ἢ χρῆσιν τῶν ἀνακατεμένων καὶ ἢ ἔννοιαν τῆς χρησιμότητος μεταβάλλονται καὶ ἀποτρέπουν τὴν καθημερινὴν ἐνέργειαν ἀπὸ τὴν παλιὰν συνθήκην. Ἐἴτα θὰ ἐξαφανιστοῦν οἱ ἀντιδράσεις συγκουκᾶς, στερητικῆς γιὰ τοὺς ἄλλους ἰδιοποιήσεως, ζήλειαν, φέμματος, γοήτρου καὶ θαύματος.

55. Ἡ κυριαρχία τῆς δωρεᾶς δὲν θὰ κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀναπτύξει: αὐτὸ ποὺ ἄρχισαν οἱ ἐπαναστατικῆς στιγμῆς τοῦ παρελθόντος. Ἐἴτα, στὴν Κροιστάνδη τὸ 1921, «ἡ ἔνωσις τῶν γεωργῶν, μὲ ὀργάνωσιν τῶν ἐργατῶν ποὺ εἶχαν κάποιον σύνδεσμο μὲ τὴν ὑπαίθρο, ζήτησε ἀπ' ὅλους ποὺ εἶχαν κλιμακωδῶς νὰ τὰ προσφέρουν γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν ἀγροτικὰ ἐργαλεῖα.

Ό,τι κατασκευαζόταν τό καταχωρούσαν σέ πλήρεις καταλόγους στην «Ιζβέστια» τού Σοβιέτ τής Κρονστάνδης. Κάθε αντικείμενο είχε τή στάμπα τής Ένωσης τών Γεωργών τής Κρονστάνδης. Έδεικνυε στούς άγκυιάτορες τού Σοβιέτ, πού έφευγαν για τήν ύπηθρο, ανάλογα μέ τίς δυνατότητες, αντικείμενα και έργαλεία πού κατασκεύαζε αύτή ή ένωση· αύτοί τά πρόσφεραν στούς χωρικούς μέσω τών τοπικών τους συμβουλίων» (Έφριμ. Γιαρτζούκ, «Η Κρονστάνδη μέσα στη Ρώσση Έπανάσταση»). Η άνταλλαγή θά παραχωρήσει τή θέση της στη δωρεά, στό θώρο χωρίς άντάλλαγμα.

56. Τό τέλος τού έμπορευματικού συστήματος σημαίνει τό τέλος τής κυριαρχίας τού ποσοτικού. Στο μέτρο πού ή παραγωγή θά παραχωρήσει τή θέση της στη συλλογική δημιουργία, τό κριτήριο τής ποιότητας θά υπερισχύει παντού και θ' αποτελέσει ένα άπ' τούς σημαντικούς παράγοντες τής έπιθυμητής άμειλλας και τής κατάκτησης τής πολυτέλειας. Όπως ή τέχνη τού καλού φργητοθ θ' άντικαταστήσει τήν άπλή άνάγκη διατροφής, έτα και ή άναζήτηση τής ποιότητας στα προϊόντα, στίς τεχνικές και τόν τρόπο ζωής θά γίνει ή κύρια άπασχόληση όλων.

57. Η πρόσδος τής μακρόχρονης επανάστασης θά σημειωθεί μέ τό πέραςμα τής πρακτικής τού «Γιά μιά μίνιμουμ έργασία, ίση διανομή για όλους» στό πύο προχωρημένο της στάδιο «Γιά γενική δημιουργικότητα, μάξιμουμ δωρεές για όλους».

58. Θέλουμε ή άπόλαυση όλων τών άκκιωμάτων νά είναι τό δικαίωμα όλων τών άπολαύσεων.

Η κατάλυση τής άναγκαστικής έργασίας

59. Η γενικευμένη άυτοδιεύθυνση άποτελεί τόν συνταμύτερο δρόμο πρύς τήν άφθονία. Μέσα σ' αύτήν, ή έργασία τείνει στό μηδέν, ή δημιουργικότητα στό άπειρο.

60. Ἡ κατάλυση τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα πού ἐκφράζουν τὴν πραγματικότητα τῆς ἐπαναστατικῆς στιγμῆς. Τὸ προσέξο της ἐφαρμόζεται ἀμέσως μὲ:

α) Τὴν κατάργησιν τῶν παρασιτικῶν τομέων (βιομηχανίες ἀχρηστες ἢ βλαβερές, γραφεῖα, ὑπουργεῖα, τράπεζες, ἀσφαλιστικῆς ἐταιρεῖες, τριτογενῆς τομέας). Αὐτὴ θὰ ἐλευθερώσῃ ἕνα πολὺ μεγάλο ἀριθμὸ ἐργαζομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν θὰ λείψουν φυσικὰ οἱ ἐθελοντές γιὰ νὰ περνοῦν 5 ὡς 8 ὥρες τὸ μῆνα σὲ πρωταρχικοὺς τομεῖς καὶ συγχρόνως γιὰ ν' ἀφιερώνονται στὴν ἀτομικὴ καὶ συλλογικὴ δημιουργία. Οἱ συνλεύσεις θὰ συντονίζουσιν τὴ διαδοχὴ τῶν ἐναλλασσομένων ὁμάδων στοὺς τομεῖς προτεραιότητος. Οἱ ἐθελοντές θὰ ρυθμίζουσιν οἱ ἴδιοι τὸν ἀριθμὸ τῶν ὥρῶν καὶ τὴν κατανομὴ τους.

β) Μία ἀντιστροφὴ προοπτικῆς: ἀντὶ γιὰ πρᾶντα ὥρες ἀναγκαστικῆς ἐργασίας τῆ βδομάδα καὶ ἕνα χρόνον πού κυριαρχεῖται ἀπὸ τίς ἀναγκαιότητες τῆς ἐπιβίωσης (ἀναζήτησις τοῦ κέρδους καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀνάδου), κάθε ἄτομον θ' ἀνακαλύψει τὰ τόσο ἐνδιαφέροντα προβλήματα πού θέτει ἡ οἰκοδόμησις μιᾶς κοινωνίας πού σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία ὄλων: δημιουργία καὶ δωρεὰν διανομὴ τῶν ἀγαθῶν, πολυλαπλότητα τῶν συναντήσεων, ἐνώσεις μὲ κριτήριον τὰ κοινὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὴν προσωπικὴ ἐπαφῆ, πραγμάτωσις τῶν ἐπιθυμιῶν μὲ τὴν ποικιλία τῶν ἐπιθυμητικῶν τάσεων πού ἐπιτέλους ἀναγνωρίστηκαν καὶ ἀπαλλάχθησαν ἀπὸ τὰ ταμποῦ πού τίς ἀπωθοῦσαν πρὸς τὴ βία καὶ τὴν καταστροφὴ.

γ) Ἡ αὐτοματοποίησις θὰ ἐγκαθιδρυθεῖ ἢ θ' ἀναπτυχθεῖ ἀμέσως στοὺς πρωταρχικοὺς τομεῖς καὶ στὶς ἀπομένουσας ἀποθητικὰς ἐργασίας (καθάρισμα, καταστροφὴ τῶν ἀπορριμμάτων). Θὰ φροντίσωμε κυρίως νὰ ἐξυγιάνωμε τὴν παραγωγὴν ἐνεργείας (μελέτη μεθόδων παραγωγῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας).

61. Ἐντούτοις δὲν εἶναι σίγουρον ὅτι ὅλες οἱ σκληρῆς δουλειῆς μποροῦν νὰ καταργηθοῦν ἀμέσως. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φροντίσωμε:

- α) Νά διαρκούν λίγο.
- β) Νά τις αναλαμβάνουν αυτοί που τους ευχαριστεί.
- γ) Νά τις αυτοματοποιήσουμε κατά προτεραιότητα.

62. Σε γενικές γραμμές πρέπει κάθε απομένονσα αναγκα-
στακή εργασία νά εξαφανιστεί προς όφελος της κοινής δημιουρ-
γίας, χάρη στο συνδυασμό των έλκυστικων ένασχολήσεων. Οι
άπαραίτητες δουλειές θά ξαναβρουν κατ' αυτό τον τρόπο, αλλά
σέ ένα ψηλότερο επίπεδο τεχνολογικής ανάπτυξης, τó γιορτινό
χαρακτήρα που είχε, σέ μερικές γεωργικές κοινωνίες, ή άγ-
γαρία τού θερισμού και τού τρύγου.

63. Μόλις καταλυθούν οι συνθήκες που μετατρέπουν τó χρό-
νο σέ εμπόρευμα, οι άσχολίες παύουν νά ύπακούουν στην αναγ-
καιότητα τού κέρδους και της κοινωνικής παράστασης· οργανώ-
νονται σύμφωνα με τὰ κριτήρια της ευχαρίστησης. Μιά δραστη-
ριότητα — σήμερα άστεία — όπως τó έρασατεχνικό μαστόρε-
μα έμπερέχα σέ έμβρυώδη μορφή, μιά δημιουργικότητα που
περιμένει την ώρα ν' αναπτυχθεί άδίαστα και νά πάρει στη
διάθεσή της τὰ από αναπτυγμένα τεχνικά μέσα γιά νά έμπλου-
τίσει την ανθρωπότητα, σέ μερικούς μήνες, με περισσότερα
πρωτότυπα και ευχάριστα εύρήματα άπ' όσα δέν θά της έφερ-
ναν ποτέ αιώνες όλόκληρα αναγκαστικής εργασίας.

64. Αυτό που θ' απομένει από τις επαναληπτικές και ανια-
ρές δουλειές θά ρυθμιστεί με τέτοιο τρόπο ώστε όσο τó δυνατό
περισσότεροι άνθρωποι νά τους άφιερώνουν μία ή δύο ώρες από
έπιθυμία άλλαγής. Έτσι αυτοί που ήταν αναγκασμένοι νά ά-
σχολούνται ισόβια μ' αυτές δέν θά μένουν παρά μόνο μέχρι νά
σχηματισθούν μερικές ομάδες ανακατάστασης.

65. Στο μέτρο που ή τάση γ' άλλαγή θά προχωρεί, μπορούμε
νά ύποθέσουμε ότι πολλοί θά φτάσουν νά έχουν μιά πολυτεχνική
κατάρτιση δηλαδή την ικανότητα νά άσκουν μ' έπιτυχία όποια-
δήποτε δημιουργική άσχολία.

66. Οι νέες έπιθυμίες καθορίζουν νέες χρησιμότητες. Στο

μέτρο που θα εξαφανιστούν μαζί με το χρόνο - έμπόρευμα τ' αυτοκίνητα και οι γρήγορες μετακινήσεις μαζί με το θέαμα, ή οργάνωση του ψεύδους μαζί με τη γραφειοκρατία, το Κράτος και η Ιεραρχία κ.λ.π., ή διαθεσιμότητα της άτομικής δημιουργικότητας θα οδηγήσει στην διομηχανική και γεωργική αποκέντρωση.

67. Δε θα υπάρξει κίνδυνος σπάνης παρά μόνο αν κάνουμε το σφάλμα να θεωρήσουμε την επιδίωξη πρωταρχική αντί να βλέπουμε για σκοπό μας τη γενική άνοδο του τρόπου ζωής.

68. Πρέπει: στο εξής ν' αποφεύγουμε τις συσσωρεύσεις του πληθυσμού, ν' αποκεντρώσουμε και ν' ανοίξουμε τις πόλεις σε μια νέα ύπαιθρο.

69. Το τέλος των διαχωρισμών θα είναι επίσης το τέλος του διαχωρισμού μεταξύ πόλεων και ύπαιθρου. Αυτό σημαίνει: τη μηχανοποίηση της γεωργίας, απαλλαγμένης από τις επιτακτικές εμπορευματικές ανάγκες (άποδοτικότητα, μόλυνση με λιπάσματα), και τη διείσδυση μέσα στις πόλεις αγροτικών ζωνών όπως χωράφα, βοσκότοπα, δάση, μπουσάνια, ζώνες κτηνοτροφίας.

70. Η γρήγορη αυτοματοποίηση των πρωταρχικών τριμίων ενθαρρύνει την αναγέννηση μας νέας βιοτεχνίας, την επαναανακάλυψη παλιών τεχνικών μεθόδων που χάθηκαν λόγω ελλείψης αποδοτικότητας, τη δημιουργία νέων εφευρέσεων.

71. Το γρηγορότερο δυνατό τα εργοστάσια θ' αποκεντρωθούν σε αυτοματοποιημένα εργαστήρια συλλογικής δημιουργίας (πάνω στο πρότυπο αυτού που συμβαίνει, αλλά με αρχαϊκό τρόπο, σε μερικά ύφαντουργεία, εργοστάσια κατασκευής όπλων, ωρολογοποιεία). Οι διομηχανικές πρώτων υλών θα εφοδιάζουν με βασικά εξαρτήματα τα εργοστάσια δημιουργίας για να τους επιτρέψουν τη μεγαλύτερη ποικιλία τελικών προϊόντων.

72. Δίπλα στα εργοστάσια δημιουργίας ή συναρμολόγησης,

πρέπει να προβλέψουμε τον πολλαπλασιασμό των κέντρων πειραματισμού στη διάθεση ατόμων ή μικρών ομάδων, καθώς και άσχορησιμένα μηχανήματα όπου ο καθένας θα μπορεί να επιδιορθώνει ή να κατασκευάζει, κοινές κουζίνες ή αρτοποιεία — σύγχρονες εκδόσεις των κοινών φούρνων και μύλων του Μεσαίωνα — ακόμα και σταυποθήκες.

73. Ο καθένας έχει το δικαίωμα να άσκει ελεύθερα τη δημιουργικότητά του, όποια κι' αν είναι ή ηλικία του, ή φυσική του κατάσταση ή οι ικανότητές του. Αυτό είναι μια κατάκτηση ιδιαίτερης σημασίας γιατί μπορεί να επιταχύνει την κατάρτιση των διακρίσεων ηλικίας, φύλου, φυσικής ή διανοητικής δύναμης, ικανότητας ή άικανότητας που μετατρέπεται σε κύρος — γιατί με δυο λόγια μπορεί να ξεπερδευεί με τους διαχωρισμούς.

74. Η κοινωνική έναρμόνη ώθει στη μεγαλύτερη ποικιλιομορφία των γούστων και των πόθων. Αυτό θα είναι τὰ μόνα κίνητρα της άφθονίας ή έγγύηση για κάθε άτομο κατά της επιστροφής στην άναγκαστική εργασία, στο λειτούργημα και στο ρόλο.

Το δικαίωμα συναντήσεων και δεσμών

75. Το κίνημα της γενικευμένης αυτοδευθυνσης είναι συνάμα ή μελέτη, ή ξοευνα και ο πειραματισμός ανθρώπων σχέσεων στηριγμένων στην έλλξη και στην αντιπάθεια που εκδηλώνονται μεταξύ των ατόμων.

76. Οι εκπρόσωπα που άποτελούν το τμήμα έναρμόνης άσכולούνται άκριδώς με τις διαμάχες ή συμφωνίες που έμφνίζονται μεταξύ των ατόμων και μεταξύ των ομάδων. Αυτό το τμήμα διευκολύνει τις συναντήσεις, καταχωρεί και κανονοποιεί την έπιθυμακή προσφορά και ζήτηση, διευρύνει το πεδίο των

·δυνατοτήτων και συσσωρεύει τή μεγαλύτερη ποικιλία τρόπων συμπεριφοράς και επιθυμιών.

77. Το θέμα δέν είναι ή κατάργηση τών αντιθέσεων και τών διαφωνιών αλλά αντίθετα ή διατήρησή τους μέ τρόπο ώστε όλος ·έ κόσμος ν' ανακαλύπτεται σ' αυτές αύξημένες απολαύσεις.

78. Οί διαφορές οί αντιθέσεις, οί διασκορπισμένες επιθυμίες αποτελούν τόν κινητήρα τής έναρμόνισης, τήν άρχή της πού τήν αποτελούν οί διακυμάνσεις και οί ποικιλομορφίες. Η ανά- λυση και ή οργάνωσή τους σχηματίζει μιά από τις σημαντικότερες φροντίδες τής καθημερινής ζωής στην αυτόδιεύθυνση· είν- ναι πράγματι ή πραγμάτωση τής άτομικής ιστορίας μέσω τής συλλογικής πραγμάτωσης τής ιστορίας.

79 "Ό,τι δέν μπορεί νά έναρμονιστεί άμέσως πρέπει νά δια- τηρηθεί σαν έπείγον αίτημα, μέ εκπροσώπους πού πρέπει νά φροντίσουν για τó σχέδιο πραγμάτωσης.

80. "Όσο περισσότερο ιδιομορφίες υπάρχουν τόσο ή έναρ- μόνηση θά γίνεται αύθόρημητα. "Ό καλύτερος τρόπος για νά μήν ύποκύπτει κανείς σ' ένα μόνο πάθος, είναι νά έχει πολλά.

81. Δέν θέλουμε ή άρνηση τής επιστροφής στο έμπορευμα- τικό σύστημα νά οδηγήσει σε μιά νέα ήθικολογία. Η έκκλη- ση στην επαναστατική άρετή είναι πάντα άντεπαναστατική. Δέν κάνει παρά ν' αναπαράγει έπαίσχυντα και κυνικά τά έλαττώ- ματα πού κατηγορεί. Τά ψέμματα, οί διαχωρισμοί, τó κύρος, ή παθητικότητα, ή θέληση τής άτομικής ιδιοποίησης και όλες οί συνήθειες πού κληρονομήσαμε από τó έμπορευματικό σύστημα, δέν θά εξαφανιστούν μέ πιέσεις, τιμωρίες ή καλά λόγια αλλά μέ τήν άρμονική οργάνωση τών πόθων και τών άτομικών θελή- σεων πραγμάτωσης.

82. Είναι πιθανό οί ιδεολογικές ομάδες πού έχουν σχηματι- σθεί πριν άπ' τήν επανάσταση (κόμματα, πολιτικές οργανώσεις) νά έπαυρηθούν νά διατηρηθούν ή ν' ανασυγκροτηθούν μέσα στις συνελύσεις. Πρέπει νά τις πολεμήσουμε άποφασιστικά κα-

τά την περίοδο του ολοκληρωτικού αγώνα ενάντια στους κρατι-
στές, αλλά όχι μετά. "Αν η αυτοδιεύθυνση γενικευθεί σωστά,
οι ομάδες με πολιτική ή συνδικαλιστική ετικέτα θα εξαφανι-
στούν μέσα στην πακιλία και την πολυπλοκότητα των ενώσεων
που θα στηριχτούν σε συμπάθειες, αναπάθειες, κανότητα γού-
στων και άπωθήσεων' μέσα σ' ένα συνδυασμό συμφωνιών και
διαφωνιών που θα δάλει τις έχθρες και τους δεσμούς στην ύ-
πηρσία των προόδων της αυτοδιεύθυνσης.

83. Τα άτομα έχουν όλες τις πρακτικές ελευθερίες να προσ-
χωρούν ή όχι σε μία δραστηριότητα ή κανότητα, ούτως ώστε
να μπορούν να σχηματίζουν ομάδες ανάλογα με τα κοινά ενδια-
φέροντα, να συναθροίζονται για τις κοινές ασχολίες, να συμμε-
ρίζονται τους πόθους και τα γούστα τους, να μένουν μόνοι, να
περνούν από μία ομάδα, σε άλλη, να γίνονται ένθουσιώδεις
πρωτεργάτες μιας δραστηριότητας, ν' αλλάζουν ένασολήσεις
πολλές φορές τη μέρα, να συναγωνίζονται στη δημιουργικότητα
(συναγωνισμός του καλύτερου φαγητού, έφεύρεσης, τελειο-
ποίησης απολαύσεων κλπ.) .

84. Η συνοχή της συνέλευσης πρέπει να ενισχύσει ένα σύν-
ολο δραστηριοτήτων έτσι διαρυθμισμένων ώστε να μην καταστρέ-
ψει ή μία την άλλη, αλλά αντίθετα να πολλαπλασάζονται και
να δυναμώνουν. Έγνοείται μία για πάντα δι: μία τέτοια οργά-
νωση συνεπάγεται τον άφανισμό των θεαματικών - έμπορευμα-
τικών συνθηκών και δέν έχει τίποτα το καινό με τη δυναμική
των ομάδων και με τις άλλες τεχνικές άφομοίωσης στον κόσμο
της επδίδωσης. Το θέμα δέν είναι να συνδυάσουμε τις άλλοτριω-
μένες έπιθυμίες αλλά αντίθετα να έναρμονίσουμε μεταξύ τους
τις μη άλλοτριωμένες έπιθυμίες, άπελευθερωμένες άπ' τον
κλοιό τους, άπαλλαγμένες, έξ αιτίας της ριζικής άλλαγής των
ίστορικών συνθηκών, άπ' ο,α τις έστρεφε ενάντια στους έαυ-
τούς τους προς όφελος ενός συνόλου άπό έξαναγκασμός, άκι-
κανότητα και ψέμματα.

85. Όλα τα γούστα είναι μέσα στη φύση της κανωνικής

ἐναρμόνισης. Καταλύοντας τὴν ἐνοχή, ἢ ἐνίσχυση καὶ ἢ ἀπελευθέρωση τῶν ἐπιθυμιῶν θὰ ἐξαφανίσουν ἐπίσης τὰ παραπτώματα καὶ τὰ ἐγκλήματα πού γνώριζε ὁ παλὸς κόσμος. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρωταρχικότερα καθήκοντα καὶ τὰ ἀποφασιστικότερα κριτήρια ἐπιτυχίας τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης.

86. Οἱ ἀνταγωνιστικὲς ἢ διαφοροποιημένες τάξεις δίνουν ζωὴ σὲς συνελεύσεις γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης καὶ σ' ὅλη τὴν κοινωνικὴ ὀργάνωση. «Ἡ ἔλλειψη διαφωνίας, ἢ ἀρνητικὸ καλὸ, δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἀνικατάστατο τοῦ θετικῦ καλοῦ πού γεννιέται ἀπὸ τὸ συνδυασμὸ τῶν διαφωνιῶν».

87. Ἡ νέα κοινωνικὴ ὀργάνωση δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ ὀργάνωση ἀπὸ ὅλα τὰ ἄτομα τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν πόθων, τῶν θελήσεων, τῶν οὐείρων, πού δημιουργεῖ μέρα μὲ τὴ μέρα τὶς ἱστορικὲς συνθήκες τῆς ἀπελευθέρωσης, τῆς ἀνάπτυξης, τῆς πρακτικῆς πραγμάτωσής τους. Στὸ σύγχρονο στάδιο τῆς ἱστορίας τῆς, ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ἔχει ἄλλη ἐκλογή ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισή τῆς ἢ τὴ δημιουργίαν τῶν ἐγγυήσεων τῆς ἀτομικῆς εὐτυχίας.

88. Τοὺς τρόπους συμπεριφορᾶς καὶ τὶς συνήθειες πού κληρονομήσαμε ἀπὸ τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα, καὶ πού ἡ κατάλυσή του δὲν μπόρεσε νὰ ξεριζώσῃ ὀλοκληρωτικά, πρέπει νὰ τὰ στρέψουμε πρὸς τὸ παιγνίδι πρὸς τὸν ἀνεμπόδοστο συνδυασμὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, μὲ τρόπο πού ἡ ἀφθονία τῶν ἀπολαύσεων νὰ ὑπερνικήσῃ τὰ μίξερὰ ἀνασταθμίσηματὰ τῆς ἀπάρνησης, τῶν στέρψεων καὶ τῆς ὑποτίμησης τοῦ ἑαυτοῦ μας.

89. Ὅχι: μόνον ἢ παραδοχὴ ἀλλὰ κυρίως ἡ ἐνθάρρυνση κάθε τάξης ἑνὸς ἀτόμου, κάθε ὑποκειμενικοῦ αἰτήματός, κάθε ἰδιαίτερης ἐπιθυμίας, κάθε ἰδιομορφίας γούστου, κάθε ἱκανότητος, νὰ τί δίνει τὴ θετικὴ τους ἀξία σὲς ἀνισότητες, νὰ τί τὶς ἐμποδίζει νὰ ταξινομηθοῦν σύμφωνα μὲ τὶς ἀρνητικὰς λειτουργίες μιᾶς νέας ἱεραρχίας. Ἡ συναγωνιστικὴ ἱκανοποίηση

τῶν ἀτομικῶν τάσεων, προσδιορίζει: τὴ γκάμμα τῶν θετικῶν ἀνισότητων ποῦ δίνει, μέσα στις ἀδέσμευτες καὶ παιγνῶδεις σχέσεις, τὴ γοητεία τῶν συναντήσεων καὶ τῶν ἐνώσεων. Θέλουμε νὰ δημιουργήσουμε ἴσες συνθήκες γιὰ ὅλες τὶς ὑποκειμενικές μας ἀνισότητες.

90. Ἡ πρακτικὴ τῆς κοινωνικῆς ἐναρμόνισης τῶν ἀτόμων εἶναι ἀδιχώριστη ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ἐνάντια στοὺς διαχωρισμούς. Εἶναι, γιὰ παράδειγμα, σημαντικό, ἡ οἰκονομία καὶ ἡ καθημερινὴ ζωὴ νὰ μὴν ὑπάρχουν ὡς αὐτόνομοι τομεῖς ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ ἐξαρνεῖσθουν ὡς τέτοιοι ποῦ ὑπῆρξαν μέχρι σήμερα καὶ νὰ ξαναβρεθοῦν στενά ἐνωμένες καὶ ἀδιχώριστες ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Πρέπει λαπὸν νὰ φροντίσουμε ὥστε ἡ ἐπιθυμητὴ προσφορὰ καὶ ζήτησις νὰ μὴ διαχωρίζεται ἀπὸ τὴν προσφορὰ καὶ τὴ ζήτησις προϊόντων ἐπιδίωξης (τροφὴ, γνώσεις, πρῶτες ὕλες, περίθαλψη κ.λ.π.). Εἶναι καθήκον τῶν ἐκπροσώπων νὰ συντονίζουσιν ὃ ἕνα σύνολο αὐτὰ ποῦ τοὺς ζητοῦν κατὰ τρόπο μεμονωμένο, ὥστε τὸ πνεῦμα τῆς ὁλότητος νὰ ἐπικρατήσῃ παντοῦ.

91. Τὸ κίνημα τῶν ἐνώσεων ἀτόμων σύμφωνα μὲ συμπάθειες καὶ ἀντιθέσεις, ἀποτελεῖ μὲ τὴ σειρά του μία ἀπὸ τὶς σιγουρότερες ἐγγυήσεις τοῦ τέλους τῶν διαχωρισμῶν, τοῦ ἀποσπασματικοῦ, τῶν ἐξειδικεύσεων. Ὅταν, μέσα ὃ ἕνα παιγνίδι γενικοῦ συναγωνισμοῦ καὶ ἰδιαίτερων ἀπολύσεων, ἡ οἰκονομία, ἡ παιδεία, οἱ γνώσεις, ἡ γλώσσα..., γίνουσιν ὑπόθεσις ὄλων, τότε πῶσον νὰ εἶναι τομεῖς καὶ δραστηριότητες διαχωρισμένοι ἀπὸ τὴν οἰκοδόμησις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, καὶ συμμετέχουσιν ἔτσι, σύμφωνα μὲ μὰ ἐ ν ὀ τ η τ α ποῦ οἱ περασμένες γενιές ἐνοίωσαν πάντα τὴν ἐπιτακτικὴ τῆς ἐπιθυμίας καὶ τὴν πολὺ ἀδέβαιη δυνατότητά τῆς, στὴ μεγαλύτερη ἀνατροπὴ τῆς ἱστορίας.

92. Ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς τμήματος ἐναρμόνισης μέσα στὰ πλαίσια τοῦ συμβουλίου τῶν ἐκπροσώπων ἔχει τὴ χρησιμότητά τῆς στὸ μέτρο ποῦ διευκολύνει κατὰ τρόπο ἐνῆλο μὲ τὰ ἄλλα τμήματα,

τις δυνατότητες συνάντησης και ενώσεων με βάση την έλξη. Αυτό το τμήμα θα εξεφανιστεί όταν τα άτομα αποκτήσουν από μόνα τους μια γενική άποψη των δυνατοτήτων συναντήσεων και συνδέσμου. Μπορεί, για παράδειγμα να επιταχύνει την αυτοδιαχείριση των παιδιών, συντονίζοντας τη δράση όλων αυτών που ενδιαφέρονται γ' αυτά, για να δημιουργήσουν, στην ήλικία της επίδρασης, τις καλύτερες συνθήκες ανάπτυξης, και μαθαίνοντας κατόπι από την αυθόρμητη δημιουργικότητά τους πώς ξαναβρίσκεται μια χαμένη λεπτότητα, μία νέα αντίληψη του πραγματικού, το πραγματικό νόημα της ένότητας μεταξύ του λόγου και της πράξης, του χώρου και του χρόνου, του όνειρου και της πραγματικότητας.

Ή ελεύθερη διάθεση του χωρόχρονου

93. Ο χωρόχρονος που δημιουργεί ή επανάσταση της καθημερινής ζωής είναι το σύνολο των ε δ α φ ω ν των απελευθερωμένων από τον κρατικό έλεγχο και το εμπορευματικό σύστημα, και των διαρκώς μεταβαλλομένων από τα άτομα που μαθαίνουν να οικοδομούν, από κοινού και μεμονωμένα, κάθε σ τ ι γ μ ή της ύπαρξής τους.

94. Πρότυπο και επίκεντρο της κοινωνικής ζωής, ή συνέλευση γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης είναι η ένότητα του τόπου και του χρόνου της ατομικής και συλλογικής επαναστατικής πρακτικής. Μόνο σ' αυτήν το παλιό σχέδιο του να δημιουργείς τον έαυτό σου δημιουργώντας την ιστορία ανακαλύπτει το μοναδικό δρόμο της πραγμάτωσής του.

95. Ή ελεύθερη διάθεση του χρόνου και ή ελεύθερη διάθεση του χώρου είναι αδιαχώριστες. Πρέπει: την κάθε στιγμή ο καθένας να μπορεί να είναι παντού σαν στο σπίτι του. Στην πράξη, αυτό σημαίνει: ότι κάθε άτομο έχει το δικαίωμα να χιτίζει

Ἐν ἑπαιδοῦποτε εἶδος κατοικίας, νὰ δημιουργεῖ διάφορα περιβάλλοντα, νὰ μετακινεῖται ὅπως θέλει (δικαίωμα νομαδισμού), νὰ οἰκοδομεῖ τὰ ὄνειρά του, νὰ συγκεκριμενοποιεῖ τις ἀναμνήσεις του, νὰ συμπυκνώνει τὸ χρόνο τοῦ βιώματος, νὰ τὸν κατατεμαχίζει σὲ φευγαλέες στιγμές, νὰ τοῦ δίνει τέλος μὲ τὴν αὐτοκτονία, νὰ τὸν ἐξερευνᾷ.

96. Μία ἀπὸ τις μικρὲς τροποποιήσεις τοῦ χωρόχρονου, ἀμέσως πραγματοποιήσιμη, εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ διαχωρισμοῦ μεταξὺ πόλεων καὶ ὑπαίθρου. Ἐν μέρει κατακλυσιένες ἀπὸ ἀγροῦς καὶ δάση οἱ μεγαλουπόλεις θὰ ξαφανιστοῦν γιὰ χάριν μιᾶς μεγάλης διασπορᾶς καὶ μιᾶς μεγάλης ποιικιλίας κατοικιῶν, κινήτων ἢ σταθερῶν, ἐφήμερων ἢ διαρκείας.

97. Τὸ δικαίωμα ἀλλαγῆς τοῦ χωρόχρονου τῆς καθημερινῆς ζωῆς συνεπάγεται τὸ δικαίωμα ὄλων τῶν ἀλλαγῶν καὶ ὀνειρευεῖται ἡ ὑποκειμενικότητα (γιὰ παράδειγμα, ἀλλαγὴ ὄψης, ἀλλαγὴ ὄνματος ἀνάλογα μὲ τις περιστάσεις).

98. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐλεύθερη διάθεση τοῦ χωρόχρονου φέρνει πολὺτιμες ἀνατροπὲς στὴν ἀνθρώπινη συμπεριφορά. Ἔτσι θὰ τροποποιηθεῖ ἡ ἀντίληψή μας τῆς πραγματικότητας· ἔτσι οἱ αἰσθήσεις μας, διαβρωμένες τῶρα ἀπὸ τις ἀποκτηγνωτικὲς συνήθειες τῆς ἐπιβίωσης, θὰ ἐκλεπτινθοῦν μέχρι καὶ νὰ φτάσουν σὲ μία ἀδιανόητη μέχρι σήμερα ὀξύτητα.

***Ἡ ἀδιάκοπη ἐπανάσταση ἀποτελεῖ τὸ λογικὸ ὑποστήλωμα ὄλων τῶν ἐπιθυμιῶν.**

